Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 12 Joulukuu № 12

1936
PETROSKOI
NKP(b):n KARJALAN ALUEKOMITEAN KUSTANNUSLIIKE

POLIITTISTA KIRJALLISUUTTA:

J.V. STALIN	SSSR:n Konstitutsion projektista. (Selostus Yleisliittolaisessa ylimääräisessä sovettien VIII edustajakokouksessa marraskuun 25 p. 1936) . . .	Hinta: —:15
	Sosialististen Sovettitasavaltojen Liiton Konstitutsio	Hinta: —:15
V. KNORIN	Lyhyt NKP(b):n historia	Hinta: 4:60
S. INGULOV	Politkeskusteluja . . .	Hinta: 3:30
B. VOLIN	Poliittisen tiedon kirja	Hinta: 2:55
	NKP(b):n historian ohjelma ylempityyppisiä piirejä varten	Hinta: —:35
	NKP(b):n ohjelma . . .	Hinta: —:30

Saatavana kaikissa "Kirjan" myymälöissä Karjalassa ja Lengogisin myymälöissä Leningradin alueella.

"KIRJAN" KAUPPAOSASTO

Petroskoi, Kauppahalli N:o 49.

Дени 36 г

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Petroskoi Pushkinskaja 7, huone 304, telefoni 168

№ 12 (161) Joulukuu 1936

SISÄLTÖ:

J. V. STALIN

SSSR:n KONSTITUTSION PROJEKTISTA

PUHE YLIMÄÄRÄISESSÄ YLEISLIITTOLAISESSA SOVETTIEN VIII EDUSTAJAKOKOUKSESSA MARRASKUUN 25 p. 1936

Koko sali tervehtii jatkuvin, myrskyisin kunnianosoituksin toveri STALINIA hänen astuessaan tribuunalle. Kaikki nousevat seisomaan. Kaikilta tahoilta kuuluu huutoja: "Hurraa toveri STALINILLE!", "Eläköön toveri STALIN!", "Eläköön suuri STALIN!", "Suurelle nerolle, toveri STALINILLE, hurraa!", "Vivat!", "Rot Front!", "Kunniaa toveri STALINille!"

I.

Konstitutsiokomissin muodostaminen ja sen tehtävät

Toverit!

Konstitutsiokomissi, jonka laatima projekti on esitetty tämän edustajakokouksen käsiteltäväksi, muodostettiin, kuten tunnettua, SSSR:n Sovettien VII edustajakokouksen erikoispäätöksellä. Tämä päätös tehtiin helmikuun 6 pnä v. 1935. Se kuuluu:

"1. SSSR:n Konstitutsioon on tehtävä muutoksia seuraavaan suuntaan:

a) Vaalisysteemin edelleen demokratisoiminen siinä mielessä, että ei täysin yhtäläiset vaalit vaihdetaan yhtäläisiin, moniasteiset — välittömiin, avoimet — suljettuihin;

b) Konstitutsion yhteiskunnallis-taloudellisen perustan täsmällistyttäminen siinä mielessä, että Konstitutsio saatetaan vastaamaan luokkavoimien nykyistä suhdetta SSSR:ssä (uuden, sosialistisen industrian luominen, kulakiston murskaaminen, kolhoosijärjestelmän voitto, sosialistisen omistuksen lujittuminen sovettiyhteiskunnan perustana jne.).

2. SSSR:n Toimeenpaneva Keskuskomitea velvoitetaan valitsemaan Konstitutsiokomissi, jonka tehtäväksi annetaan laatia Konstitutsion korjattu teksti ensimmäisessä pykälässä osoitetuilla perusteilla ja esittää se SSSR:n TpKK:n sessian vahvistettavaksi.

3. Sovettivallan elimien lähimmät seuraavat vaalit SSSR:ssä on suoritettava uuden vaalisysteemin pohjalla".

Tämä oli helmikuun 6 päivänä v. 1935. Päivän kuluttua tämän päätöksen hyväksymisestä, t.s. helmikuun 7 päivänä v. 1935 kokoontui SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean Ensimmäinen Sessia ja SSSR:n Sovettien VII Edustajakokouksen päätöksen täyttämiseksi muodosti 31 henkilöä käsittävän Konstitutsiokomissin. Se antoi Konstitutsiokomissin tehtäväksi laatia SSSR:n korjatun Konstitutsion projektin.

Tällaiset olivat muodolliset perusteet ja SSSR:n korkeimman elimen direktiivit, joiden pohjalla Konstitutsiokomissin tuli suorittaa työnsä.

Näin ollen Konstitutsiokomissin tuli tehdä muutoksia nykyään voimassaolevaan, v. 1924 hyväksyttyyn Konstitutsioon, ottaen tällöin huomioon ne SSSR:n elämässä sosialismin suuntaan tapahtuneet liikunnat, jotka on suoritettu kautena vuodesta 1924 meidän päiviimme.

II.

SSSR:n elämässä tapahtuneet muutokset vuosien 1924 ja 1936 välisenä kautena

Minkälaisia ovat ne muutokset SSSR:n elämässä, jotka ovat tapahtuneet vuosien 1924 ja 1936 välisenä kautena ja jotka Konstitutsiokomissin tuli heijastaa Konstitutsion projektissaan?

Missä on näiden muutosten olemus?

Mitä meillä oli vuonna 1924?

Se oli NEP'in ensimmäistä kautta, jolloin Sovettivalta salli kapitalismin vissin elpymisen, kehittäen kaikin tavoin sosialismia, jolloin se pani laskelmansa siihen, että kahden taloussysteemin, kapitalistisen ja sosialistisen, kilpailun kulussa organisoidaan sosialistisen systeemin ylivoima kapitalistiseen systeemiin nähden. Tehtävä oli siinä, että tämän kilpailun kulussa oli lujitettava sosialismin asemat, saatava aikaan kapitalististen ainesten likvidoiminen ja vietävä loppuun sosialistisen systeemin voitto kansantalouden perussysteeminä.

Meidän teollisuutemme kuva ei silloin ollut kadehdittava, varsinkaan raskaan teollisuuden. Tosin se vähitellen palautui kuntoon, mutta ei vielä saanut tuotantoaan läheskään sodan edelliselle tasolle. Se perustui vanhaan takapajuiseen ja köyhään tekniikkaan. Tietenkin se kehittyi sosialismin suuntaan. Teollisuutemme sosialistisen sektorin ominaispaino oli silloin noin 80 prosenttia. Mutta kapitalismin sektorilla oli kuitenkin vähintään 20 prosenttia teollisuudesta.

Maataloutemme kuva oli vieläkin huonompi. Tosin tilanherrain luokka oli jo likvidoitu, mutta sen sijaan maatalouskapitalistien luokka, kulakkien luokka, muodosti vielä verrattain huomattavan voiman. Kokonaisuudessaan maatalous muistutti silloin pienten yksityisten talonpoikaistalouksien ääretöntä valtamerta niiden takapajuisine, keskiaikaisine tekniikkoineen. Tässä valtameressä oli yksityisten pisteiden ja saarien tapaan kolhooseja ja sovhooseja, joilla varsinaisesti ei vielä ollut mitään vakavampaa merkitystä kansantaloudessamme. Kolhoosit ja sovhoosit olivat heikkoja, mutta kulakki oli vielä voimissaan. Silloin me emme puhuneet kulakiston likvidoimisesta, vaan sen rajoittamisesta.

Samaa on sanottava tavaravaihdosta maassa. Sosialistinen sektori tavaravaihdossa muodosti jonkun 50—60 prosenttia — ei enempää, mutta koko muu ala oli kauppiaiden, keinottelijoiden ja muiden yksityisyrittäjien hallussa.

Tällainen oli ekonomiikkamme kuva vuonna 1924.

Mitä meillä on nyt, vuonna 1936?

Kun meillä silloin oli NEP'in ensimmäinen kausi, NEP'in alku, kapitalismin vissin elpymisen kausi, niin nyt meillä on NEP'in viimeinen kausi, NEP'in loppu, kapitalismin täydellisen likvidoimisen kausi kansantalouden kaikilla aloilla.

Aloitetaan vaikkapa siitä, että teollisuutemme on tänä kautena kasvanut jättiläisvoimaksi. Nyt ei sitä enää voida nimittää heikoksi ja teknillisesti huonosti varustetuksi. Päinvastoin, nyt se perustuu uuteen, rikkaaseen, nykyaikaiseen tekniikkaan voimakkaasti kehittyneine raskaine teollisuuksineen ja vielä kehittyneempine konerakennusteollisuuksineen. Mutta kaikkein tärkeintä on se, että kapitalismi on karkoitettu kokonaisuudessaan teollisuutemme piiristä, ja sosialistinen tuotantomuoto on nyt jakamattomasti vallitsevana systeeminä teollisuutemme alalla. Pikku seikkana ei voida pitää sitä tosiasiaa, että tuotannon määrän näkökannalta meidän nykyinen sosialistinen industriamme ylittää sodan edellisen ajan industrian enemmän kuin seitsenkertaisesti.

Sen sijaan, että aikaisemmin oli kokonainen valtameri pieniä yksityisiä talonpoikaistalouksia heikkoine tekniikkoineen ja kulakin väkivaltoineen, meillä on nyt maatalouden alalla maailman suurin koneellistettu, uudella tekniikalla aseistettu tuotanto kolhoosien ja sovhoosien kaikkikäsittävän systeemin muodossa. Kaikille on tunnettua, että kulakisto on maataloudessa likvidoitu ja pienten yksityisten talonpoikaistalouksien sektorilla takapajuisine, keskiaikaisine tekniikkoineen on nyt vähäpätöinen paikka, eikä sen ominaispaino maataloudessa kylvöalojen laajuuteen nähden muodosta enempää kuin 2—3 prosenttia. Ei voida olla merkitsemättä sitä tosiasiaa, että kolhooseilla on nyt käytettävänään 316 tuhatta traktoria, joiden voimakkuus on 5 miljoonaa 700 tuhatta hevosvoimaa ja yhdessä sovhoosien kanssa on yli 400 tuhatta traktoria, joiden voimakkuus on 7 miljoonaa 580 tuhatta hevosvoimaa.

Mitä tulee tavaravaihtoon maassa, niin kauppiaat ja keinottelijat on kokonaisuudessaan karkoitettu tältä alalta. Koko tavaravaihto on nyt valtion, kooperatiivien ja kolhoosien käsissä. On syntynyt ja kehittynyt uusi, sovettikauppa, kaupankäynti ilman keinottelijoita, kaupankäynti ilman kapitalisteja.

Näin ollen sosialistisen systeemin täydellinen voitto kansantalouden kaikilla aloilla on nyt tosiasia.

Ja mitä tämä merkitsee?

Tämä merkitsee sitä, että toisen ihmisen toista ihmistä kohtaan harjoittama riisto on hävitetty, likvidoitu, ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus on vahvistettu sovettiyhteiskuntamme järkähtämättömäksi perustaksi. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)**

Kaikkien näiden SSSR:n kansantalouden alalla tapahtuneiden muutosten tuloksena meillä on nyt uusi, sosialistinen ekonomiikka, joka ei tunne kriisejä eikä työttömyyttä, joka ei tunne kurjuutta eikä rappiotilaan joutumista, ja joka antaa kansalaisille kaikki mahdollisuudet varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään.

Tällaiset ovat pääpiirteissään ne muutokset, jotka ovat tapahtuneet **ekonomiikkamme** alalla vuosien 1924 ja 1936 välisenä kautena.

Näiden SSSR:n ekonomiikan alalla tapahtuneiden muutosten mukaisesti on muuttunut myöskin yhteiskuntamme **luokkarakenne.**

Kuten tunnettua, tilanherrain luokka likvidoitiin jo kansalaissodan voitokkaan päättymisen tuloksena. Mitä tulee toisiin riistäjäluokkiin, niin ne ovat jakaneet tilanherrain luokan kohtalon. Ei ole enää kapitalistien luokkaa teollisuuden alalla. Ei ole enää kulakkien luokkaa maatalouden alalla. Ei ole enää kauppiaita eikä keinottelijoita tavaravaihdon alalla. Kaikki riistäjäluokat ovat näin ollen tulleet likvidoiduiksi.

On jäänyt työväenluokka.

On jäänyt talonpoikain luokka.

On jäänyt intelligenssi.

Mutta olisi virheellistä ajatella, että näissä yhteiskunnallisissa ryhmissä ei tänä aikana olisi tapahtunut minkäänlaisia muutoksia, että ne olisivat pysyneet samanlaisina kuin ne olivat esimerkiksi kapitalismin kaudella.

Ottakaamme esimerkiksi SSSR:n työväenluokka. Vanhalta muistilta sitä usein nimitetään proletariaatiksi. Mutta mitä on proletariaatti? Proletariaatti on tuotantovälineitä vailla oleva luokka sellaisen taloussysteemin vallitessa, jolloin tuotantovälineet kuuluvat kapitalisteille ja jolloin kapitalistien luokka exploateeraa proletariaattia. Proletariaatti on kapitalistien exploateeraama luokka. Mutta meillä, kuten tunnettua, kapitalistien luokka on jo likvidoitu, tuotantovälineet on otettu kapitalisteilta pois ja siirretty valtiolle, jonka johtavana voimana on työväenluokka. Ei siis ole enää olemassa kapitalistien luokkaa, joka voisi exploateerata työväenluokkaa. Meidän työväenluokkamme ei siis ole vailla tuotantovälineitä, vaan päinvastoin, se omistaa ne yhdessä koko kansan kanssa. Ja kun se kerran ne omistaa, ja kapitalistien luokka on likvidoitu, niin on suljettu pois kaikenlainen työväenluokan exploateeraamisen mahdollisuus. Voidaanko tämän jälkeen nimittää meidän työväenluokkaamme proletariaatiksi? Selvää on, ettei voida. Marx sanoi: jotta proletariaatti voisi vapauttaa itsensä, sen on murskattava kapitalistien luokka, otettava kapitalisteilta pois tuotantovälineet ja hävitettävä ne tuotantoehdot, jotka synnyttävät proletariaattia. Voidaanko sanoa, että SSSR:n työväenluokka on jo toteuttanut nämä vapautumisensa ehdot? Ehdottomasti voidaan ja täytyy sanoa. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että SSSR:n proletariaatti on muuttunut aivan uudeksi luokaksi. SSSR:n työväenluokaksi, joka on hävittänyt kapitalistisen taloussysteemin, pystyttänyt tuotantovälineiden sosialistisen omistuksen ja suuntaa sovettiyhteiskuntaa kommunismin tietä.

Kuten näette, SSSR:n työväenluokka on aivan uusi, exploatatsiosta vapautunut työväenluokka, jonka kaltaista ihmiskunnan historia ei ole vielä tuntenut.

Siirtykäämme kysymykseen talonpoikaistosta. Tavallisesti sanotaan, että talonpoikaisto on sellaisten pientuottajien luokka, jonka jäsenet on atomisoitu, hajoitettu ympäri koko maata, nuhjaavat yksinään pikkutalouksissaan takapajuisine tekniikkoineen, ovat yksityisomistuksen orjia, ja tilanherrat, kulakit, kauppiaat, keinottelijat, koronkiskurit yms. exploateeraavat heitä rankaisematta. Kapitalistisissa maissa talonpoikaisto, jos tarkoitetaan sen perusjoukkoa, onkin todella juuri tällainen luokka. Voidaanko sanoa, että meidän nykyinen talonpoikaistomme, sovettitalonpoikaisto, joukkona

muistuttaisi tuollaista talonpoikaistoa? Ei, sitä ei voida sanoa. Sellaista talonpoikaistoa ei meillä enää ole. Meidän sovettitalonpoikaistomme on aivan uusi talonpoikaisto. Meillä ei ole enää tilanherroja eikä kulakkeja, kauppiaita eikä koronkiskureja, jotka voisivat exploateerata talonpoikia. Meidän talonpoikaistomme on siis exploatatsiosta vapautettu talonpoikaisto. Edelleen, meidän sovettitalonpoikaistomme on valtavalta enemmistöltään kolhoositalonpoikaistoa, t.s. se perustaa työnsä ja omaisuutensa ei yksityiseen työhön eikä takapajuiseen tekniikkaan, vaan kollektiiviseen työhön ja nykyaikaiseen tekniikkaan. Lopuksi, meidän talonpoikaistomme talouden pohjana ei ole yksityisomistus, vaan kollektiivinen omistus, joka on kasvanut kollektiivisen työn pohjalla.

Kuten näette, sovettitalonpoikaisto on aivan uusi talonpoikaisto, jonka kaltaista ihmiskunnan historia ei ole vielä tuntenut.

Siirtykäämme lopuksi kysymykseen intelligenssistä, kysymykseen insinööri-teknillisistä työntekijöistä, kulttuuririntaman työntekijöistä, yleensä toimitsijoista ym. Siinäkin on tapahtunut suuria muutoksia kuluneella kaudella. Se ei ole enää se vanha piintynyt intelligenssi, joka yritti asettaa itsensä luokkien yläpuolelle, mutta itseasiassa suurimmalta osaltaan palveli tilanherroja ja kapitalisteja. Meidän sovetti-intelligenssimme on aivan uusi intelligenssi, joka kaikilta juuriltaan on sidottu työväenluokkaan ja talonpoikaistoon. Ensinnäkin intelligenssin kokoonpano on muuttunut. Aatelistosta ja porvaristosta lähteneet muodostavat pienen prosentin sovetti-intelligenssistämme. 80—90 prosenttia sovetti-intelligenssistä on työväenluokasta, talonpoikaistosta ja muista työtätekevien kerroksista lähteneitä. On muuttunut, lopuksi, itse intelligenssin toiminnan luonnekin. Ennen sen oli palveltava rikkaita luokkia, sillä muuta ulospääsyä sillä ei ollut. Nyt sen on palveltava kansaa, sillä riistäjäluokkia ei enää ole. Nimenomaan siksi se onkin nyt tasa-arvoinen jäsen sovettiyhteiskunnassa, jossa se yhdessä työläisten ja talonpoikain kanssa, samassa valjakossa heidän kanssaan suorittaa uuden, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamista.

Kuten näette, tämä on aivan uusi, työtätekevä intelligenssi, jonka kaltaista ette löydä maapallon ainoassakaan muussa maassa.

Tällaisia ovat ne muutokset, jotka ovat tapahtuneet kuluneena aikana sovettiyhteiskunnan luokkarakenteen alalla.

Mistä nämä muutokset puhuvat?

Ne puhuvat ensiksikin siitä, että rajat työväenluokan ja talonpoikaiston väliltä, samaten kuin myöskin näiden luokkien ja intelligenssin väliltä — vähitellen kuluvat pois ja vanha luokkaerikoisuus — katoaa. Tämä merkitsee sitä, että näiden yhteiskunnallisten ryhmien välinen välimatka yhä enemmän ja enemmän supistuu.

Ne puhuvat toiseksi siitä, että taloudelliset ristiriidat näiden yhteiskunnallisten ryhmien väliltä vähitellen häviävät, kuluvat pois.

Ne puhuvat lopuksi siitä, että myöskin poliittiset ristiriidat näiden väliltä vähitellen häviävät, kuluvat pois

Näin on asia SSSR:n **luokkarakenteen** alalla tapahtuneisiin muutoksiin nähden.

Kuva SSSR:n yhteiskunnallisessa elämässä tapahtuneista muutoksista ei olisi täydellinen, ellei sanottaisi muutamia sanoja vielä yhdellä alalla tapahtuneista muutoksista. Minä tarkoitan **kansallisten** keskinäissuhteiden alaa SSSR:ssä. Kuten tunnettua, Sovettiliittoon kuuluu noin 60 natsiota, kansallista ryhmää ja kansallisuutta. Sovettivaltio on monikansallinen valtio. Ymmärrettävää on, että kysymyksellä SSSR:n kansojen keskinäissuhteista ei voi olla meille olematta ensiluokkaista merkitystä.

Kuten tunnettua, Sosialististen Sovettitasavaltojen Liitto muodostettiin v. 1922 SSSR:n Sovettien Ensimmäisessä Edustajakokouksessa. Se muodostettiin SSSR:n kansojen tasa-arvoisuuden ja vapaaehtoisuuden pe-

rusteella. Nykyään voimassaoleva Konstitutsio, joka hyväksyttiin v. 1924, on SSSR:n ensimmäinen Konstitutsio. Se oli kautta, jolloin suhteita kansojen välillä ei vielä oltu kunnolleen järjestetty, jolloin isovenäläisiin kohdistuvan epäluottamuksen perut eivät vielä olleet kadonneet, jolloin keskipakoisvoimat yhä edelleenkin jatkoivat toimintaansa. Näissä olosuhteissa oli järjestettävä kansojen veljellinen yhteistyöskentely taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen keskinäisavun pohjalla, yhdistäen ne yhdeksi monikansalliseksi liittovaltioksi. Sovettivalta ei voinut olla näkemättä tämän asian vaikeuksia. Sen edessä oli monikansallisten valtioiden epäonnistuneet kokeet porvarillisissa maissa. Sen edessä oli vanhan Itävalta-Unkarin luhistunut koe. Ja kuitenkin se lähti monikansallisen valtion muodostamisen kokeen tielle, sillä se tiesi, että sosialismin pohjalla syntyneen monikansallisen valtion täytyy kestää kaikki ja kaikenlaiset koettelemukset.

Siitä ajasta on kulunut 14 vuotta. Kausi on kyllin pitkä, jotta voidaan tarkastaa koe. Ja kuinka on käynyt? Kulunut kausi on epäämättömästi osoittanut, että sosialismin pohjalla perustetun monikansallisen valtion muodostamisen koe on onnistunut täydellisesti. Tämä on leniniläisen kansallisuuspolitiikan eittämätön voitto. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)**

Millä tämä voitto on selitettävissä?

Kansallisuuksien välisen riidan perusorganisaattoreina olevien riistäluokkien puuttuminen; keskinäistä epäluottamusta ylläpitävän ja kansallisuuskiihkoa lietsovan exploatatsion puuttuminen; se, että vallassa on työväenluokka, joka on kaiken orjuuttamisen vihollinen ja internatsionalismin aatteiden uskollinen eteenpäinviejä; kansojen keskinäisen avun tosiasiallinen toteuttaminen taloudellisen ja yhteiskunnallisen eläämn kaikilla aloilla; lopuksi, SSSR:n kansojen, muodoltaan kansallisen, sisällöltään sosialistisen, kansallisen kulttuurin kukoistaminen — kaikki nämä ja näiden kaltaiset tekijät ovat johtaneet siihen, että SSSR:n kansojen ulkomuoto on perinpohjin muuttunut, niistä on kadonnut keskinäisen epäluottamuksen tunne, niissä on kehittynyt keskinäisen ystävyyden tunne ja tällä tavoin on muodostunut kansojen todellinen veljellinen yhteistyöskentely yhtenäisen liittovaltion systeemissä.

Tuloksena meillä on nyt täysin muodostunut ja kaikki koettelemukset kestänyt monikansallinen sosialistinen valtio, jonka lujuutta voi kadehtia mikä kansallinen valtio tahansa missä maapallon osassa tahansa. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Tällaisia ovat muutokset, jotka ovat tapahtuneet kuluneella kaudella **kansallisten keskinäissuhteiden** alalla SSSR:ssä.

Tällainen on yleinen yhteenveto SSSR:n taloudellisen ja yhteiskunnallis-poliittisen elämän alalla vuosien 1924 ja 1936 välisenä kautena tapahtuneista muutoksista.

III.

Konstitutsionprojektin peruserikoisuudet

Miten kaikki nämä SSSR:n elämässä tapahtuneet muutokset heijastuvat uuden Konstitutsion projektissa?

Toisin sanoen: minkälaisia ovat tämän Edustajakokouksen käsiteltäväksi esitetyn Konstitutsion projektin peruserikoisuudet?

Konstitutsiokomissi velvoitettiin tekemään muutoksia vuoden 1924 Konstitutsion tekstiin. Konstitutsiokomissin työn tuloksena on Konstitutsion uusi teksti, SSSR:n uuden Konstitutsion projekti. Laatiessaan uuden Konstitutsion projektia, Konstitutsiokomissi lähti siitä, että Konstitutsiota ei saa sekoittaa ohjelmaan. Tämä merkitsee sitä, että ohjelman ja Konstitutsion välillä on oleellinen ero. Silloin kun ohjelma puhuu siitä, mitä vielä ei ole, ja mitä vielä tulee saavuttaa ja valloittaa tulevaisuudessa, Konstitut-

sion päinvastoin on puhuttava siitä, mitä jo on, mikä jo on saavutettu ja valloitettu nykyisyydessä. Ohjelma käsittelee pääasiallisesti tulevaisuutta, Konstitutsio nykyisyyttä.

Pari esimerkkiä asian valaisemiseksi.

Sovettiyhteiskuntamme on päässyt siihen, että se on jo toteuttanut pääpiirteissään sosialismin, luonut sosialistisen järjestelmän, s.o. toteuttanut sen, jota marxilaiset sanovat toisella nimellä kommunismin ensimmäiseksi eli alemmaksi vaiheeksi. Meillä on jo siis toteutettu pääpiirteissään kommunismin ensimmäinen vaihe, sosialismi. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)** Kuten tunnettua, on kommunismin tämän vaiheen perusprinsiippinä formula: "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan." Onko Konstitutsiomme heijastettava tämä tosiasia, sosialismin valloittamisen tosiasia? Onko sen perustuttava tähän valloitukseen? On ehdottomasti. On, koska sosialismi SSSR:ssä on jo saavutettu ja valloitettu.

Mutta Sovettiyhteiskunta ei ole vielä saanut toteutetuksi kommunismin korkeinta vaihetta, missä vallitsevana prinsiippinä on formula: "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan", vaikka se asettaakin päämääräkseen tulevaisuudessa kommunismin korkeimman vaiheen toteuttamisen. Voiko Konstitutsiomme perustua kommunismin korkeimpaan vaiheeseen, jota vielä ei ole ja jota vielä ei ole valloitettu? Ei, ei voi, sillä kommunismin korkein vaihe on SSSR:lle sitä, mitä vielä ei ole toteutettu, vaan mikä on toteutettava tulevaisuudessa. Ei voi, ellei Konstitutsiota tahdota muuttaa ohjelmaksi tai deklaratsioksi tulevista valloituksista.

Tällaiset ovat Konstitutsiomme puitteet historian nykyhetkellä.

Täten uuden Konstitutsion projekti on yhteenveto kuljetusta tiestä, yhteenveto jo saaduista saavutuksista. Se on siis sen rekisteröimistä ja lainsäädännöllistä lujittamista, mikä on jo saavutettu ja valloitettu todellisuudessa. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Tässä on SSSR:n uuden Konstitutsion projektin ensimmäinen erikoisuus.

Edelleen. Porvarillisten maiden konstitutsiot lähtevät tavallisesti kapitalistisen järjestelmän kestävyyden vakaumuksesta. Näiden konstitutsioiden pääperustan muodostavat kapitalismin prinsiipit, sen peruspylväät: yksityisomistus maahan, metsiin, tehtaisiin ja muihin tuotantovälineisiin; toisen ihmisen toista ihmistä kohtaan harjoittama riisto ja riistäjien ja riistettyjen olemassaolo; työtätekevän enemmistön turvaamattomuus yhteiskunnan toisessa navassa ja työtätekemättömän, mutta turvatun vähemmistön ylellisyys toisessa navassa jne., jne. Ne nojaavat näihin ja muihin senkaltaisiin kapitalismin peruspylväisiin. Ne heijastavat niitä, ne lujittavat niitä lainsäädännöllisessä järjestyksessä.

Toisin kuin ne SSSR:n uuden Konstitutsion projekti lähtee kapitalistisen järjestelmän likvidoimisen tosiasiasta, sosialistisen järjestelmän SSSR:ssä saavuttaman voiton tosiasiasta. SSSR:n uuden Konstitutsion projektin pääperustan muodostavat sosialismin prinsiipit, sen peruspylväät, jotka on jo valloitettu ja toteutettu: sosialistinen omistus maahan, metsiin, tehtaisiin ja muihin tuotantovälineisiin; riiston ja riistäjäluokkien likvidoiminen; enemmistön kurjuuden ja vähemmistön ylellisyyden likvidointi; työttömyyden likvidointi; työ jokaisen työkykyisen kansalaisen velvollisuutena ja kunniatehtävänä formulan mukaan: "Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä"; oikeus työhön, s.o. jokaisen kansalaisen oikeus saada taattua työtä; oikeus lepoon; oikeus sivistykseen jne., jne. Uuden Konstitutsion projekti nojautuu näihin ja näiden kaltaisiin sosialismin perusteisiin. Se heijastaa niitä, se lujittaa ne lainsäädännöllisessä järjestyksessä.

Tällainen on uuden Konstitutsion projektin toinen erikoisuus.

Edelleen. Porvarilliset konstitutsiot vaieten lähtevät siitä edellytyksestä, että yhteiskunnan muodostavat antagonistiset luokat, luokat, joista

toiset omistavat rikkauksia ja toiset luokat eivät niitä omista, että tulipa valtaan mikä puolue tahansa, niin yhteiskunnan valtiollisen johdon (diktatuurin) tulee kuulua porvaristolle, että konstitutsiota tarvitaan sitä varten, jotta lujitettaisiin sellainen yhteiskunnallinen järjestys, joka on tarpeellinen ja edullinen omistaville luokille.

Toisin kuin porvarilliset konstitutsiot SSSR:n uuden Konstitutsion projekti lähtee siitä, että yhteiskunnassa ei ole enää antagonistisia luokkia, että yhteiskunta muodostuu kahdesta toisilleen ystävällisestä luokasta, työläisistä ja talonpojista, että vallassa ovat juuri nämä työtätekevät luokat, että yhteiskunnan valtiollinen johto (diktatuuri) kuuluu työväenluokalle yhteiskunnan etumaisena luokkana, että Konstitutsiota tarvitaan sitä varten, jotta lujitettaisiin työtätekeville edullinen ja tarpeellinen yhteiskunnallinen järjestys.

Tällainen on uuden Konstitutsion projektin kolmas erikoisuus.

Edelleen. Porvarilliset konstitutsiot vaieten lähtevät siitä edellytyksestä, että natsiot ja rodut eivät voi olla tasa-arvoisia, että on täysoikeudellisia natsioita ja on vajaaoikeudellisia natsioita, että sitä paitsi on olemassa vielä kolmas kategoria natsioita tahi rotuja, esimerkiksi siirtomaissa, joilla on vielä vähemmän oikeuksia kuin vajaaoikeudellisilla natsioilla. Tämä merkitsee, että kaikki nämä konstitutsiot ovat perusteiltaan natsionalistisia, s.o. hallitsevien natsioiden konstitutsioita.

Toisin kuin nämä konstitutsiot SSSR:n uuden Konstitutsion projekti on päinvastoin syvästi internatsionaalinen. Se lähtee siitä, että kaikki natsiot ja rodut ovat tasa-arvoisia. Se lähtee siitä, että ero ihon värissä tai kielessä, kulttuuritasossa tai valtiollisen kehityksen tasossa, yhtä vähän kuin mikään muukaan ero natsioiden ja rotujen välillä — ei voi olla sen perustana, että voitaisiin pitää oikeutettuna kansallinen eriarvoisuus. Se lähtee siitä, että kaikkien natsioiden ja rotujen, riippumatta niiden entisestä tai nykyisestä asemasta, riippumatta niiden voimasta tai heikkoudesta — on nautittava samanlaisia oikeuksia kaikilla yhteiskunnan taloudellisen, yhteiskunnallisen, valtiollisen ja kulttuurisen elämän aloilla.

Tällainen on uuden Konstitutsion projektin neljäs erikoisuus.

Uuden Konstitutsion projektin viidennen erikoisuuden muodostaa sen johdonmukainen ja loppuun saakka noudatettu demokratismi. Demokratismin näkökannalta porvarilliset konstitutsiot voidaan jakaa kahteen ryhmään: yksi konstitutsioryhmä suoraan kieltää tai tekee faktillisesti olemattomiksi kansalaisten oikeuksien tasa-arvoisuuden ja demokraattiset vapaudet. Toinen konstitutsioryhmä mielellään hyväksyy, vieläpä reklamoi demokraattisia perusteita, mutta tekee tämän yhteydessä sellaisia varauksia ja rajoituksia, että demokraattiset oikeudet ja vapaudet osoittautuvat kokonaan runnelluiksi. Ne puhuvat kaikkien kansalaisten yhtäläisistä vaalioikeuksista, mutta samassa rajoittavat ne asuinpaikan, sivistyksen ja jopa omaisuudenkin sensuksella. Ne puhuvat kansalaisten yhtäläisistä oikeuksista, mutta samassa huomautetaan, että se ei koske naisia tai koskee vain osittain jne., jne.

SSSR:n uuden Konstitutsion projektin erikoisuus on siinä, että se on vapaa tämänlaisista varauksista ja rajoituksista. Sen mukaan ei ole aktiivisia ja passiivisia kansalaisia, sen mukaan ovat kaikki kansalaiset aktiivisia. Se ei tunnusta eroa miesten ja naisten oikeuksissa, "vakituisen asuinpaikan omaavien" ja "vakituista asuinpaikkaa omaamattomien" välillä, omistavien ja omistamattomien, sivistyneiden ja sivistymättömien välillä. Sen mukaan ovat kaikki kansalaiset tasa-arvoisia oikeuksiinsa nähden. Ei omaisuusasema, ei kansallisuusalkuperä, ei sukupuoli, ei virka-asema, vaan jokaisen kansalaisen persoonalliset kyvyt ja persoonallinen työ määrittelevät hänen asemansa yhteiskunnassa.

Lopuksi vielä yksi uuden Konstitutsion projektin erikoisuus. Porvaril-

liset konstitutsiot tavallisesti rajoittuvat kansalaisten muodollisten oikeuksien toteamiseen, pitämättä huolta näiden oikeuksien toteuttamisen ehdoista, niiden toteuttamisen mahdollisuudesta, niiden toteuttamisen keinoista. Puhuvat kansalaisten tasa-arvoisuudesta, mutta unohtavat, että ei voi olla todellista tasa-arvoisuutta isännän ja työläisen välillä, tilanherran ja talonpojan välillä, jos ensinmainituilla on rikkaus ja poliittinen paino yhteiskunnassa, mutta viimemainituilla ei ole kumpaakaan, jos ensinmainitut ovat riistäjiä ja viimemainitut riistettyjä. Tahi vielä: puhuvat sana-, kokoontumis- ja painovapaudesta, mutta unohtavat, että kaikki nämä vapaudet voivat muuttua työväenluokalle tyhjäksi sanahelinäksi, kun sillä ei ole mahdollisuutta saada käyttöönsä sopivia kokoushuoneustoja, hyviä kirjapainoja, riittävää määrää painopaperia jne.

Uuden Konstitutsion projektin erikoisuus on siinä, että se ei rajoitu kansalaisten muodollisten oikeuksien toteamiseen, vaan siirtää painopisteen kysymykseen näiden oikeuksien takeista, kysymykseen näiden oikeuksien toteuttamiskeinoista. Se ei vain julista kansalaisten oikeuksien tasa-arvoisuutta, vaan myöskin turvaa sen sillä, että lainsäädännöllä lujitetaan riistojärjestelmän likvidoimisen tosiasia, kansalaisten kaikesta riistosta vapauttamisen tosiasia. Se ei vain julista oikeutta työhön, vaan myöskin turvaa sen lainsäädännöllisesti vakiinnuttamalla faktan, ettei sovettiyhteiskunnassa ole kriisejä, sen faktan, että työttömyys on hävitetty. Se ei vain julista demokraattisia vapauksia, vaan myöskin turvaa ne lainsäädännöllisessä järjestyksessä visseillä aineellisilla keinoilla. Tämän vuoksi on ymmärrettävää, että uuden Konstitutsion projektin demokratismi ei ole "tavallista" ja "yleisesti tunnustettua" demokratismia yleensä, vaan **sosialistista** demokratismia.

Tällaiset ovat SSSR:n uuden Konstitutsion projektin peruserikoisuudet.

Näin heijastuvat uuden Konstitutsion projektissa vuosien 1924 ja 1936 välisenä kautena SSSR:n taloudellisessa ja yhteiskunnallis-poliittisessa elämässä suoritetut siirtymiset ja tapahtuneet muutokset.

IV.
Konstitutsion projektin porvarillinen kritiikki

Muutama sana Konstitutsion projektin porvarillisesta kritiikistä.

Kysymyksellä siitä, kuinka Konstitutsion projektiin suhtautuu ulkomainen porvarillinen lehdistö, on epäilemättä vissi mielenkiinto. Koska ulkomainen lehdistö heijastaa porvarillisten maiden eri väestökerrosten yhteiskunnallista mielipidettä, niin me emme voi huomiotta sivuuttaa sitä kritiikkiä, jonka tämä lehdistö on kehittänyt Konstitutsion projektia vastaan.

Ulkomaisen lehdistön Konstitutsion projektiin reageeraamisen ensimmäiset merkit ilmenivät vissinä tendenssinä — vaieta Konstitutsion projektista. Tarkoitan tässä kaikkein taantumuksellisinta, fasistista lehdistöä. Tämä kriitikkojen ryhmä katsoi parhaimmaksi yksinkertaisesti vaieta Konstitutsion projektista, esittää asia niin, ikäänkuin projektia ei olisi ollutkaan eikä yleensä olisikaan koko maailmassa. Voidaan sanoa, että vaikeneminen ei ole kritiikkiä. Mutta se ei ole oikein. Vaikenemisen metoodi erikoisena ignoreeraustapana on myöskin kritiikin muoto, joka tosin on tyhmä ja naurettava, mutta kuitenkin kritiikin muoto. **(Yleistä naurua, suosionosoituksia.)** Mutta vaikenemisen metoodi ei heille onnistunut. Loppujen lopuksi he olivat pakoitettuja aukaisemaan läpän ja ilmoittamaan maailmalle, että niin ikävää kuin se onkin, SSSR:n Konstitutsion projekti on kuitenkin olemassa, eikä vain ole olemassa, vaan myöskin alkaa vaikuttaa turmiollisesti ihmisjärkiin. Ja muuten ei voinut ollakaan, sillä onhan maailmassa jonkunlainen yhteiskunnallinen mielipide, lukijat, elävät ihmiset, jotka

tahtovat tietää totuuden tosiasioista ja heidän pitämisensä kauan petoksen kynsissä ei ole ollenkaan mahdollista. Petoksella et pitkälle pääse...

Toinen kriitikkojen ryhmä tunnustaa, että Konstitutsion projekti on todella olemassa maailmassa, mutta se katsoo, että projekti ei ole kovinkaan mielenkiintoinen, että itse asiassa se ei ole Konstitutsion projekti, vaan tyhjänpäiväinen paperipala, pelkkä lupaus, jonka tarkoituksena on tehdä vissi manööveri ja pettää ihmisiä. He lisäävät tällöin, että parempaa projektia SSSR ei voinut antaakaan, sillä itse SSSR ei ole valtio, vaan kaiken kaikkiaan — maantieteellinen käsite **(yleistä naurua)** ja koska se ei ole valtio, niin sen konstitutsiokaan ei voi olla todellinen konstitutsio. Tämän kriitikkoryhmän tyypillisimpänä edustajana on, niin kummallista kuin se onkin, Saksan virallinen lehti "Deutsche Diplomatisch-politische Korrespondenz". Tämä shurnaali suoraan sanoo, että SSSR:n Konstitutsion projekti on pelkkä lupaus, petos, "Potemkinin kylä". Se julistaa empimättä, että SSSR ei ole valtio, että SSSR "ei ole mikään muu, kuin tarkasti määritelty maantieteellinen käsite" **(yleistä naurua)**, että SSSR:n Konstitutsiota ei tämän vuoksi voida tunnustaa todelliseksi konstitutsioksi.

Mitä voidaan sanoa tällaisista, luvalla sanoen, kriitikoista?

Eräässä satukertomuksessaan suuri venäläinen kirjailija Schedrin kuvaa tyhmän omavaltaista byrokraatin tyyppiä, joka on kovin rajoittunut ja tylsä, mutta äärimmäisen itsevarma ja kiivas. Sen jälkeen kun tämä byrokraatti hänelle "uskotulla" alueella oli saanut aikaan "järjestyksen ja hiljaisuuden" tuhoamalla tuhansia asukkaita ja polttamalla kymmeniä kaupunkeja, hän katsahti ympärilleen ja huomasi taivaanrannalla Amerikan maan, tietysti vähän tunnetun, mutta jossa osoittautui olevan joitakin vapauksia, jotka villitsevät kansaa ja jossa valtiota hallitaan toisin metoodein. Byrokraatti huomasi Amerikan ja kiukustui: mikä maa se on, mistä se on ilmestynyt ja millä perusteella se on olemassa? **(Yleistä naurua, suosionosoituksia.)** Tietysti se sattumalta löydettiin muutama vuosisata sitten, mutta miksi sitä ei voisi uudelleen sulkea, niin ettei siitä olisi hajuakaan jälellä? **(Yleistä naurua.)** Ja sanottuaan tämän kirjoitti resolutsion: "Amerika uudelleen suljettava!" **(Yleistä naurua.)**

Minusta näyttää, että "Deutsche Diplomatisch-politische Korrespondenz"in herrat ja Schedrinin byrokraatti ovat toistensa kaltaisia kuin kaksi vesipisaraa. **(Yleistä naurua, hyväksyviä suosionosoituksia.)** SSSR on jo kauan ollut näiden herrojen silmätikkuna. Yhdeksäntoista vuotta on SSSR seisonut majakkana, tartuttaen vapauden henkeä koko maailman työväenluokkaan ja aiheuttaen raivoa työväenluokan vihollisten keskuudessa. Ja osoittautuu, että se, tämä SSSR ei vain ole olemassa, vaan vieläpä kasvaa, eikä vain kasva, vaan vieläpä menestyy, eikä vain menesty, vaan vieläpä laatii uuden Konstitutsion projektia, projektia, joka kiihdyttää mieliä, elähdyttää sorrettuja luokkia uusilla toiveilla. **(Suosinosoituksia.)** Kuinka tämän jälkeen Saksan virallisen lehden herrat voisivatkaan olla suuttumatta? Mikä maa se on, ulvovat he, millä perusteella se on olemassa **(yleistä naurua)**, ja jos se löydettiin lokakuussa 1917, niin miksi sitä ei voisi uudestaan sulkea, ettei siitä olisi hajuakaan jälellä? Ja sanottuaan tämän päättivät: SSSR on uudelleen suljettava, julistettava kaikkien kuultavaksi, että SSSR:ää valtiona ei ole olemassa, että SSSR ei ole mitään muuta, kuin pelkkä maantieteellinen käsite! **(Yleistä naurua.)**

Kirjoittaessaan resolutsion siitä, että Amerika on uudelleen suljettava, Schedrinin byrokraatilla kaikesta tylsyydestään huolimatta oli kuitenkin reaalisen ymmärtämisen aineksia, sanoen samassa itsekseen: "Mutta nähtävästi se ei riipu minusta". **(Iloinen naurun purkaus, myrskyisiä suosionosoituksia.)** Minä en tiedä, riittääkö Saksan virallisen lehden herroilla järkeä huomata, että "sulkea" paperilla yhden tai toisen valtion he tietysti voivat,

mutta jos puhutaan vakavasti, niin "se ei heistä riipu"... **(Iloinen naurun purkaus, myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Mitä tulee siihen, että SSSR:n Konstitutsio olisi muka pelkkä lupaus, "Potemkinin kylä" jne., niin minä tahtoisin viitata useihin todettuihin tosiasioihin, jotka puhuvat itse puolestaan.

Vuonna 1917 SSSR:n kansat kukistivat porvariston ja pystyttivät proletariaatin diktatuurin, pystyttivät Sovettivallan. Tämä on tosiasia eikä lupaus.

Sen jälkeen Sovettivalta likvidoi tilanherrojen luokan ja antoi talonpojille yli 150 miljoonaa hehtaaria entisiä tilanherrojen, valtion ja luostarien maita ja tämä — niiden maiden lisäksi, jotka aikaisemminkin olivat talonpoikien käsissä. Tämä on tosiasia eikä lupaus. Sen jälkeen Sovettivalta pakkoluovutti kapitalistiluokan, otti heiltä pankit, tehtaat, rautatiet ja muut tuotantovälineet, julisti ne sosialistiseksi omaisuudeksi ja asetti näiden tuotantolaitosten johtoon työväenluokan parhaita ihmisiä. Tämä on tosiasia eikä lupaus. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)**

Sitten, järjestettyään teollisuuden ja maatalouden uusille sosialistisille perusteille, uudelle teknilliselle pohjalle, Sovettivalta on päässyt siihen, että nyt SSSR:n maatalous antaa 1 ½ kertaa enemmän tuotteita kuin sodan edellisenä aikana, teollisuus tuottaa 7 kertaa enemmän tuotteita, kuin sodan edellisenä aikana ja kansallistulot ovat kasvaneet nelikertaisesti sodan edelliseen aikaan verraten. Kaikki nämä ovat tosiasioita eivätkä lupauksia. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)**

Sitten Sovettivalta on hävittänyt työttömyyden, toteuttanut käytännössä oikeuden työhön, oikeuden lepoon, oikeuden sivistykseen, turvannut paremmat aineelliset ja kulttuuriolosuhteet työläisille, talonpojille ja intelligenssille, turvannut kansalaisten yleisen, välittömän ja yhtäläisen vaalioikeuden toimeenpanon äänestyksen ollessa salainen. Kaikki nämä ovat tosiasioita eivätkä lupauksia. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)**

Lopuksi, SSSR antoi uuden Konstitutsion projektin, joka ei ole lupaus, vaan näiden yleisesti tunnettujen tosiasioiden rekisteröimistä ja lainsäädännöllistä vahvistamista, sen rekisteröimistä ja lainsäädännöllistä vahvistamista, mikä on jo saavutettu ja vallattu.

Kysyttäneen, mihinkä johtaa kaiken tämän jälkeen Saksan virallisen lehden herrojen lörpöttely "Potemkinin kylistä", jollei siihen, että he asettivat päämääräkseen peittää kansalta totuuden SSSR:stä, johtaa kansa harhaan, pettää sitä.

Tällaisia ovat tosiasiat. Mutta tosiasiat, kuten sanotaan, ovat itsepäisiä. Saksan virallisen lehden herrat voivat sanoa, että sitä pahempi tosiasioille. **(Yleistä naurua.)** Mutta silloin heille voidaan vastata tunnetun venäläisen sananparren sanoilla: "Hulluille ei ole lakia laadittu". **(Iloista naurua, jatkuvia suosionosoituksia.)**

Kolmas kriitikkojen ryhmä on valmis tunnustamaan Konstitutsion projektin vissit ansiot, se katsoo sen myönteiseksi ilmiöksi, mutta se nähkääs suuresti epäilee, voidaanko useita sen asettamuksia elämässä toteuttaa, sillä se on vakuutettu, että nämä määritelmät ovat yleensä toteuttamattomia ja niiden täytyy jäädä paperille. He ovat lievästi sanoen skeptikkoja. Heitä, näitä skeptikkoja on kaikissa maissa.

On sanottava, että me emme kohtaa heitä ensimmäistä kertaa. Kun bolsheviikit ottivat vallan vuonna 1917, skeptikot sanoivat: bolsheviikit eivät taida olla huonoja ihmisiä, mutta heidän vallanpidostaan ei tule mitään, he romahtavat. Mutta itse asiassa kuitenkin kävi niin, etteivät bolsheviikit romahtaneet, vaan skeptikot.

Kansalaissodan ja ulkomaisen interventsion aikana tämä skeptikkojen ryhmä sanoi: Sovettivalta ei tietenkään ole huono asia, mutta Denikin

yhdessä Koltshakin ja ulkomaalaisten kanssa luultavasti voittaa sen. Käytännössä kuitenkin kävi niin, että skeptikot tässäkin laskivat väärin.

Kun Sovettivalta julkaisi ensimmäisen viisivuotisplaanin, niin skeptikot taas astuivat näyttämölle ja sanoivat: viisivuotisplaani on tietysti hyvä asia, mutta tuskinpa se on toteutettavissa, on luultavaa, että bolsheviikeille viisivuotisplaani ei onnistu. Tosiasiat kuitenkin osoittivat, että skeptikkoja ei taaskaan onnistanut: viisivuotisplaani toteutettiin neljässä vuodessa.

Samaa on sanottava uuden Konstitutsion projektista ja sen kritikoimisesta skeptikkojen taholta. Ei tarvinnut muuta kuin julkaista projekti, kun tämä kriitikkojen ryhmä ilmaantui uudelleen näyttämölle haikeine skeptillisyyksineen ja epäilyineen Konstitutsion eräiden määritelmien toteuttamismahdollisuuksista. Ei ole mitään perusteita epäillä sitä, etteivätkö skeptikot epäonnistuisi tässäkin tapauksessa, epäonnistuisi nytkin samoin, kuin he ovat jo monta kertaa ennenkin epäonnistuneet.

Kriitikkojen **neljäs** ryhmä, hyökkäillessään uuden Konstitutsion projektia vastaan, luonnehtii sen "siirtymiseksi oikealle", "luopumiseksi proletariaatin diktatuurista", "bolshevistisen järjestelmän likvidoimiseksi". "Bolsheviikit ovat heilahtaneet oikealle, se on tosiasia" — sanovat he eri äänin. Erikoisesti touhuavat tässä suhteessa muutamat puolalaiset ja osaksi amerikalaiset lehdet.

Mitä on sanottava näistä, luvalla sanoen, kriitikoista?

Jos he työväenluokan diktatuurin perustan laajentamista ja diktatuurin muuttamista joustavammaksi, siis — yhteiskunnan valtiojohdon mahtavammaksi systeemiksi, eivät käsittele työväenluokan diktatuurin voimistuttamisena, vaan sen heikentämisenä tai vieläpä siitä luopumisenakin, niin voidaan kysyä, tietävätkö nämä herrat yleensä — mitä on työväenluokan diktatuuri? Jos he sosialismin voiton lainsäädännöllistä lujittamista, industrialisoinnin, kollektivisoinnin ja demokratisoinnin saavutuksien lainsäädännöllistä lujittamista nimittävät "siirtymiseksi oikealle", niin voidaan kysyä, tietävätkö nämä herrat yleensä — missä vasen eroaa oikeasta? **(Yleistä naurua, suosionosoituksia.)**

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteivätkö nämä herrat olisi lopullisesti sotkeutuneet Konstitutsion projektin kritiikissään ja sotkeuduttuaan sekoittaneet oikean ja vasemman keskenään.

Tässä ei voi olla palauttamatta mieliin Gogolin "Kuolleiden sielujen" "kartanopiikaa", Pelagejaa. Erään kerran, kuten Gogol kertoo, tämä otti näyttääkseen tietä Tshitshikovin ajurille Selifanille, mutta kun ei osannut eroittaa tien oikeaa puolta vasemmasta, sotkeutui ja joutui kiusalliseen asemaan. Täytyy tunnustaa, että kriitikkomme puolalaisista lehdistä, huolimatta koko heidän kunnianarkuudestaan, eivät ole päässeet kovinkaan kauaksi "Kuolleiden sielujen" "kartanopiijan", Pelagejan ymmärrystasosta. **(Suosionosoituksia.)** Jos muistatte, ajuri Selifan katsoi tarpeelliseksi nuhdella ankarasti Pelagejaa oikean ja vasemman sekoittamisesta, sanoen hänelle: "Oh, sinä mustakinttu... et tiedä, missä on oikea ja missä vasen". Minusta näyttää, että samoin olisi tehtävä taitamattomille kriitikoillemmekin, sanottava heille: Oh, te kriitikkoparat, ette tiedä, missä on oikea, missä on vasen. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)**

Lopuksi vielä eräs kriitikkojen ryhmä. Kun edellinen ryhmä syyttää Konstitutsion projektia työväenluokan diktatuurista luopumisesta, niin tämä ryhmä päinvastoin syyttää sitä siitä, että se ei muuta mitään SSSR:ssä vallitsevasta tilanteesta, että se jättää koskemattomaksi työväenluokan diktatuurin, ei salli poliittisten puolueiden vapautta ja säilyttää kommunistien puolueen nykyisen johtavan aseman SSSR:ssä. Sen ohella tämä kriitikkojen ryhmä katsoo, että puolueiden vapauden puuttuminen SSSR:ssä on merkkinä demokratismin perusteiden rikkomisesta.

Minun täytyy tunnustaa, että uuden Konstitutsion projekti todella jät-

tää voimaan työväenluokan diktatuurin järjestelmän, samoin kuin jättää muuttamatta SSSR:n Kommunistisen puolueen nykyisen johtavan aseman. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)** Jos arvoisat kriitikot pitävät tätä Konstitutsion projektimme puutteena, niin voidaan vain valittaa sitä. Mutta me, bolsheviikit, pidämme tätä Konstitutsion projektin ansiona. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Mitä tulee eri poliittisten puolueiden vapauteen, niin meillä on tästä jonkun verran toisenlaiset katsantokannat. Puolue on luokan osa, sen etumainen osa. Useita puolueita ja siis puolueiden vapauskin voi olla olemassa vain sellaisessa yhteiskunnassa, missä on antagonistisia luokkia, joiden intressit ovat vihamielisiä ja sovittamattomia, missä on sanokaamme kapitalisteja ja työläisiä, tilanherroja ja talonpoikia, kulakkeja ja köyhiä jne. Mutta SSSR:ssä ei ole enää sellaisia luokkia kuin kapitalistit, tilanherrat, kulakit ym. SSSR:ssä on vain kaksi luokkaa, työläiset ja talonpojat, joiden intressit eivät ole vihamielisiä, vaan päinvastoin — ystävällisiä. Siis SSSR:ssä ei ole maaperää useampien puolueiden olemassaololle, eikä myöskään vapautta näille puolueille. SSSR:ssä on maaperä vain yhdelle puolueelle, Kommunistiselle puolueelle. SSSR:ssä voi olla olemassa vain yksi puolue — kommunistien puolue, joka rohkeasti ja loppuun saakka puolustaa työläisten ja talonpoikain intressejä. Ja että tämä puolue puolustaa hyvin näiden luokkien intressejä, siitä tuskin voi olla mitään epäilystä. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Puhutaan demokratiasta. Mutta mitä on demokratia? Demokratia kapitalistisissa maissa, joissa on antagonistisia luokkia, on loppukädessä demokratiaa voimakkaille, demokratiaa omistavalle vähemmistölle. Demokratia SSSR:ssä, päinvastoin, on demokratiaa työtätekeville, s.o. demokratiaa kaikille. Mutta tästä seuraa, että demokratismin perusteita ei riko SSSR:n uuden Konstitutsion projekti, vaan porvarilliset konstitutsiot. Juuri tämän vuoksi minä ajattelen, että SSSR:n Konstitutsio on maailman ainoa loppuun saakka demokraattinen konstitutsio.

Näin on asian laita SSSR:n uuden Konstitutsion projektin porvarilliseen kritiikkiin nähden.

V.

Korjauksia ja lisäyksiä Konstitutsion projektiin

Siirtykäämme kysymykseen lisäyksistä ja korjauksista Konstitutsion projektiin, joita kansalaiset ovat tehneet projektin ollessa koko kansan käsiteltävänä.

Koko kansan käymä Konstitutsion projektin käsittely antoi, kuten tunnettua, sangen huomattavan määrän korjauksia ja lisäyksiä. Ne kaikki on julkaistu sovettilehdistössä. Katsoen korjauksien suureen moninaisuuteen ja erilaiseen arvoon, pitäisi ne jakaa minun mielestäni kolmeen kategoriaan.

Korjauksien ensimmäisen kategorian erikoispiirteenä on se, että ne eivät käsittele Konstitutsion kysymyksiä, vaan tulevien lainsäädännöllisten elimien juoksevan lainsäädännöllisen työn kysymyksiä. Eräät vakuutuskysymykset, muutamat kolhoosirakennustyön kysymykset, muutamat teollisuuden rakennustyön kysymykset, finanssiasioita koskevat kysymykset — tällaisia ovat näiden korjauksien teemat. Nähtävästi näiden korjauksien tekijät eivät ole selvittäneet itselleen konstitutsiokysymyksien ja juoksevan lainsäädännön kysymyksien välistä eroa. Juuri tämän vuoksi he pyrkivät sullomaan Konstitutsioon mahdollisimman paljon lakeja, johtamaan asian siihen, että muuttavat Konstitutsion jonkinlaiseksi lakikokoelmaksi. Mutta Konstitutsio ei ole lakikokoelma. Konstitutsio on perustuslaki ja vain perustus-

laki. Konstitutsio ei sulje pois, vaan edellyttää tulevien lainsäädännöllisten elimien juoksevaa lainsäädännöllistä työtä. Konstitutsio antaa juriidisen pohjan näiden elimien tulevalle lainsäädännölliselle toiminnalle. Tämän vuoksi tällaiset korjaukset ja lisäykset, joilla ei ole suoranaista suhdetta Konstitutsioon, tulee mielestäni lähettää maan tuleville lakiasäätäville elimille.

Toiseen kategoriaan tulee sijoittaa sellaiset korjaukset ja lisäykset, jotka pyrkivät tuomaan Konstitutsioon historiallisten spravkojen aineksia tai deklaratsion aineksia siitä, mitä Sovettivalta ei vielä ole saavuttanut ja mitä sen on saavutettava tulevaisuudessa. Merkitsemään Konstitutsioon, minkälaisia vaikeuksia puolue, työväenluokka ja kaikki työtätekevät ovat monien vuosien aikana voittaneet taistelussa sosialismin voiton puolesta; osoittamaan Konstitutsiossa sovettiliikkeen lopullinen päämäärä, s.o. täydellisen kommunistisen yhteiskunnan rakentamisen — tällaisia ovat näiden eri toisintoina esiintyvien korjauksien teemat. Minä ajattelen, että tällaiset korjaukset ja lisäykset täytyy myöskin panna syrjään sellaisina, joilla ei ole suoranaista suhdetta Konstitutsioon. Konstitutsio on jo saavutettujen ja turvattujen valloituksien rekisteröimistä ja lainsäädännöllistä lujittamista. Ellemme halua vääreritää tätä Konstitutsion perusluonnetta, niin meidän ei tule täyttää sitä historiallisilla spravkoilla menneisyydestä eikä deklaratsioilla SSSR:n työtätekevien tulevista saavutuksista. Sitä varten on meillä olemassa muita teitä ja toisia dokumentteja.

Lopuksi, kolmanteen kategoriaan tulee sijoittaa sellaiset korjaukset ja lisäykset, joilla on suoranainen suhde Konstitutsion projektiin.

Tämän kategorian korjauksien huomattavalla osalla on redaktsioluonne. Sen vuoksi ne voitaisiin antaa tämän Edustajakokouksen Redaktsiokomissiin, jonka luullakseni Edustajakokous muodostaa, antaen sen tehtäväksi uuden Konstitutsion tekstin lopullisen redakteeraamisen.

Mitä tulee kolmannen kategorian muihin korjauksiin, niin niillä on oleellisempi merkitys ja niistä täytyy mielestäni sanoa tässä muutama sana.

1) Ennen kaikkea korjauksista Konstitutsion projektin ensimmäiseen pykälään. On neljä korjausta. Eräät ehdottavat sanojen: "työläisten ja talonpoikien valtio" sijasta sanottavaksi: "työtätekevien valtio". Toiset ehdottavat sanoihin: "työläisten ja talonpoikien valtio" lisättäväksi: "ja työtätekevän intelligenssin". Kolmannet ehdottavat sanojen: "työläisten ja talonpoikien valtio" sijasta sanottavaksi: "SSSR:n alueella asuvien kaikkien rotujen ja kansallisuuksien valtio". Neljännet ehdottavat sanan: "talonpoikien" vaihdettavaksi sanaan "kolhoosnikkain" taikka sanoiksi: "sosialistisen maatalouden työtätekevien".

Onko nämä korjaukset hyväksyttävä? Minä ajattelen, ettei ole.

Mistä puhuu Konstitutsion projektin ensimmäinen pykälä? Se puhuu sovettiyhteiskunnan luokkakokoonpanosta. Voimmeko me marxilaiset sivuuttaa Konstitutsiossa kysymyksen yhteiskuntamme luokkakokoonpanosta? Ei, emme voi. Sovettiyhteiskunnan muodostaa, kuten tunnettua, kaksi luokkaa, työläiset ja talonpojat. Konstitutsion projektin ensimmäinen pykälä juuri tästä puhuukin. Konstitutsion projektin ensimmäinen pykälä kuvastaa siis oikein yhteiskuntamme luokkakokoonpanoa. Voidaan kysyä: entä työtätekevä intelligenssi? Intelligenssi ei milloinkaan ole ollut eikä voi olla luokka — se on ollut ja jää välikerrostumaksi, joka ammentaa jäsenensä yhteiskunnan kaikkien luokkien keskuudesta. Vanhaan aikaan intelligenssi ammensi jäsenensä aateliston, porvariston, osaksi talonpoikien ja vain hyvin vähäisessä määrässä työläisten keskuudesta. Meidän sovettiaikanamme intelligenssi ammentaa jäsenensä pääasiallisesti työläisten ja talonpoikien keskuudesta. Mutta ammentakoon se niitä mistä tahansa ja olkoon sillä mikä luonne tahansa, intelligenssi kuitenkin on vain välikerrostuma, mutta ei luokka.

Eikö tämä seikka loukkaa työtätekevän intelligenssin oikeuksia? Ei lainkaan! Konstitutsion projektin ensimmäinen pykälä ei puhu sovettiyhteiskunnan eri kerroksien oikeuksista, vaan tämän yhteiskunnan luokkakokoonpanosta. Sovettiyhteiskunnan eri kerroksien oikeuksista, siihen luettuna työtätekevän intelligenssin oikeudet, puhutaan päääsiassa Konstitutsion projektin kymmenennessä ja yhdennessätoista luvussa. Näistä luvuista käy selville, että työläiset, talonpojat ja työtätekevä intelligenssi ovat täysin tasa-arvoisia kaikilla maan taloudellisen, poliittisen, yhteiskunnallisen ja kulttuurisen elämän aloilla. Työtätekevän intelligenssin oikeuksien loukkaamisesta ei siis voi olla puhettakaan.

Samaa on sanottava SSSR:n kokoonpanoon kuuluvista natsioista ja roduista. Konstitutsion projektin toisessa luvussa on jo sanottu, että SSSR on tasa-arvoisten natsioiden vapaa liitto. Tarvitseeko toistaa tätä formulaa Konstitutsion projektin ensimmäisessä pykälässä, joka ei käsittele sovettiyhteiskunnan kansallista kokoonpanoa, vaan sen luokkakokoonpanoa? On selvää, ettei tarvitse. Mitä tulee SSSR:n kokoonpanoon kuuluvien natsioiden ja rotujen oikeuksiin, niin siitä puhutaan Konstitutsion projektin toisessa, kymmenennessä ja yhdennessätoista luvussa. Näistä luvuista käy selville, että natsiot ja rodut SSSR:ssä nauttivat samanlaisia oikeuksia maan taloudellisen, poliittisen, yhteiskunnallisen ja kulttuurisen elämän kaikilla aloilla. Ei siis voi olla puhettakaan kansallisten oikeuksien loukkaamisesta.

Samoin olisi väärin vaihtaa sana "talonpoika" sanaan "kolhoosnikka", taikka sanoihin "sosialistisen maatalouden työtätekevä". Ensiksikin, talonpoikain keskuudessa on paitsi kolhoosnikkoja, vielä yli miljoona taloutta käsittävä joukko ei-kolhoosnikkoja. Miten menetellä heihin nähden? Ajattelevatko tämän korjauksen tekijät heittää heidät laskuista pois? Se ei olisi järkevää. Toiseksi, jos talonpoikain enemmistö on alkanut hoitaa kollektiivista taloutta, niin se ei vielä merkitse sitä, että se olisi lakannut olemasta talonpoikaistoa, että sillä ei enää ole omaa henkilökohtaista taloutta, omaa taloa jne. Kolmanneksi, silloin olisi myöskin sana "työläinen" muutettava sanoiksi "sosialistisen teollisuuden työntekijä", jota korjauksen tekijät kuitenkaan eivät jostain syystä ehdota. Lopuksi, ovatko meillä jo kadonneet työväenluokka ja talonpoikain luokka? Ja jos ne eivät ole kadonneet, niin tarvitseeko poistaa sanastosta niille vakiintuneet nimitykset? Korjauksen tekijät nähtävästi eivät pidä silmällä nykyistä, vaan tulevaa yhteiskuntaa, jolloin luokkia ei enää tule olemaan ja jolloin työläiset ja talonpojat muuttuvat yhtenäisen kommunistisen yhteiskunnan työntekijöiksi. He siis selvästi juoksevat edelle. Mutta Konstitutsiota laadittaessa ei ole lähdettävä tulevaisuudesta, vaan nykyisyydestä, siitä, mitä jo on. Konstitutsio ei voi eikä saa rientää ajasta edelle.

2) Edelleen seuraa korjaus Konstitutsion projektin pykälään 17. Korjaus koskee sitä, että ehdotetaan poistettavaksi kokonaan Konstitutsion projektista pykälä 17, joka puhuu Liittotasavalloille säilytetystä oikeudesta vapaaseen eroamiseen SSSR:stä. Minä ajattelen, että tämä ehdotus on väärä ja sen vuoksi Edustajakokouksen ei tule sitä hyväksyä. SSSR on tasa-arvoisten Liittotasavaltojen vapaaehtoinen liitto. Jos Konstitutsiosta poistetaan pykälä vapaasta eroamisoikeudesta SSSR:stä, niin se merkitsee tämän liiton vapaaehtoisen luonteen rikkomista. Voimmeko me ottaa tämän askeleen? Minä ajattelen, että me emme voi eikä meidän tule ottaa tätä askelta. Sanotaan, että SSSR:ssä ei ole yhtään tasavaltaa, joka haluaisi erota SSSR:n kokoonpanosta, että tämän vuoksi pykälällä 17 ei ole käytännöllistä merkitystä. Että meillä ei ole ainoatakaan tasavaltaa, joka haluaisi erota SSSR:n kokoonpanosta, se on tietysti totta. Mutta tästä ei lainkaan seuraa, etteikö meidän tulisi todeta Konstitutsiossa Liittotasavaltojen oikeus vapaaseen eroamiseen SSSR:stä. SSSR:ssä ei myöskään ole sellaista Liit-

totasavaltaa, joka haluaisi kukistaa toisen Liittotasavallan. Mutta tästä ei suinkaan seuraa, että SSSR:n Konstitutsiosta olisi poistettava pykälä, joka käsittelee Liittotasavaltojen oikeuksien tasa-arvoisuutta.

3) Edelleen on ehdotus täydentää Konstitutsion projektin toista lukua uudella pykälällä, jonka sisältö on siinä, että autonoomiset sosialistiset sovettitasavallat, saavutettuaan taloudellisen ja kulttuurisen kehityksen vastaavan tason, voidaan muuttaa sosialistisiksi sovettiliittotasavalloiksi. Voidaanko hyväksyä tämä ehdotus? Minä ajattelen, ettei sitä tule hyväksyä. Se on väärä, ei vain sisältönsä puolesta, vaan myöskin perustelujensa puolesta. Autonoomisten tasavaltojen siirtämistä liittotasavaltojen kategoriaan ei voida perustella niiden taloudellisella eikä kulttuurisella kypsyneisyydellä, kuten ei myöskään voida perustella yhden tai toisen tasavallan jättämistä autonoomisten tasavaltojen luetteloon sen taloudellisella tahi kulttuurisella takapajuisuudella. Se olisi epämarxilaista, epäleniniläistä suhtautumista. Tatarian Tasavalta esimerkiksi jää autonoomiseksi, mutta Kazakhian Tasavalta tulee Liittotasavallaksi, mutta tämä ei vielä merkitse, että Kazakhian Tasavalta kulttuurisen ja taloudellisen kehityksen näkökannalta on korkeammalla kuin Tatarian Tasavalta. Asia on aivan päinvastoin. Samaa on sanottava esimerkiksi Volganvarren Saksalaisten Autonoomisesta Tasavallasta ja Kirgizian Liittotasavallasta, joista ensimainittu on kulttuurisessa ja taloudellisessa suhteessa korkeammalla kuin viimemainittu, vaikka jääkin autonoomiseksi tasavallaksi.

Mitkä ovat ne tuntomerkit, jotka antavat perusteen siirtää autonoomiset tasavallat liittotasavaltojen kategoriaan?

Näitä tuntomerkkejä on kolme.

Ensiksi on välttämätöntä, että tasavalta olisi raja-alue, jota SSSR:n alue ei rajoita joka puolelta. Minkä vuoksi? Sentähden, että kun Liittotasavallalle säilytetään oikeus SSSR:stä eroamiseen, niin on välttämätöntä, että tällä tasavallalla Liittotasavallaksi tultuaan olisi loogillinen ja faktillinen mahdollisuus asettaa kysymys SSSR:stä eroamisesta. Ja tällaisen kysymyksen voi asettaa vain sellainen tasavalta, jonka rajalla on, sanokaamme, jokin ulkovaltio, eikä siis ole kaikilta puolilta SSSR:n alueen ympäröimä. Meillä tietenkään ei ole tasavaltoja, jotka faktillisesti asettaisivat kysymyksen SSSR:stä eroamisesta. Mutta kun kerran Liittotasavallalle jää oikeus SSSR:stä eroamiseen, niin on asia järjestettävä siten, että tämä oikeus ei muuttuisi sisällöttömäksi ja järjettömäksi paperipalaksi. Ottakaamme esimerkiksi Bashkirian tai Tatarian Tasavalta. Olettakaamme, että nämä autonoomiset tasavallat siirrettäisiin liittotasavaltojen kategoriaan. Voisivatko ne asettaa loogillisesti ja faktillisesti kysymyksen SSSR:stä eroamisestaan? Ei, eivät voisi. Minkä vuoksi? Sen vuoksi, että ne ovat joka puolelta Sovettitasavaltojen ja alueitten ympäröimiä, niin että niillä itse asiassa, ei ole mihin erota SSSR:n kokoonpanosta. **(Yleistä naurua, suosionosoituksia.)** Tämän vuoksi tällaisten tasavaltojen siirtäminen liittotasavaltojen kategoriaan olisi väärin.

Toiseksi on välttämätöntä, että kansallisuus, joka on Sovettitasavallalle antanut nimensä, muodostaisi tasavallassa enemmän tai vähemmän kompaktisen enemmistön. Ottakaamme esimerkiksi Krimin Autonoominen Tasavalta. Se on rajatasavalta, mutta Krimin tataarit eivät ole enemmistönä tässä tasavallassa, päinvastoin, he ovat siellä vähemmistönä. Olisi siis väärin ja epäloogillista siirtää Krimin Tasavalta liittotasavaltojen kategoriaan.

Kolmanneksi on välttämätöntä, että tasavalta ei olisi kovin pieni väestön lukumäärään nähden, ettei sillä olisi väestöä, sanokaamme ei alle, vaan ainakin yli miljoonan. Minkä vuoksi? Sen vuoksi, että olisi väärin edellyttää, että pieni sovettitasavalta, jolla olisi minimaalinen väestömäärä ja vähäpätöinen armeija, voisi ajatella itsenäistä valtiollista olemassaoloa. Tus-

kinpa voitaisiin epäillä, etteikö imperialistiset rosvot nopeasti kaappaisi sitä käsiinsä.

Minä ajattelen, että näiden kolmen objektiivisen tuntomerkin puuttuessa olisi väärin nykyisessä historiallisessa ajankohdassa asettaa kysymys tämän tai tuon autonoomisen tasavallan siirtämisestä liittotasavaltojen kategoriaan.

4) Edelleen esitetään poistettavaksi pykälistä 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 ja 29 yksityiskohtainen luettelo liittotasavaltojen hallinnollis-territoriaalisesta jaosta aluepiireihin ja alueisiin. Minä ajattelen, ettei tätä ehdotusta myöskään voida hyväksyä. SSSR:ssä on ihmisiä, jotka ovat valmiit suurella halulla ja väsymättä muuttelemaan aluepiirejä ja alueita, aiheuttaen sillä sekasotkua ja epävarmuutta työssä. Konstitutsion projekti luo näille ihmisille suitset. Ja tämä on erittäin hyvä sen vuoksi, että tässä, niinkuin monessa muussakin, tarvitaan meillä varmuuden ilmapiiriä, tarvitaan vakiintuneisuutta, selvyyttä.

5) Viides korjaus koskee pykälää 33. Pidetään epätarkoituksenmukaisena kahden kamarin muodostamista ja esitetään hävitettäväksi Kansallisuuksien Sovetti. Minä ajattelen, että tämä korjaus on myöskin väärä. Yksikamarinen systeemi olisi parempi kuin kaksikamarinen, jos SSSR olisi yhtenäinen kansallinen valtio. Mutta SSSR ei ole yhtenäinen kansallinen valtio. Kuten tunnettua, SSSR on monikansallinen valtio. Meillä on korkein elin, jossa ovat edustettuina SSSR:n kaikkien työtätekevien **yhteiset** intressit heidän kansallisuudestaan riippumatta. Se on Liiton Sovetti. Mutta SSSR:n kansallisuuksilla on yhteisten intressien ohella vielä omat **erikoiset, spesifistiset** intressinsä, jotka liittyvät niiden kansallisiin erikoisuuksiin. Voidaanko ylenkatsoa näitä spesifistisiä intressejä? Ei, ei voida. Tarvitaanko erikoinen korkein elin, joka heijastaisi nimenomaan näitä spesifistisiä intressejä? Ehdottomasti tarvitaan. Ei voi olla epäilystä siitä, että ilman tällaista elintä olisi mahdotonta hallita niin monikansallista valtiota kuin SSSR. Tällaisena elimenä on toinen kamari, SSSR:n Kansallisuuksien Sovetti.

Vedotaan Europan ja Amerikan valtioiden parlamenttihistoriaan, vedotaan siihen, että kaksikamarinen systeemi näissä maissa on antanut ainoastaan miinusta, että toinen kamari tavallisesti muodostuu taantumuksen keskukseksi ja eteenpäin kulkemisen jarruksi. Tämä kaikki on totta. Mutta se johtuu siitä, että noissa maissa ei kamarien kesken ole tasa-arvoisuutta. Kuten tunnettua, toiselle kamarille useinkin annetaan enemmän oikeuksia kuin ensimmäiselle, ja sitten tavallisesti toista kamaria ei organisoida demokraattista tietä, vaan useinkin nimittämällä sen jäsenet ylhäältäpäin. Epäilemätöntä on, että näitä miinuksia ei tule olemaan, kun kamarien välillä saatetaan aikaan tasa-arvoisuus ja toinen kamari organisoidaan yhtä demokraattisesti kuin ensimmäinenkin.

6) Edelleen esitetään Konstitutsion projektiin lisäys, joka vaatii kummankin kamarin jäsenmäärän tasoittamista. Minä ajattelen, että tämä ehdotus voitaisiin hyväksyä. Minun mielestäni se antaa selviä poliittisia plussia, sillä se korostaa kamarien tasa-arvoisuutta.

7) Edelleen seuraa Kostitutsion projektiin lisäys, jonka mukaan esitetään deputaatit valittavaksi Kansallisuuksien Sovettiin, samoin kuin Liiton Sovettiinkin, välittömien vaalien kautta. Minä ajattelen, että myöskin tämä ehdotus voitaisiin hyväksyä. Tosin se voi aiheuttaa joitain teknillisiä epämukavuuksia vaaleja suoritettaessa, mutta sen sijaan se antaa suuren poliittisen edun, sillä se tulee kohottamaan Kansallisuuksien Sovetin auktoriteettia.

8) Edelleen seuraa pykälään 40 tehty lisäys, jonka mukaan esitetään annettavaksi Korkeimman Sovetin presidiumille oikeus julaista väliaikaisia lainsäädännöllisiä akteja. Minä ajattelen, että tämä lisäys on väärä

eikä Edustajakokouksen pitäisi sitä hyväksyä. On vihdoinkin tehtävä loppu sellaisesta asiain tilasta, jonka vallitessa lakeja ei säädä jokin yksi elin, vaan kokonainen joukko elimiä. Tällainen asiaintila on ristiriidassa lakien stabilisuusperiaatteen kanssa. Ja lakien stabilisuutta me tarvitsemme nyt enemmän kuin koskaan ennen. Lainsäädäntövaltaa tulee SSSR:ssä toteuttaa vain yhden elimen — SSSR:n Korkeimman Sovetin.

9) Edelleen esitetään Konstitutsion projektin pykälään 48 lisäys, jonka mukaan vaaditaan, että SSSR:n Korkeimman Sovetin presidiumin puheenjohtajaa ei valitsisi SSSR:n Korkein Sovetti, vaan koko maan väestö. Minä ajattelen, että tämä lisäys on väärä, sillä se ei ole Konstitutsiomme hengen mukainen. Meidän Konstitutsiomme systeemin mukaan SSSR:ssä ei tule olla yksilöllistä presidenttiä, jonka koko väestö valitsisi samoin kuin Korkeimman Sovetin, ja joka voisi asettaa itsensä vastakkain Korkeimman Sovetin kanssa. SSSR:ssä on presidentti kollegiaalinen — se on Korkeimman Sovetin presidiumi, siihen kuuluen myöskin Korkeimman Sovetin presidiumin puheenjohtaja, jota ei valitse väestö, vaan Korkein Sovetti, ja joka on Korkeimmalle Sovetille tilivelvollinen. Historian kokemus osoittaa, että korkeimpien elimien tällainen rakenne on kaikkein demokraattisin, turvaten maan epäsuotavilta sattumilta.

10) Edelleen seuraa korjaus samaan pykälään 48. Se kuuluu: SSSR:n Korkeimman Sovetin presidiumin puheenjohtajan sijaisten luku on kohotettava yhteentoista, niin että jokaisesta Liittotasavallasta olisi yksi sijainen. Minä ajattelen, että tämä korjaus voitaisiin hyväksyä, sillä se parantaa asiaa ja voi vain lujittaa SSSR:n Korkeimman Sovetin presidiumin auktoriteettia.

11) Edelleen seuraa korjaus pykälään 77. Se vaatii uuden yleisliittolaisen kansankomissariaatin — puolustusteollisuuden kansankomissariaatin organisoimista. Minä ajattelen, että myöskin tämä korjaus pitäisi hyväksyä **(suosionosoituksia)**, sillä on kypsynyt aika sille, että puolustusteollisuutemme eroitetaan erilleen ja sille annetaan vastaava kansankomissariaattimuoto. Minusta tuntuu, että tämä voi vain parantaa maamme puolustuksen asiaa.

12) Edelleen seuraa Konstitutsion projektin pykälään 124 tehty korjaus, joka vaatii muuttamista siihen suuntaan, että kiellettäisiin uskonnollisten menojen harjoittaminen. Minä ajattelen, että tämä korjaus on hylättävä, koska se ei ole meidän Konstitutsiomme hengen mukainen.

13) Lopuksi, vielä yksi korjaus, jolla on enemmän tai vähemmän oleellinen luonne. Minä puhun korjauksesta Konstitutsion projektin pykälään 135. Se esittää poistettavaksi äänioikeuden kulttien palvelijoilta, entisiltä valkokaartilaisilta, kaikilta entisiltä ihmisiltä ja henkilöiltä, jotka eivät tee yhteiskunnallis-hyödyllistä työtä, tai ainakin rajoitettavaksi tähän kategoriaan kuuluvien henkilöiden äänioikeutta, antaen heille vain oikeuden valita, mutta ei tulla valituksi. Minä ajattelen, että myöskin tämä korjaus on hylättävä. Sovettivalta ei riistänyt äänioikeutta ei-työtuloilla eläviltä ja riistäjäaineksilta ikiajoiksi, vaan väliaikaisesti, määrättyyn ajanjaksoon asti. Oli aika, jolloin nämä ainekset kävivät avointa sotaa kansaa vastaan ja toimivat sovettilakeja vastaan. Sovettilaki äänioikeuden heiltä riistämisestä oli Sovettivallan vastauksena tähän vastatoimintaan. Siitä lähtien on kulunut paljon aikaa. Kuluneena aikana me olemme saavuttaneet sen, että riistäjäluokat on hävitetty, ja Sovettivallasta on tullut voittamaton voima. Eikö ole tullut aika tarkistaa tämä laki? Minä ajattelen, että on tullut aika. Sanotaan, että tämä on vaarallista, sillä maan korkeimpiin elimiin voi tunkeutua Sovettivallalle vihamielisiä aineksia, joku entisistä valkokaartilaisista, kulakeista, papeista jne., mutta mitä tässä oikeastaan on pelättävää? Jos susia pelätään, metsään ei mennä. **(Iloista vilkastumista salissa, myrskyisiä suosionosoituksia.)** Ensinnäkään, eivät

kaikki entiset kulakit, valkokaartilaiset tai papit ole vihamielisiä Sovettivallalle. Toiseksi, jos kansa jossain valitseekin vihamielisiä ihmisiä, niin se tulee merkitsemään sitä, että meidän agitatsiotyömme on kerrassaan huonolla kannalla, ja me olemme täysin ansainneet sellaisen häpeän, mutta jos meidän agitatsiotyötämme suoritetaan bolshevistisesti, niin kansa ei laske vihamielisiä ihmisiä korkeimpiin elimiinsä. Siis on tehtävä työtä eikä ruikutettava. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)** On tehtävä työtä eikä odotettava sitä, että kaikki tullaan antamaan valmiissa muodossa hallinnollisten määräysten järjestyksessä. Jo v. 1919 Lenin sanoi, ettei ole kaukana se aika, jolloin Sovettivalta katsoo hyödylliseksi saattaa voimaan yleisen äänioikeuden ilman minkäänlaisia rajoituksia. Huomatkaa: **ilman minkäänlaisia rajoituksia.** Tämän hän sanoi siihen aikaan, jolloin ulkomaista sotilasinterventsiota ei vielä oltu likvidoitu, ja meidän teollisuutemme ja maataloutemme olivat äärimmäisen kurjassa tilassa. Siitä lähtien on kulunut jo 17 vuotta. Eikö ole aika, toverit, täyttää Leninin ohje? Minä ajattelen, että on aika.

Näin sanoi Lenin v. 1919 teoksessaan "VKP(b):n ohjelman projekti". Sallikaa lukea:

> "V.K.P:n on selitettävä työtätekeville joukoille ohimenevien historiallisten välttämättömyyksien väärän yleistämisen välttämiseksi, että äänioikeuden poistaminen osalta kansalaisia Sovettitasavallassa ei lainkaan koske, kuten on ollut asian laita suurimmassa osassa porvarillis-demokraattisia tasavaltoja, määrättyä kansalaiskerrosta, joka elinijäksi on julistettu oikeudettomaksi, vaan koskee ainoastaan exploateeraajia, ainoastaan niitä, jotka vastoin Sosialistisen Sovettitasavallan peruslakeja sitkeästi puolustavat riistoasemaansa, kapitalististen suhteiden säilyttämistä. Siis Sovettitasavallassa, yhtäältä, joka päivä, sosialismin lujittuessa ja niiden lukumäärän vähentyessä, joilla on objektiivinen mahdollisuus jäädä exploateeraajiksi tai säilyttää kapitalistiset suhteet, vähenee itsestään äänioikeutta vailla olevien prosentti. Tuskin nykyään Venäjällä tämä prosentti on suurempi kuin kaksi-kolme prosenttia. Toisaalta, aivan lähitulevaisuudessa voi ulkoisen hyökkäyksen päättyminen ja pakkoluovuttajien pakkoluovuttamisen loppuun suorittaminen visseillä ehdoilla luoda tilanteen, jolloin proletaarinen valtiovalta valitsee toisenlaiset keinot exploateeraajien vastarinnan tukahduttamiseksi ja saattaa voimaan yleisen äänioikeuden **ilman minkäänlaisia rajoituksia".** (Lenin, nide XXIV, siv. 94, Partizdatin julkaisema v. 1935.)
>
> Nähtävästi asia on selvä.

Näin on asian laita SSSR:n Konstitutsion projektiin tehtyihin korjauksiin ja lisäyksiin nähden.

VI.

SSSR:n uuden Konstitutsion merkitys

Koko kansan käymän, lähes viisi kuukautta kestäneen käsittelyn tuloksista päätellen voidaan edellyttää, että tämä Edustajakokous tulee hyväksymään Konstitutsion projektin. **(Myrskyisiä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoitukseksi. Koko sali nousee seisomaan.)** Muutaman päivän kuluttua Sovettiliitolla tulee olemaan uusi, sosialistinen Konstitutsio, joka on rakennettu laajaksi kehitetyn sosialistisen demokratismin perusteille.

Se tulee olemaan historiallinen dokumentti, joka käsittelee yksinkertaisesti ja suppeasti, miltei pöytäkirjatyylissä, sosialismin voiton tosiasioita SSSR:ssä, kapitalistisesta orjuudesta SSSR:n työtätekevien vapautumisen

tosiasioita, laajan, loppuun saakka johdonmukaisen demokratian voiton tosiasioita SSSR:ssä.

Se tulee olemaan dokumentti, joka todistaa sitä, että se, mistä miljoonat rehelliset ihmiset kapitalistisissa maissa ovat haaveilleet ja edelleenkin haaveilevat — on jo toteutettu SSSR:ssä. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Se tulee olemaan dokumentti, joka todistaa sitä, että se, mikä SSSR:ssä on toteutettu, voidaan täysin toteuttaa muissakin maissa. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Mutta tästä seuraa, että SSSR:n uuden Konstitutsion kansainvälistä merkitystä tuskin voidaan yliarvioida.

Nyt, kun fasismin lokainen aalto ryvettää työväenluokan sosialistista liikettä ja sekoittaa lokaan sivistysmaailman parhaimpien ihmisten demokraattisia pyrintöjä, SSSR:n uusi Konstitutsio tulee olemaan fasismia vastaan suunnattu syytöskirjelmä, joka puhuu siitä, että sosialismi ja demokratia ovat voittamattomia. **(Suosionosoituksia.)** SSSR:n uusi Konstitutsio tulee olemaan moraalinen apu ja reaalinen tuki kaikille niille, jotka nykyään käyvät taistelua fasistista barbaarisuutta vastaan. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Vieläkin suurempi merkitys SSSR:n uudella Konstitutsiolla on SSSR:n kansoille. Kun kapitalististen maiden kansoille SSSR:n Konstitutsiolla tulee olemaan toimintaohjelman merkitys, niin SSSR:n kansoille sillä on heidän ihmiskunnan vapauttamisen rintamalla käymänsä taistelun yhteenvedon ja heidän saavuttamiensa voittojen yhteenvedon merkitys. Kuljetun taistelun ja puutteiden tien tuloksena on mieluisaa ja riemuista omata oma Konstitutsio, joka kertoo voittojemme hedelmistä. On mieluisaa ja riemuista tietää, minkä puolesta meidän ihmisemme taistelivat ja miten he saavuttivat yleismaailmallis-historialliset voitot. On mieluisaa ja riemuista tietää, että veri, jota meidän ihmisemme runsaasti vuodattivat, ei ole mennyt hukkaan, että se on antanut tuloksensa. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)** Se aseistaa henkisesti meidän työväenluokkamme, talonpoikaistomme, työtätekevän intelligenssimme. Se sysää eteenpäin ja nostattaa laillisen ylpeyden tunteen. Se lujittaa uskoa omiin voimiin ja mobilisoi uuteen taisteluun kommunismin uusien voittojen valloittamiseksi. **(Myrskyisä kunnianosoitus. Koko sali nousee seisomaan. Jyriseviä hurraahuutoja. Yhteisiä huudahduksia:** ”Eläköön toveri Stalin!” **Seisten edustajakokous laulaa ”Internatsionalea”. ”Internatsionalen” laulamisen jälkeen alkaa kunnianosoitus uudelleen. Huutoja:** ”Hurraa!”, ”Eläköön johtajamme, toveri Stalin!”)

V. M. MOLOTOV

SOSIALISMIN KONSTITUTSIOSTA

Puhe ylimääräisessä yleisliittolaisessa sovettien VIII edustajakokouksessa marraskuun 29 p. 1936.

Koko sali tervehtii myrskyisin kunnianosoituksin toveri Molotovia hänen astuessaan tribuunalle. Kaikki nousevat seisomaan. Huudahduksia: ”Toveri Molotoville, hurraa!”, ”Eläköön toveri Molotov — toveri Stalinin lähin asekumppani!” Mahtava ”hurraa” ja kauan kestävät suosionosoitukset jatkuvat useita minuutteja.

I. Sosialismi — Konstitutsion perusta

Sen jälkeen, kun on suoritettu laajuuteensa nähden ennenkuulumaton uuden Konstitutsion yleiskansallinen käsittely ja on kuultu toveri Stalinin historiallinen selostus tässä edustajakokouksessa, maamme työtätekevät voivat täydellä perusteella sanoa: ”Me tiedämme hyvin, mitä merkitsee Sosialististen Sovettitasavaltojen Liiton uusi Konstitutsio, mitä merkitsee stalinilainen Konstitutsiomme”. **(Suosionosoituksia.)**

Tämä on voittaneen sosialismin Konstitutsio. Tällä määritellään sen sisältö.

Tähän asti voimassaollut SSSR:n Konstitutsio on peräisin vuodelta 1924.

Me emme silloin vielä voineet puhua sosialismin voitosta maassamme. Kysymystä ”kuka — kenet” ei oltu vielä ratkaistu. Sosialistinen talous oli nousukaudessa ja sen yliote oli jo havaittavissa, mutta myös kapitalistiset ainekset kasvoivat vielä ja maaseudulla oli vallitsevana pikkuomistuksellinen talous, joka on murskatun kapitalismin suurin jäte. Tämän vuoksi tähän edustajakokoukseen asti voimassa ollut Konstitutsio heijasti tilannetta, joka monessa suhteessa erosi nykyisestä.

Sovettiliiton uusi Konstitutsio luodaan toisenlaisissa olosuhteissa.

Meidän maassamme vallitsee jo täydellisesti sosialistinen taloussysteemi ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus, riistäjäluokat on likvidoitu, on hävitetty toisen ihmisen toista kohtaan harjoittama riisto, on käynnissä joukkojen hyvinvoinnin, kulttuurisuuden ja sosialistisen tietoisuuden nopea nousu. Tämä on saanutkin heijastuksensa uudessa Konstitutsiossa.

Ensi kerran maan Konstitutsio määrittelee työtätekevien luoman sosialistisen yhteiskunnan perustat ja sen valtiollisen rakenteen. Tällainen on stalinilainen Konstitutsio.

Saadakseen mahdollisuuden rakentaa maassamme uuden yhteiskunnan, yhteiskunnan ilman toisen ihmisen toista kohtaan harjoittamaa riistoa, työläisten tuli liitossa talonpoikaiston kanssa revolutsioonista tietä kukistaa kapitalistit ja tilanherrat ja pystyttää oma valtansa — sovettien valta, proletaarinen diktatuuri. Muita teitä kapitalismista vapautumiseksi historiassa ei ole ollut ja, kuten tunnettua, ei ole nytkään. Mutta kukistettuaan riistäjät ja lyötyään niiden monilukuiset yritykset valtaan palaamiseksi, työtätekevät, niinkuin nyt voi jokainen nähdä, käyttivät hyvin hyväkseen mahdollisuutta luoda itselleen uusi, todella onnellinen elämä.

Konstitutsio ei ole ohjelma, Konstitutsiota ei saa sekoittaa ohjelmaan — sanoi täällä toveri Stalin. Ja todellakin, uusi Konstitutsio puhuu siitä, mitä on jo saavutettu ja toteutettu maassamme. Se ei aseta ohjelmakysymyksiä. Se formeeraa ja lainsäädännöllisesti lujittaa työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion suuret saavutukset.

Konstitutsio julistaa sosialismin valtiomme perustaksi. Samalla se

lujittaa sen, mikä on syntynyt valtiossamme sosialismin voiton perustalla, täydellistäen valtiollisen rakenteen eräitä muotoja.

Mutta eikö se ole tosiasia, että uuden Konstitutsion, sosialismin Konstitutsion julkaisemisen laajat joukot ja kaikki me otimme vastaan sellaisena, joka antaa jotakin uutta, avaa SSSR:n kansojen elämässä uusia perspektiivejä? Konstitutsio on tehnyt ainoastaan yleisen yhteenvedon sosialistisen revolutsion saavutuksista, kirjoittanut ainoastaan sen mikä meillä todellisuudessa on, mikä on jo meidän käsissämme. Yksinkertaisilla ja täsmällisillä sanoilla se ainoastaan keräsi yhdeksi kokonaisuudeksi sen, mitä on niillä kansoilla jotka ovat SSSR:ssä rakentaneet sosialismin, ilman mitään deklaratsioita tulevaisuudesta, SSSR:n tulevista päämääristä. Mutta eikö ole tosiasia, että tämäkin osoittautui riittäväksi laajentaaksemme huomattavasti sosialistista horisonttiamme ja antaaksemme ikäänkuin siivet miljoonille ja miljoonille yksinkertaisille ihmisille, jotka ovat tehneet uuden Konstitutsion taistelulipuksi vastaisessa taistelussa kommunismin asian puolesta? **(Suosionosoituksia.)**

Konstitutsio on tehnyt yhteenvedot maamme ekonomiikassa suoritetusta uudestijärjestämisestä, sanoen, että Sovettiliiton ekonoomisen perustan muodostaa sosialistinen taloussysteemi ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus, mikä puolestaan turvaa maamme tuotantovoimien sellaisen kehityksen, joka tekee SSSR:n kansojen elämän todella onnelliseksi. Konstitutsion viittaus pienten yksityisomistuksellisten talonpoikaistalouksien ja käsityöläisten sallimiseen, ilman oikeutta vieraan työn riistämiseen, samoin kuin kansalaisten henkilökohtaisen omaisuuden tunnustaminen heidän työtuloihinsa ja omaisuuteensa nähden ei vain ole olematta ristiriidassa sosialististen talousmuotojen ja sosialistisen omistuksen vallitsevan aseman kanssa maassamme, vaan se on aivan välttämätön lisäys näissä oloissa.

Toiselta puolen se tosiasia, että, vielä äskettäin taloudellisesti ja kulttuurisesti takapajuisimmissakin Liiton rajoneissa sosialismi on saavuttanut voiton, vain korostaa sosialistisen ekonomiikan ja sosialististen omistusmuotojen voittoa. Riittää kun sanomme, että vieläpä ne ekonomiikassamme aika suuren merkityksen omaavat SSSR:n rajonit, joissa vielä parikymmentä vuotta sitten olivat vallitsevina esikapitalistiset suhteet, joissa kapitalismikin oli kehittynyt heikosti — vieläpä nämäkin rajonit ovat jo pääpiirtiessään tulleet sosialistisen kehityksen tielle. Eikö tämä puhu sosialismin kaikkivoittavasta voimasta?

Lujittaen ekonomiikkamme sosialistisen perustan, Konstitutsio helpoittaa meidän vastaista kulkuamme kommunismiin.

Konstitutsion sosialistinen perusta heijastuu myös siinä, että Konstitutsio pitää lähtökohtana sellaisia saavutuksia kuin kaikkien loisluokkien likvidointi ja toisen ihmisen toista kohtaan harjoittaman riiston likvidointi, jota ilman ei olisi ollut mahdollista turvata työtätekevien elämän perinpohjaista parantamista maassamme, että Konstitutsio nojaa entisten rikkaiden ja priviligeerattujen ryhmien aineellisten rikkauksien ja pääomakasaantumisten muuttamiseen koko kansan omaisuudeksi, että se nojaa myös joukkojen kurjuuden hävittämiseen ja työttömyyden täydelliseen likvidointiin, että se vakiinnuttaa kaikille kansalaisille niin oikeuden työhön ja siis, oikeuden saada taattua työtä, kuin myös jokaiselle työhön kykenevälle velvollisuuden tehdä työtä sosialistista prinsiippiä vastaavasti: "Ken ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä".

Tätä vastaavasti lujittuu sosialistisen valtion yhteiskunnallis-luokkaperusta työläisten ja talonpoikain valtiona, ja työväenluokan johtava rooli valtiossa, jonka edessä ovat vielä valtavat tehtävät yhteiskunnan uudestijärjestämisen suorittamiseksi loppuun asti ja luokkien lopullisesti likvidoimiseksi, puhumattakaan maanpuolustusvelvollisuuksista ulkoista vihollista vastaan.

Niinpä siis, Konstitutsio lujittaa sosialistisen perustan ekonomiikassa

ja valtiomme yhteiskunnallisessa rakenteessa. Tässä suhteessa se merkitsee ainoastaan sen, mitä on jo olemassa maassamme.

Mitä tulee valtiolliseen rakenteeseen, niin uusi Konstitutsio täydellistää sitä mitä suurimmassa määrin. Nämä valtiollisessa rakenteessa olevat uudet ainekset kulkevat sosialistisen demokratismin ja todellisen internatsionalismin kaikinpuolisen kehittämisen tietä Sovettiliiton kansojen välisissä suhteissa. Nojaten täydellisesti sosialismin voittoon SSSR:n perustana, nämä demokratismin ja internatsionalismin uudet muodot merkitsevät uutta astetta niiden kummankin kehityksessä.

II. Meidän suhteemme demokratiaan

Sovettijärjestelmä on demokratismin kyllästämä enemmän kuin mikään muu järjestelmä. Sovettien kautta työläiset ja talonpojat, toisin sanoen kansanjoukot, hallitsevat valtiota. Sovetit olennoivat työtätekevien vallan, kansan vallan, samaan aikaan kun kaikissa porvarillisissa valtioissa on vallassa vain etuoikeutettu vähemmistö hallitsevista luokista.

Ja kuitenkin uusi Konstitutsio kulkee sovettijärjestelmän edelleen demokratisoinnin tietä. Voidaan sanoa, että se suorittaa loppuun SSSR:n demokratisoinnin ja, laajentaen perustaa sekä myös täydellistäen valtiollisia muotoja, lujittaa maassamme työväenluokan diktatuuria, joka toveri Stalinin tunnetun lausunnan mukaan on ”leninismin peruskysymys”.

Uusi Sovettikonstitutsio heittää sivuun Sovettikonstitutsiossa säilyneet rajoitusten jätteet ensimmäiseltä kaudelta, jolloin riistäjäluokkien vaikutus työtätekeviin, erikoisesti maaseudulla, tuntui vielä aika laajalti ja sovetit eivät olleet vielä lujittuneet. Se säätää yleiset, välittömät, yhtäläiset ja salaiset vaalit työtätekevien kaikkiin sovetteihin aina sovettivallan korkeimpiin elimiin asti. Se poistaa kysymyksen äänioikeudettomista, koska poikkeuksetta kaikki kansalaiset saavat oikeuden valita ja tulla valituiksi sovetteihin. Se poistaa meillä olleet työläisten etuoikeudet talonpoikiin nähden sovettien vaaleissa, saattaen voimaan kaikille SSSR:n kansalaisille tasa-arvoisen vaalioikeuden. Se muuttaa tähän asti vallinneet sovettivallan keski- ja korkeimpien elimien moniasteiset vaalit suoranaisesti itse kansalaisten välittömiksi vaaleiksi. Suuremman äänestysvapauden turvaamiseksi otetaan avonaisten vaalien asemesta käytäntöön salaiset vaalit sovetteihin. Kandidaatteja sovetteihin, rinnan bolsheviikkipuolueen järjestöjen kanssa, tulevat myöskin esittämään meillä monilukuiset puolueettomat järjestöt. Konstitutsiolla otetaan käytäntöön yleinen kansanäänestys (referendum) niitä tapauksia varten, jolloin SSSR:n Korkein Sovetti tai yksi liittotasavalloista katsoo sen välttämättömäksi.

Nämä muutokset vaalisysteemiin osoittavat, että kaiken sen, mikä toisten valtioiden demokraattisessa rakenteessa on parasta me otamme ja siirrämme maahamme ja sovellutamme sovettivaltion olosuhteisiin. Ulkopuolelle jää ainoastaan oikeus poliittisten puolueiden legaalisuuteen, kommunismin puoluetta lukuunottamatta. Meidän maassamme, jossa ei ole keskenään vihamielisiä luokkia, jossa työläiset ja talonpojat ovat tiivistyneet kommunistisen puolueen ympärille, ja jossa toiset poliittiset puolueet, niinkuin koko meidän kokemuksemme on osoittanut, ovat ainoastaan kapitalismin restauraattorien agenttuurina, ei voi olla sijaa niiden legalisoinnille. **(Voimakkaita suosionosoituksia.)**

Vaalisysteemimme sanottujen muutosten tulee vielä enemmän kohottaa joukkojen aktiivisuutta työtätekevien sovettien vaaleissa. Intressi vaaleja kohtaan ehdottomasti kohoaa. Uusi systeemi palvelee niin sovettien vaalien kuin koko sovettien työn edelleen elävöitymistä.

Tämä systeemi ei voi olla ravistamatta heikkoja, tapahtumien jälessälaahustavia järjestöjä, eikä voi olla iskemättä byrokratisoituneita, joukoista

irtautuneita. Toiselta puolen tämä systeemi helpoittaa uusien voimien nostamista etumaisista työläisistä, talonpojista ja intelligenteistä, joiden on tultava jälkeenjääneiden tai tshinovnikkamaisiksi tulleiden ainesten tilalle.

Uuden vaalijärjestyksen vallitessa on mahdollista, että tulee valituksi joku vihamielisistäkin aineksista, jos siellä tai tuolla agitatsiomme ja propagandamme tulee olemaan huonoa. Mutta tämänkin vaaran tulee loppujen lopuksi olla asian eduksi, sikäli kun se tulee ruoskimaan sitä tarvitsevia järjestöjä ja torkahtaneita työntekijöitä.

Näinollen, uuden vaalisysteemin, joka turvaa demokratismin täydellisen kehittämisen, tulee auttaa meitä valtiokoneiston parantamisessa, johtavien sovettikaaderien laajentamisessa ja uusimisessa, joukkotyön kohottamisessa itse puoluejärjestöissä. Siis meidän asiamme ei vain ole kärsimättä, vaan huomattavasti voittaa sovettien uuden vaalijärjestyksen toteuttamisesta.

Verratkaa tätä asemaa omien konstitutsioittensa mukaan elävien porvarimaiden asemaan.

Ei ole olemassa sellaista porvarillista maata — ei ainoastaan fasistista — jossa ei olisi olemassa useita ja joskus paljonkin erilaisia rajoituksia vaalioikeuksissa parlamenttien ja kunnallislaitosten vaaleissa. Tätä ei voi kieltää kukaan.

Siellä on olemassa, ensinnäkin rajoituksia **sosialis-omistukselliseen** asemaan nähden. Tietysti omistavien luokkien hyväksi ja vähävaraisia vastaan.

”Omaisuus-sensus” on olemassa esim. Englannissa, USA:ssa, Japanissa. Englannissa sellaisilla henkilöillä, jotka asuvat yhdellä vaalialueella ja joilla on olemassa tuotantolaitoksia toisella alueella, on jopa **kaksi** ääntä.

Asutus-sensus on olemassa Ranskassa, USA:ssa, Japanissa. On asuttava 6, 12 ja vieläpä 24 kuukauttakin samalla paikkakunnalla, jotta saa äänioikeuden. Kapitalistimaissa suuren työttömyyden vallitessa on näiden rajoitusten tarkoitus selvä.

Sitäpaitsi on olemassa niinsanottu ”sivistys-sensus” Englannissa, USA:ssa, Unkarissa. Ja tätä sensusta rikkaat käyttävät taitavasti hyväkseen köyhiä vastaan.

Toiseksi, kapitalistimaissa on olemassa vaalioikeuksien rajoituksia **kansallisuus-** ja **rotutunnusmerkkien** mukaan.

Saksalaisten fasistien antisemiittinen politiikka on hyvin tunnettu. Saksassa riehuvat fasistit siinä määrin, että niiden mustasotnialaisessa ”Perustuslaissa” sanotaan ei enempää eikä vähempää kuin seuraavaa: ”Juutalainen ei voi olla Saksan imperiumin kansalainen. Häneltä riistetään äänioikeus poliittisissa kysymyksissä. Hän ei voi olla virassa.”

USA:ssa on saatettu rajoitukset neekereitä ja intiaaneja vastaan äärimmäisyyteen saakka. Siellä se on tehty neekereihin nähden sillä tavalla, että viidessä etelävaltiossa olevasta 2,2 miljoonasta neekeristä vaaleihin faktillisesti päästetään osallistumaan ainoastaan 19 tuhatta henkilöä.

Englanti kulkee myöskin tätä tietä. Etelä-Afrikan Liitossa, joka kuuluu Iso-Britanniaan, on 2,5 miljoonalla valkoisella äänioikeus, mutta 5,5 miljoonalta neekeriltä on äänioikeus riistetty.

Kolmanneksi, on olemassa suuria rajoituksia **naisten** oikeuksiin nähden. Riittää kun sanomme, että naisilta on riistetty äänioikeus parlamenttivaaleissa sellaisissa maissa kuin Ranska, Belgia, Italia, Sveitsi, Jugoslavia, Kreikka, Japani, Argentina.

Huomautan vielä **sotapalveluksissa olijain** oikeuksien rajoituksista. Ei yhdessäkään maassa, lukuunottamatta Englantia, jossa armeija ei ole suuri, sotapalveluksessa olevat nauti oikeutta osallistua parlamenttivaaleihin. Por-

varillisten armeijoiden sotamiehiltä ja upseereilta kaikissa porvarillisissa maissa on riistetty nämä alkeelliset kansalaisoikeudet.

En käy luettelemaan enempää esimerkkejä väestön oikeuksien rajoituksista, joista porvarilliset konstitutsiot ovat rikkaita. Mutta siellähän on paljon harrastajia, jotka meluavat "demokratiasta"!

Vaalisysteemimme loppuun saakka kehitetty demokratisointi on parhaimpana vastauksena porvarillisten demokraattien ja sosialidemokraattien leiristä lähtöisin oleville sovettidemokratismin kaikenlaisille kriitikoille.

Vähänkö on satanut syytöksiä porvarillisesta leiristä lähtöisin olevilta "Demokraateilta" SSSR:n proletaarista diktatuuria vastaan. Huolimatta siitä, että työtätekevien mitä laajimmat joukot selvästi kannattavat sovettivaltaa, siellä ja täällä on heitetty syytöksiä sovettijärjestelmän demokraattisuuden puutteesta. Vieläpä sitäkin, että oli riistetty äänioikeus 2—3 prosentilta entisiä riistäjiä, samalla kun oli turvattu vaaleihin osallistumisoikeus muulle 97—98 prosentille väestöä, koetettiin selittää demokraattisten oikeuksien suureksi loukkaukseksi SSSR:ssä. Nämä sovettisysteemin porvarillisten kriitikkojen näykkimiset ovat hyvin tunnettuja.

Sovettikonstitutsio, joka suorittaa SSSR:n demokratisoinnin loppuun, antaa nyt vielä musertavamman vastauksen kaikille näille hyökkäilyille.

Suuri Lenin opetti meitä siihen, että "demokratismi sovettivallassa ei ole ristiriidassa diktatuurin kanssa", että proletaarisen diktatuurin lujittuminen merkitsee todellisen demokratismin, joukkojen demokratismin, työtätekevien demokratismin kasvua. Sovettitasavallan kehityksen jokaisella uudella etapilla me olemme havainneet suuren opettajamme sanojen yhä voimakkaamman ja voimakkaamman vahvistuksen. Nyt me paremmin kuin koskaan ennen näemme koko voimassaan marxilais-leniniläisen opin sosialistisesta demokratiasta, joka perustuu proletaarisen diktatuurin voittoon, ja porvarillisen demokratian marxilais-leniniläisen kritiikin koko oikeellisuuden, porvarillisen demokratian, joka on rajoitettu syntymästään asti demokratismin ahtailla raameilla hallitsevaa porvarillista vähemmistöä varten.

Uuden Konstitutsion hyväksyminen on todistus SSSR:n työtätekevien luottamuksesta omiin voimiinsa.

Todellakin, kun me maan sisällä olemme murskanneet luokkavihollisen ja päivä päivältä yhä enemmän lujitamme sosialistisia asemiamme, niin me toistaiseksi olemme vielä ainoana sosialistisena valtiona ja elämme sosialismille leppymättömästi vihamielisten imperialististen valtojen renkaassa. On selvää, että hyväksyen Konstitutsion, me emme suinkaan unohda ulkoista vaaraa, joka on tällä hetkellä päävaara maamme työtätekeville. Ja kuitenkin meidän keskuudessamme on täydellinen varmuus siitä, että valtiollisen rakenteemme edelleen demokratisointi vielä enemmän lujittaa SSSR:n sosialistista järjestelmää vastoin kaikkia sen vihollisia. **(Suosionosoituksia.)**

Voitaisiinko kuvitella vähänkään tämänlaista kuvaa mihinkään porvarilliseen valtioon nähden — kaikkein voimakkaimpaankaan! — sosialististen valtioiden ympäröimänä. Päätelkää itse: tuskinpa . . .

Siinähän juuri onkin sosialistisen demokratismin voima että se proletaarisen diktatuurin voiton tuloksena syntyneenä kasvaa ja laajenee päivä päivältä, erikoisesti yhdessä joukkojen kulttuurisuuden kasvun kanssa. Siinä heijastuu voimiemme mahtava kasvu. Sosialismin täydellisen voiton jälkeen maassamme sovettijärjestelmän demokratismi kehittyy vielä suuremmalla voimalla ja laajuudella, ollen puolestaan sosialismin voimien nousun edelleen jouduttamisen vipusimena.

Demokratismin kehitys maassamme osoittaa sosialistisen demokratian kaikki etuisuudet porvarillisten valtioiden demokratiaan nähden.

Mutta tässä on tehtävä pikku perääntyminen kokonaan omalaatuiseen, saksalaisen fasismin metoodin mukaiseen, "demokratismiin" nähden.

Antaakseen vapaat kädet hallitsevalle kapitalistiselle oligarkialle, saksalaiset fasistit johdonmukaisesti istuttavat joukkoihin ja itse kansallissosialistisen puolueen kaikkiin jäseniin tällaista käsitystä: "Johtajamme tietävät, mitä he tahtovat. Ja jos he eivät sitä tietäisi, niin miten minä voisin sen tietää ja ratkaista." Yksinkertaisemmin sanoen, tämä on "demokratismia" seuraavan prinsiipin mukaan: "Älä ajattele, muuten sinun käy huonosti."

Tämän vuoksi kaikki nuo Nürenbergin edustajakokoukset eivät ole ollenkaan todellisten edustajakokousten näköisiä. Ne eivät ole edustajakokouksia, vaan jotain muuta.

Niihin kokoonnutaan ainoastaan kuulemaan pari — kolme "Führerin" puhetta. Ei minkäänlaista käsittelyä eikä minkäänlaista keskustelua näissä "edustajakokouksissa" käydä. Siellä ei äänestetä minkäänlaisista päätöksistä ja päätöslauselmista. Joukoille on annettu vain yksi: särpiä tuollaisten edustajakokousten seuraukset...

Sovetti-demokratismin vertaaminen porvarillisten maiden demokratismiin, sen parhaimmissakin muodoissa, puhuu ensinmainitun perinpohjaisesta eroavaisuudesta ja periaatteellisesta etevämmyydestä jälkimmäiseen verraten. Yksi on selvää: ainoastaan sosialistinen demokratismi on työtätekevien demokratismia, sortajien herruudesta vapautuneiden todellisten kansanjoukkojen demokratismia.

Joka haluaa tulla vakuutetuksi järjestelmämme demokratismista sen ei tule unohtaa pääasiaa. Pääasia sovettijärjestelmässä on, kuten tunnettua, se, mikä selitetään Konstitutsion kuudennessa pykälässä.

Tässä tämä **"pykälä 6"**:

"Maa, sen uumenet, vedet, metsät, tehtaat, kaivokset, rautatie-, vesi- ja ilma-transportti, pankit, yhteysvälineet, valtion organisoimat suuret maataloustuotantolaitokset (sovhoosit, kone-traktoriasemat yms.) sekä myskin perusosa asuntofondista kaupungeissa ja teollisuuspaikoilla ovat valtion omaisuutta, se on koko kansan omaisuutta." **(Suosionosoituksia.)**

Nyt kaikki tämä kuuluu **KOKO KANSALLE.** Mitä muuta vielä johdonmukaisempaa demokratiaa sitten tarvitaan?

Suorittakootpa joka valtiossa tämänlaiset toimenpiteet. Ja me silloin tunnustamme sellaisen valtiondemokratismin yhtä todelliseksi, **KOKO KANSAN DEMOKRATISMIKSI** kuin on demokratismi SSSR:ssä. **(Suosionosoituksia.)**

Uusi Konstitutsio antaa nyt **kaikille** SSSR:n kansalaisille **yhtäläiset** oikeudet. Voidaanpa vielä sanoa, että entiset yksityisomistajat ovat palanneet, joskin erikoisella tavalla omaisuuden hallintaan. Mutta nyt, osallistuen työtätekevien sovettien kautta tähän, he ovat tulleet mittaamattomasti rikkaammiksi, sillä he ovat tekemisissä ei yksityisomistuksellisen, vaan koko kansan omaisuuden hallinnan kanssa. **(Suosionosoituksia.)**

Maamme työtätekevillä on tietysti tähän kysymykseen nähden oma syvä ajatuksensa: "entiset" saavat oikeudet, siinä ei ole pahaa; kunhan vain he työskentelisivät rehellisesti!

Meidän järjestelmämme demokratismia toveri Stalin alleviivasi selostuksessaan vielä yhdellä erinomaisella tosiasialla.

"Sovettivalta likvidoi tilanherrojen luokan ja antoi talonpojille yli 150 miljoonaa hehtaaria entisiä tilanherrojen, valtion ja luostarien maita ja tämä — niiden maiden lisäksi, jotka aikaisemminkin olivat talonpoikien käsissä."

Me haluaisimme nähdä, miten jossakin porvarillisessa valtiossa annettaisiin talonpojille ilman lunastusmaksua, vaikkeipä nyt 150, vaan edes 15 miljoonaa hehtaaria **(suosianosoituksia)** tilanherrojen maita ja muita maita. Me olisimme silloin valmiit tunnustamaan, että sellainen valtio alkaa vaka-

vasti lähestyä todellista demokratismia **(suosionosoituksia)**, työtätekevien demokratismia.

Mutta kuitenkaan ei kuulu, että tilanherrat, aateliset ja luostarien piispat pitäisivät, luokkanäkökannaltaan katsoen, tätä maiden talonpoikaistolle luovuttamista "demokraattisena" asiana. Ei voida olla myöntämättä, että niille on revolutsiooninen demokratismi vierasta.

Meidän maassamme olivat vallassa joskus herrat sosialistit eserreistä ja menshevikeistä v. 1917. Kaikki tietävät, että he eivät käyttäneet valtaa hyväkseen maan siirtämiseksi talonpojille, vaan sitä varten, jotta voisivat pitkittää tätä asiaa.

He osottautuivat tässäkin tilanherrojen ja porvariston suoranaisiksi liittolaisiksi. Ja miten he kerskuivatkaan uskollisuudellaan "demokratialle" Siis menshevistis-eserräläinen "demokratia" meidän aikanamme on kapitalistien, tilanherrojen, kulakkien, aatelisten ja pappien eduksi. **(Suosionosoituksia.)** Siis menshevistis-eserriläisesti käsitetyllä "demokratialla" ei ole nyt mitään yhteistä todellisen, kansalle niin tarpeellisen demokratian kanssa.

Vielä yksi esimerkki sovettidemokratismista.

Minua ennen esiintyi kaikille tunnettu kirjailija A. N. Tolstoi. Kukapa ei tietäisi, että tämä on entinen kreivi Tolstoi. Entä nyt! Eräs parhaimmista ja eräs kaikkein populäärisimmista Sovettimaan kirjailijoista — toveri Aleksei Nikolajevits Tolstoi. **(Suosionosoituksia.)**

Tähän on syyssä historia. Mutta muutoshan on tapahtunut hyvään suuntaan. Tästä me olemme kaikki yhtä mieltä yhdessä itse A. N. Tolstoin kanssa.

Uusi Konstitutsio lujittaa syvästi demokraattista järjestelmäämme vielä enemmän. Ja sillä, että siinä, rinnan selvien osoitusten kanssa SSSR:n kansalaisten määrätyistä velvollisuuksista lujasti taataan sellaiset oikeudet kuin oikeus työhön, oikeus lepoon, oikeus aineelliseen huoltoon vanhuuden vuosina, oikeus sivistykseen, naisen täydellinen tasa-arvoisuus miehen rinnalla, natsioiden ja rotujen täydellinen tasa-arvoisuus SSSR:ssä jne., me kuuluvasti julistamme, miten on käsitettävä sosialistinen demokratismi.

Demokratian täydellisimmätkin muodot porvarillisessa valtiossa ovat todellisuudessa erittäin rajoitettuja ja niitä puristaa äärimmilleen porvarillisen vähemmistön kanssa yli olevan faktillisen herruuden raamit. Mikään demokratismi kapitalistisen järjestyksen vallitessa ei mene eikä voi mennä porvarillisten luokkien etuoikeutetun vähemmistön herruuden puitteiden yli, asettaen kansan oikeudet ja vapaudet kovaan Prokrustus-vuoteeseen.

Ideoloogiensa ja lehdistönsä kautta porvaristo on saavuttanut sen, että vaivaista kapitalistista demokratiaa, porvarillisten valtioiden demokratiaa, ylistetään tavallisesti demokratismina yleensä, demokratian "luokkien yläpuolella olevana" muotona taikka sitten demokratismin "yleis-inhimillisenä" muotona. Porvariston ja sosialidemokratian politiikkojen ja "teoreetikkojen" sorminäppäryys on tässä suhteessa saavuttanut akrobaattitaidon. Mutta käytännössä ei yksikään porvarillinen valtio ole antanut eikä anna työtätekeville edes pienintäkään osaa niistä todellisista demokraattisista oikeuksista ja vapauksista, joita SSSR:n työtätekevät nouttivat ja joita he tulevat hyväksikäyttämään vielä suuremmassa määrin vastaisuudessa uuden Konstitutsion mukaan. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Porvarillinen demokratismi ylistää "koko kansan demokratismina" parhaimmassakin tapauksessa äärimmilleen rajoitettuja, äärimmilleen typistettyjä työtätekevien oikeuksia porvarillisen järjestelmän vallitessa, jolloin lehdistö, kirjapainot, paperi, huoneustot, koko kapitaali ja koko valta, ja siis faktillisesti myös kaikki oikeudet ovat hallitsevien luokkien käsissä. Työtätekeville jäävät vain muruset rikkaiden pöydiltä.

Ja kuitenkin typistettyjäkin porvarillisia vapauksia, rajoitettujakin demokraattisia oikeuksia työläiset ja muut työtätekevät kerrokset ovat

oppineet käyttämään omien intressiensä puolesta, joukkojen poliittiseen valistamiseen, tarvittavaan joukkojen valmentamiseen edessäoleviin taisteluihin. Tämän vuoksi on ymmärrettävää, että työläiset ja kaikki demokraattiset ainekset kapitalismin maissa käyvät niin sitkeätä taistelua pientenkin porvarillis-demokraattisten vapauksien ja oikeuksien säilyttämiseksi ja laajentamiseksi.

Mutta toiselta puolen, nimenomaan tämän vuoksi hallitsevat porvarilliset luokat siellä, missä ne ovat jo menettäneet uskonsa joukkoihin vaikutusmahdollisuuteen, siirtyvät avoimen porvarillis-terroristisen diktatuurin fasistisiin metoodeihin. Voidaan tietysti sanoa, että sellaisilla keinoilla, kuin terrori ja lukemattomat väkivallanteot joukkoihin nähden, ei pitkälti pystyssä pysytä. Mutta fasistinen porvaristo nähtävästi ajattelee näin: vaikka päiväkin, mutta minun.

Pitääkö ihmetellä sitä, etteivät ainoastaan työläiset ja talonpojat, vaan kaikki rehelliset demokraattiset ainekset pikku- ja joskus keski-porvaristostakin yhä avoimemmin kieltäytyvät antamasta kannatusta fasismille ja fasistisille ryhmille.

Se, miten pian mätänevät fasistiset peruspylväät, näkyy jo monista tosiasioista. Nyt fasistit eivät ainoastaan ole sallimatta minkäänlaisia demokraattisia jätteitä omissa maissaan, joissa jo ilman sitäkin ”ovat vaiti, elävät autuaina”. On luonteenomaista, että fasistit näkevät itselleen vaaran itse demokratismin olemassaolon tosiasiassa, vaikkapa kysymys on demokratismista muissa maissa.

Tämän takia, välittämättä valtiollisista rajoista ja rikkoen kaikki kansainväliset oikeudet ja tavat, kaikille tunnettujen valtioiden fasistit miekka kädessä, saksalaisine ”heinkelineen” ja italialaisine ”savoyineen” ilmassa, sekaantuvat sisäisiin asioihin toisessa valtiossa, jossa kansa ei tahdo sietää heidän kaltaisiaan herroja. Suotta eivät jotkut hyväntahtoiset ihmiset, katsellessaan tätä kaikkea, surkuttele fasisteja: onnettomat, kunhan ei vaan maa polttaisi heidän jalkojaan, kunhan eivät vain taittaisi niskaansa...

Meidän suhteemme demokratismiin yhtenä arvokkaimpana hyveenä työtätekeville on tunnettu. Meille ovat läheisiä demokratian menestykset missä maassa tahansa. Me olemme iloisia demokraattisten oikeuksien valtaamisesta, missä vain ikinä kansanjoukot siirtyvät eteenpäin tätä tietä.

Meillä ei voi olla yhteistä kieltä fasismin kanssa, jonka vaaraa me emme yritäkään aliarvioida emmekä yliarvioida. Mutta me olemme koko sydämestämme, ja sitäpaitsi itse teossa, niiden kanssa, jotka käyvät taistelua fasistisia taantumuksellisia vastaan. Me olemme täydellisesti niiden kanssa, joille ovat kalliita ”koko etummaisen ja progressiivisen ihmiskunnan” edut (Stalin).

Uuden Konstitutsion hyväksyminen vielä enemmän kohottaa SSSR:ää demokratismin tukena ja soihtuna.

Uuden Konstitutsion hyväksyminen kaikinpuolisine valtiollisine demokratisointineen, joka laajentaa tulevien ja vielä vakavampien menestyksien mahdollisuutta SSSR:n kansojen kaiken elämän parantamisessa, osoittaa korvaamatonta apua kansainväliselle sosialismille ja vaikuttaa työläisten, talonpoikien ja kaikkien sorrettujen taistelun voimistumisessa oikeuksiensa puolesta ja täydellisen vapautumisen puolesta fasistisia järjestyksiä synnyttävästä ja ylläpitävästä kapitalismista.

Mitä syvemmälle stalinilainen Konstitutsio tunkeutuu elämäämme, sitä monipuolisempaa tulee olemaan sen vaikutus sosialismin ja johdonmukaisen demokratian Konstitutsiona, ei ainoastaan meillä, vaan kaukana SSSR:n rajojen ulkopuolella. Sitä laajemmalle kantautuu sen revolutsiooninen vaikutus työtätekevien joukkoihin, jotka taistelevat vapautumisensa puolesta fasismista, imperialismista ja siirtomaasorrosta.

III. SSSR ja rauha kansojen välillä

Uusi Konstitutsio heijastaa sosialistisen internatsionalismin edelleen kehittymistä SSSR:n kansojen välisissä suhteissa.

Kaikki, mitä tässä edustajakokouksessa on puhuttu, vahvistaa sen, että tällä Konstitutsiolla me otamme uuden askeleen Sovettiliiton kansojen suuren ystävyyden lujittamisessa. Tässäkin me viemme eteenpäin Lokakuun sosialistisen revolutsion aloittamaa asiaa.

Kansallisuuskysymyksen ratkaiseminen Sovettiliitossa on nykyajan yksi kaikkein opettavimmista tosiasioista. Tässä tuntuu leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan prinsiippien voima ja sovettivallan uskollisuus johdonmukaiselle demokratismille.

Me olemme löytäneet kansallisuuskysymyksen oikean ratkaisun ystävyyden lujittamisen pohjalla taloudelliselta järjestelmältään ja elintavoiltaan, historialliselta menneisyydeltään ja kansalliselta kulttuuriltaan niin erilaisten kansojen välillä. Me olemme saavuttaneet tämän siitä huolimatta, että vanhan tsaristisen Venäjän sortamilla monilukuisilla kansallisuuksilla ei voinut olla säilymättä suuri epäluottamus venäläisiä kohtaan, jotka menneisyydessä olivat sortavana natsiona.

Ainoakaan porvarillinen maa, vaikkapa se olisi ollut olemassa jo vuosisatoja, ei ole kyennyt maassaan löytämään kansallisuuskysymyksen oikeata ratkaisua, samaten kuin siitä ei voinut olla puhetta myöskään vanhalla porvarillis-tilanherrallisella Venäjällä. Meidän maassamme tämä on osottautunut mahdolliseksi sosialismin voiton ansiosta, mikä on turvannut mahdollisuuden johdonmukaisen demokratismin toteuttamiselle, kansallisuuksien todellisen tasa-arvoisuuden toteuttamiselle ja valtion erikoiselle huolenpidolle heikoimpiin ja aikaisemmin erikoisesti sorrettuihin kansallisiin vähemmistöihin nähden.

Mitään meillä aikaansaadun ja lujitetun kansojen ystävyyden kaltaista ei voi kuvitella porvarillisen valtakomennon olosuhteissa, missä hallitsevan natsion hallitsevat luokat komentavat kaikissa olosuhteissa. Tällöin eri natsioiden hallitsevien luokkien yläkerrokset toisinaan sopivat keskenään ja löytävät enemmän tai vähemmän yhteisen kielen — sortajien kielen suhteessa vastaavien kansallisuuksien kansanjoukkoihin. Mutta tässäkin tapauksessa sorrettujen kansallisuuksien työtätekevät, varsinkin siirtomaissa ja puolisiirtomaissa, jäävät kaksinkertaisen ikeen alle, ”omien” exploataattoriensa ikeen alle ja sen lisäksi hallitsevan natsion erikoisen ikeen alle.

Sovettiliitossa tapahtuu monilukuisten kansallisuuksien uudestisyntyminen, tapahtuu kaikkien kansojen taloudellisten voimien ja kansallisten kulttuurien nousu. Samalla lujittuu myöskin monikansallinen Sosialististen Sovettitasavaltojen Liitto yhtenäisenä kokonaisuutena.

Sovettivaltaa ei olisi olemassa, ellei se teoissa olisi osoittanut mitä suurinta huolenpitoa maan kaikkien kansojen tarpeista, niiden taloudellisesta noususta, työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin kohottamisesta ja niiden kansallisen kulttuurin kasvusta. Tällöin SSSR toteuttaa kapitalismin aikana kaikkein takapajuisimpien ja sorretuimpien kansallisuuksien voimaperäisen tukemisen politiikkaa, jouduttaen tällä niiden kohottamista yhteiselle tasolle.

”Yhtenäisestä ja jakamattomasta” Venäjästä syntyi yli 50 tasavaltaa, autonoomista aluetta ja kansallista aluepiiriä. Ilman kansallisten valtioyksikköjen eroittamista ei SSSR:ssä olisi voinut olla puhettakaan kansallisesta vapaasta kehityksestä, puhumattakaan menneisyydessä sorretuissa natsioissa muodostuneen epäluottamuksen likvidoimisesta, sanokaamme isovenäläisiä kohtaan. Lukuisten kansallisten tasavaltojen ja alueiden muodostamisesta ei meidän valtiomme ainoastaan ollut horjumatta, vaan lujittui entistä enemmän. **(Suosionosoituksia.)**

Uusi Konstitutsio merkitsee askelta edelleen SSSR:n kansojen ystävyyden lujittamisen tiellä, sosialistisen internatsionalismin kehittämisen tiellä maassamme. Tämä voidaan alleviivata useilla tärkeillä esimerkeillä.

Konstitutsio lisää seitsemästä yhteentoista liittotasavaltojen lukua — sellaisten tasavaltojen, joilla on oikeus vapaasti erota SSSR:stä. Tällä vielä kerran korostetaan ei ainoastaan kansallisen kehityksen vapautta maassamme, vaan myöskin Liittomme muodostavien kansallisuuksien vapaaehtoista yhdistäytymistä.

Uudessa Konstitutsiossa rajoitetaan ankarammin funktsiot Liiton ja siihen kuuluvien liittotasavaltojen välillä. Tällöin SSSR:n uusien erillisten kansankomissariaattien muodostamisen ohella muodostetaan kokonainen sarja uusia teollisuuskansankomissariaatteja liittotasavalloissa, luovuttaen useita tuotantolaitoksia yleisliittolaisesta hallinnasta tasavaltojen johdettavaksi.

Te kuulitte täällä toveri Stalinin ehdotuksen Korkeimman Sovetin molempien kamarien jäsenmäärän tasoittamisesta ja välittömien vaalien säätämisestä ei ainoastaan Liiton Sovetin deputaateille, vaan myöskin Kansallisuuksien Sovetin deputaateille. Tämän ehdotuksen toteuttaminen turvaa kaikkien ja varsinkin vähemmän voimakkaiden tasavaltojen edustajiston edelleen lisäämisen Korkeimmassa Sovetissa ja kohottaa Kansallisuuksien Sovetin auktoriteettia. Ei voida olla myöntämättä, että tämä ehdotus vastaa SSSR:n kansojen ystävyyden edelleen lujittamisen asiaa ja kokonaisuudessa vastaa sosialismin intressejä. **(Suosionosoituksia.)**

Tällaisilta näyttävät meidän uudessa Konstitutsiossamme peruskohdat sosialistisen internatsionalismin muotojen kehittämisessä.

Aivan alusta alkaen sovettivalta asetti tehtäväkseen kansojen välisen rauhan turvaamisen monikansallisessa maassamme. Tässä se näki yhden pääehdoista sosialismin menestyksen turvaamiselle.

Asettaen aina valtiorakennusmuotoja koskevan kysymyksen sosialismin perusintressien ja proletaarisen diktatuurin lujittamisen tehtävien alaiseksi, meidän puolueemme löysi jokaisella etapilla erikoismuotonsa leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan toteuttamiselle, kansojen ystävyyden lujittamispolitiikalle. Meidän monikansallisessa valtiossamme on käytännössä onnistuttu turvaamaan kansallisten kulttuurien nopea nousu kaikessa niiden monivärisessä eripuolisuudessaan ja samalla tämän kanssa teoissa turvaamaan rauha ja ystävyys Liiton kaikkien kansojen välillä.

Miten paljon laskelmia vihollisemme ovatkaan panneet kansojen keskinäiseen riitaan SSSR:ssä, kuinka monet natsionalistiset puolueet, joita on ravinnut ei ainoastaan natsionalistinen, vaan myöskin ulkomainen porvaristo, ovatkaan kärsineet vararikon tässä asiassa!

Meidän maassamme, missä kaikkien kansallisuuksien työtätekevät ovat yhteisin ponnistuksin heittäneet hartioiltaan "omat" ja vieraat exploataattorit, missä on teoissa turvattu täydellinen tasa-arvoisuus kaikkien kansojen välisissä suhteissa, missä ennennäkemättömällä nopeudella tapahtuu kansallisten kulttuurien uudestisyntyminen ja missä kaikille kansoille on turvattu osallistuminen Liiton yhteisten asioiden ratkaisemiseen johdonmukaisen demokratismin perusteilla — tällaisessa maassa ei ole maaperää kansallisuuksien välisille riidoille.

Sellaisesta maasta, kuten Sosialististen Sovettitasavaltojen Liitto, voi tulla ja täytyy tulla esikuva rauhan ja kansojen ystävyyden pystyttämisestä vieläkin laajemmassa kansainvälisessä mitassa. **(Suosionosoituksia.)**

Luokkavihollistemme pitäisi jo kylläkin olla vakuutettuja siitä, että kaikki heidän laskelmansa meidän maamme kustannuksella elämiseen nähden ovat hiekalle rakennettuja. Mutta tästä huolimatta kaikkein kärsimättömimmät heistä eivät vielä nytkään Aasian ja Europan valtaussuunnitel-

missaan nähtävästi halua luopua laatimasta kaikenlaisia uusia suunnitelmia ulkoiseen sekaantumiseen nähden meidän sisäisiin asioihimme.

Viime aikoina on kiinnittänyt puoleensa yleistä huomiota tiedonanto Berlinissä solmitusta Saksan ja Japanin sopimuksesta muka "kommunismia vastaan". Mutta koko maailmassa on käsitetty siten, että julaistu sopimus on vain verho Saksan ja Japanin imperialistien salaisille valtaussuunnitelmille ja eritoten sovettivastaisille suunnitelmille.

Siis me emme voi sivuuttaa näitä joko sangen epäilyttäviä **liittolaisia** tai yksinkertaisesti **salaliittolaisia.**

Aloitamme saksalaisesta puolesta.

Nähtävästi Saksan fasistit laskevat, että he ovat jo riittävästi saaneet kuntoon sisäiset asiansa, voidakseen nyt ryhtyä todenteolla ulkoista järjestystä oleviin seikkailuihin, valikoiden tätä varten kyllin ansioituneet liittolaiset. Monet luultavasti mielellään myöntävät, että Saksan fasismi on jo kylliksi onnellistuttanut kansaansa.

Jos missään, niin näiden fasistien vallanalaisuudessa ovat nähtävästi jo kaikki onnellisia ja turvattuja, kyllikseen syöneitä ja iloisia, rauhallisia ja viimeiseen asti tyytyväisiä. Elintarvejonojen pidentymisen johdosta Saksan kaupungeissa fasistit rauhoittavasti kaikkialla julistavat: väestölle on vähemmän leipää ja voita, mutta sitä vastoin fasisteilla on enemmän tykkejä ja ammuksia, sitä vastoin Kruppin tehtaat työskentelevät niitä varten täydellä höyryllä.

Saksan kulttuurin ja kulttuuri-ihmisten vaikea asema vaihdetaan innokkaasti komeisiin paraadeihin ja kyllästyttävään puhehelinään. Tästä huolimatta Saksan fasistit voisivat kuvata sisäistä "rauhallisuutta" kuritushuonekomennon stabilisuudella keskitysleireillään ja vankiloissaan, jotka yhä enemmän täyttyvät uusilla sellaisilla eturivin työläisillä ja intelligenteillä, joille kulttuurin intressit ovat yksinkertaisesti kalliita.

Mutta kaikkein yksinkertaisimmin on fasismi Saksassa "ratkaissut" kansallisuuskysymyksen tuhoamalla juutalaisia, ja lisäksi ilman oikeuskäsittelyä, sekä vanhoja että nuoria, sekä syyllisiä että syyttömiä vihamieliseen suhtautumiseen fasismia kohtaan. Antisemiitteihin nähden on nyt muistettava toveri Stalinin murskaavat sanat, joilla hän vuoden 1931 tammikuun 12 päivänä vastasi Amerikassa toimivan Juutalaisten Tietotoimiston kysymykseen.

Toveri Stalin kirjoitti silloin vastauksessaan:

> "Vastaan Teidän kysymykseenne. Kansallisuus- ja rotushovinismi on jäte kannibalismin aikakaudelle ominaisista ihmisvihan tavoista. Antisemitismi rotushovinismin äärimmäisenä muotona on kannibalismin kaikkein vaarallisin jäte. Antisemitismi on exploataattoreille hyödyllinen ukkosenjohdattimena, joka johdattaa kapitalismin pois työtätekevien iskun alta. Antisemitismi on työtätekeville vaarallinen vääränä polkuna, joka johtaa heidät harhaan oikealta tieltä ja johtaa heidät viidakkoon. Tämän vuoksi kommunistit johdonmukaisina internatsionalisteina eivät voi olla, olematta antisemitismin säälimättömiä ja vannoutuneita vihollisia. SSSR:ssä taistellaan mitä ankarammin antisemitismia vastaan sovettijärjestelmälle syvästi vihamielisenä ilmiönä. SSSR:n lakien mukaan aktiiviset antisemiitit rangaistaan kuolemantuomiolla.
>
> J. Stalin"

(Suosionosoituksia.)

Saksan fasistit ovat todella ansainneet nykyaikaisten kannibaalien Herostraatoksen maineen, mikä venäjänkielelle käännettynä merkitsee nykyaikaisten ihmissyöjää. **(Naurua, suosionosoituksia.)**

Heillä on enemmän kuin kylliksi halukkaita kansojen ja rotujen luokittelemiseen eri kategorioihin. Mutta voimmehan mekin, sovetti-ihmiset, lausua tästä mielipiteemme.

Suurta Saksan kansaa kohtaan meillä ei ole muita tunteita kuin ystävyyden ja vilpittömän kunnioituksen tunteet **(myrskyisiä suosionosoituksia)**, mutta herrat fasistit olisi parempi laskea sellaiseen natsioon, "korkeampaan" luokkaan kuuluvaan "natsioon", jota nimitetään nykyaikaisten kannibaalien — ihmissyöjien "natsioksi". **(Suosionosoituksia.)**

Meidän suhteemme juutalaista kansaa kohtaan johtuu taas leniniläisstalinilaisen kansallisuuspolitiikkamme perusteista ja juutalaisten sorretusta asemasta useissa maissa.

Tarpeetonta on puuttua siihen, että juutalaisnatsiosta lähtöisin oleviin kapitalisteihin ja vastavallankumouksellisiin me suhtaudumme samoin kuin exploataattoreihin ja asiamme vihollisiin. **(Suosionosoituksia.)**

Mutta puhuivatpa fasistisista antisemitisteistä kotoisin olevat nykyajan kannibaalit mitä tahansa, meidän veljestunteemme juutalaista kansaa kohtaan määritellään sillä, että se on luonut ihmiskunnan kommunistisen vapauttamisen aatteen nerokkaan luojan ja Saksan kulttuurin sekä toisten kansojen kulttuurin korkeimpien saavutusten tieteellisen omaksujan — Karl Marxin **(suosionosoituksia)**, että juutalainen kansa kaikkein kehittyneimpien natsioiden rinnalla on antanut lukuisia mitä suurimpia tieteen, tekniikan ja taiteen edustajia, on antanut paljon mainehikkaita sankareita revolutsioonisessa taistelussa työtätekevien sortajia vastaan, ja meidän maassamme on nostanut ja nostaa yhä uusia ja uusia mainioita, lahjakkaita johtajia ja organisaattoreja sosialismin rakennustyön ja puolustamisen kaikilla aloilla. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)** Kaikki tämä määrittelee meidän suhtautumisemme antisemiitteihin ja antisemitistisiin julmuuksiin, olivatpa ne lähtöisin mistä tahansa.

Meille on selvää se, että ratkaistessaan sisäisiä kysymyksiään antisemitistis-kannibalisen politiikan toteuttamisen esimerkin mukaan, Saksan fasismi omin käsin allekirjoittaa murskaavan tuomion omasta sisäpolitiikastaan.

Tästä huolimatta nämä herrat katsovat, että he hyvin suoriutuvat sisäisistä asioistaan. Heitähän auttoi valtiopäivätalon murhapoltto pääsemään valtaan ja tekemään lopun demokratismin jätteistä maassaan.

Toisaalta, miten menetellä nyt, miten menetellä edelleen? Itseasiassa, minkälaisia "ratkaisemattomia" sisäisiä asioita Saksan fasismilla on jälellä? Eikö olisi ryhdyttävä jo poltetun valtiopäivätalon uuteen murhapolttoon? **(Naurua, suosionosoituksia.)**

Myöskin me tiedämme sen, mikä arvo on heidän eräillä liittolaisillaan ulkoisten ja varsinkin sovettivastaisten seikkailujen valmistelemisessa.

Kuten näkyy, Japanissa on paljon ihmisiä, jotka uskaltavat katsoa itsensä vapaiksi suurista sisäisistä huolista, sillä he haluavat muuttaa Japanin voimat liittolaiseksi Saksan fasismin avanturististen suunnitelmien toteuttamisessa siirtomaihin ja kaikenlaisiin valtauksiin nähden.

Ja todellakin, vuoden 1936 tunnetuista helmikuun tapauksista on jo nähtävästi kulunut pitkä aika. Silloin Tokiossa riehunut fasististen upseerien pieni ryhmähän vain joksikin ajaksi, niinsanoakseni, "syrjäytti" keskusvallan valtion pääkaupungissa. Joiksikin päiviksi kadonneet ministerithän on tavalla tai toisella jo löydetty ... **(Naurua, suosionosoituksia.)**

Loppujen lopuksi meidän asiamme ei ole arvostella Japanin sisäistä järjestystä ja Japanin viranomaisten sisäisiä huolia.

Kuitenkin, palaten Saksan ja Japanin sopimukseen, joka ulkomaailmalle näyttää sopimukselta "kommunismia" vastaan, mutta todellisuudessa muistuttaa imperialistien tavallista liittoa valloitustarkoituksessa — meidän on suoraan sanottava, että me emme sulje silmiä tämän sopimuksen todelliselta luonteelta. Me käsitämme sen levottomuuden rauhan asian puolesta, minkä tämä "sopimus" on aiheuttanut kaikisa maissa.

Myöskään ei ole satunnainen se tosiasia, että tässä on kysymys kahdesta valtiosta, jotka hyvissä ajoin, toinen toistaan seuraten, ovat eronneet

Kansainliitosta. Ja kuten kaikille jo silloin oli ymmärrettävää, ne erosivat, vapauttaakseen täydellisesti kätensä sotilaallisia valloitusseikkailuja varten.

Jos nyt todella olisi kysymys porvarillisille valtioille tavallisesta taistelusta "kommunistista vaaraa" vastaan, niin Saksan ja Japanin ei olisi ennakolta tarvinnut erota Kansainliitosta. Jokaiselle on ymmärrettävää, että Kansainliitto ei ole esteenä tässä suhteessa.

Myöskään tällaiset tosiasiat eivät ole satunnaisia. Kaikki tietävät, että tunnettua paktia, joka asetti tarkoituksekseen rauhan turvaamisen Itä-Europassa, ei fasistinen Saksa uskaltanut allekirjoittaa ja yrittää sen tehdä tyhjäksi. Myöskään ei ole unohdettava sitä, että Japanin hallitus jo useampien vuosien ajan on karttanut hyväksymästä meidän hyökkäämättömyyssopimustamme.

Tämän vuoksi monet ovat niin nopeasti käsittäneet Saksan ja Japanin välisen viimeisen sopimuksen todellisen ajatuksen, sopimuksen, jonka tekijät ovat osottaneet olevansa valmiita sekaantumaan ei ainoastaan omiiin asioihin, vaan myöskin toisten maiden asioihin.

Mielenkiintoista on, että koko maailmassa ei kukaan usko tämän sopimuksen tekijäin sanoihin eikä siihen mitä he ovat kirjoittaneet julkaistavaksi.

Porvarillinenkin sanomalehdistö kirjoittaa kaikkialla, että tässä ei ole kysymys sopimuksesta "kommuismia" vastaan, vaan rosvoussuunnitelmista Kiinaan ja Europaan nähden ja siinä joukossa myöskin SSSR:ään nähden. Siis "kommunismivastaisen taistelun" tekosyyllä muodostetaan imperialistien salaliitto rauhaa vastaan, taotaan, sodanlietsojien salaliitto.

Vississä mielessä voidaan salaliittoa rauhan asiaa vastaan nimittää myöskin "taisteluksi kommunismia vastaan". Mutta silloin on oltava johdonmukaisia ja sanottava se, mitä todellisuudessa on: nykyajan olosuhteissa fasismi liittolaisineen on **sodan ohjelma,** mutta kommunismi ja SSSR ovat **rauhan ohjelma. (Suosionosoituksia.)**

Useiden tosiasioiden perusteella me tiedämme, että halukkaita rauhan rikkomiseen ja sodan lietsomiseen on nykyään paljon. Tämän tästä me saamme vastaavia muistutuksia rajoiltamme. Osaamatta käyttäytyä edes vähänkään arvokkaasti, eräät naapurivaltioidemme sotilastoimihenkilöt käyttäytyvät kirjaimellisesti kuin tungettelevat syyskärpäset. **(Naurua, suosionosoituksia.)**

Eräissä tämä herättää myöskin tällaisia ajatuksia: mahdollisesti fasistit ja heidän liittolaisensa eivät enää voi perustaa laskelmiaan sisäisen asemansa lujuuteen, voidakseen olla kiiruhtamatta sotaa? Tietenkin he tietävät tämän paremmin. Mutta eihän meidän tarvitse surkutella fasisteja ja muita imperialistisia avanturisteja!

Meidän tehtävämme on olla rauhan vartiossa ja olla valmiina mitä ulkopuolelta tulevia salaliittoja ja hyökkäyksiä vastaan tahansa. **(Suosionosoituksia.)**

Me olemme kokonaisuudessaan kiinni sisäisissä asioissamme. Järkähtämättä me ajamme sekaantumattomuuspolitiikkaa toisten valtioiden sisäisiin asioihin nähden. Me olemme ylpeitä siitä, että meidän maassamme on pystytetty kansallisuuksien välinen rauha ja kansojen ystävyys ja haluaisimme vain sitä, että kaikkien kansojen välisissä suhteissa olisi luja rauha turvattu. **(Suosionosoituksia.)**

Jos herrat fasistit ja puolifasistit eroavat Kansainliitosta, koska se ei kannusta sotilaallisia seikkailuja, niin me, päinvastoin, olemme sen puolesta, että Kansainliitto menestyksellisemmin kuin tähän asti puolustaisi kansojen välisen rauhan asiaa ja että se paljon aktiivisemmin toimisi kaikkia ja kaikenlaisia sodanlietsojia vastaan.

Mutta jos sanotaan avoimesti; niin rauhan intressien ja SSSR:n kan-

sojen rauhallisen työn suojelemisessa me todellisuudessa luotamme ainoastaan omiin voimiimme. **(Suosionosoituksia.)**

Ja me tiedämme, että nämä voimat kasvavat sitä nopeammin, mitä enemmän lujittuu SSSR:n kansojen suuri ystävyys, mitä yksimielisemmin ja tietoisemmin me kaikki tulemme työskentelemään SSSR:n uuden stalinilaisen Konstitutsiomme pohjalla. **(Suosionosoituksia.)**

IV. Eteenpäin, kommunismiin!

Meidän Konstitutsiomme antaa lainsäädännöllisen muodon sosialistiselle yhteiskunnalle. Se on miltei kaksikymmenvuotisten saavutustemme yhteenveto. Samalla se on koko meidän asiamme mahtava eteenpäin viejä.

Me olemme toteuttaneet ainoastaan kommunismin ensimmäisen, alemman vaiheen. Vieläpä tämäkään kommunismin ensimmäinen vaihe, sosialismi, ei ole läheskään loppuun rakennettu, on rakennettu vasta pääpiirteissään.

Meidän maassamme on likvidoitu loisluokat, t.s. kaikki ja kaikenlaiset kapitalistit ja pikkukapitalistit. Tämän ansiosta on hävitetty ihmisten toista ihmistä kohtaan harjoittama riisto. Tämä on valtava askel eteenpäin ei ainoastaan meidän maamme kansojen elämässä, vaan myöskin koko ihmiskunnan vapauttamisen tiellä.

Kuitenkaan me emme ole täydellisesti ratkaisseet luokkien likvidoimistehtävää, vaikkakin vallassa oleva SSSR:n työväenluokka ei ole enää proletariaatti sanan varsinaisessa mielessä, ja talonpoikaisto, joka suurimmalta osaltaan on liittynyt kolhooseihin, ei ole enää vanha talonpoikaisto.

Niin toinen kuin toinenkin SSSR:ssä olevista luokista rakentavat sosialismia, kuuluvat sosialistisen talouden systeemiin. Mutta ollessaan sosialistisen talouden yhdessä yhteisessä systeemissä, työväenluokka on työllään sidottu valtion sosialistiseen omaisuuteen (koko kansan omaisuuteen), ja kolhoositalonpoikaisto — kooperatiivis-kolhoosiomaisuuteen, joka kuuluu eri kolhooseille sekä kolhoosi- ja kooperatiiviyhtymille. Tämä yhteys sosialistisen omistuksen eri muotoihin ensikädessä määritteleekin näiden luokkien aseman eroavaisuuden. Tämä määrittelee myöskin niiden edelleen kehittymisen teiden vissin eroavaisuuden.

Yhteistä niiden kehityksessä on siinä, että nämä molemmat luokat kehittyvät kommunismin suuntaan. **(Suosionosoituksia.)** Tämän yhteydessä vähitellen tulevat katoamaan eroavaisuudet niiden luokka-asemassa, kunnes lopulta luokkaeroavaisuuden jätteet katoavat tästäkin lopullisesti.

Ei voida olla näkemättä sitä, että tämä tie on pitkä. Ei voida olla näkemättä myöskään sitä, että tämän tehtävän ratkaiseminen tulee riippumaan siitä, miten menestyksellisesti meillä tullaan toteuttamaan, kuten toveri Stalin lausui, "yhteiskunnan valtiojohtoa (diktatuuria)", joka "kuuluu työväenluokalle yhteiskunnan etumaisena luokkana".

Tässä yhteydessä on sanottava siitä uuden Konstitutsion kohdasta, jossa puhutaan kommunistisen puolueen johtavasta osuudesta SSSR:ssä. Tässäkin Konstitutsio sanoo vain sen, mitä meillä todellisuudessa on olemassa ja minkä maamme työtätekevät joukot ovat tunnustaneet.

Vain kommunistisen puolueen johto on turvannut proletaarisen revolutsion voiton ja työläisten ja talonpoikien sosialistisen valtion rakentamisen. Uudella Konstiutsiolla, joka suoraan osoittaa kommunistisen puolueen johtavaan merkitykseen SSSR:n valtiollisissa ja yhteiskunnallisissa järjestöissä, työtätekevät ilmaisevat solidaarisuutensa puolueemme bolshevistisen politiikan kanssa ja täydellisen kommunismin toteuttamisen päämäärien kanssa. **(Suosionosoituksia.)**

Meidän puolueellamme, Leninin-Stalinin puolueella on työtätekevien rajaton luottamus. Tietenkin se on ansainnut täydellisesti SSSR:n työläis-

ten, talonpoikain ja työtätekevän intelligenssin tämän luottamuksen ja rakkauden. Sen auktoriteetti on korkea myöskin Sovettiliiton rajojen ulkopuolella.

Tämä ei merkitse sitä, etteikö sillä olisi vihollisia.

Sillä on samat viholliset kuin työväenluokallakin, kolhoositalonpoikaistolla, työtätekevällä sovetti-intelligenssillä. Toisin sanoen, puolueemme viholliset ovat nykyään ne, jotka haluavat kapitalismin restauratsiota ja porvariston vallan palauttamista, ja sen vuoksi kaikesta sydämestään vihaavat SSSR:n uutta Konstitutsiota, joka osoittaa ihmisille tien onnelliseen elämään, kommunismiin.

Kommunismin vihollisten susilaumassa eivät nykyään ole viimeisellä tilalla herrat trotskilaiset, joilla on samat päämäärät kuin porvaristolla. Kuten tunnettua, nämä ihmiset ovat lähteneet porvarillisten valtioiden hyväksi ja niiden käskystä kaikkein likaisimpiin ja kaikkein iljettävimpiin vastavallankumouksellisiin tekoihin.

Me käsitämme näiden, kaikkeen valmiiden porvarillisten rappeutuneiden ihmisten vihan ja periaatteettomuuden, ihmisten, jotka vihaavat puoluettamme ja sosialismin kaikkia rehellisiä rakentajia raivolla, joka on luopureille ominaista. Tunnettua on, että heillä on apureita ja kannattajia myöskin oikeistoluopureissa.

Mitäs? Me tiedämme, miten on meneteltävä revolutsion hylkiöihin nähden.

Ilmeisesti on voimistutettava taistelua eräitten johtajien huolettomuutta ja peräänantavaisuutta vastaan valtiokoneistossamme. Työtätekevien riveissä on kohotettava revolutsioonista valppautta. Ei sanoissa, vaan teoissa on muistettava luokkavihollinen ja kohotettava kommunistista tietoisuutta joukoissa. Tien puhdistaminen vihollisista merkitsee joukkojen voimien päästämistä valloille taistelussa kommunismin täydellisen voiton puolesta. **(Suosionosoituksia.)**

Tekisivätpä luokkavihollisemme täällä ja Sovettiliiton rajojen ulkopuolella mitä tahansa, meidän voimamme nopeasti kasvavat.

Nousee esiin miljoonia ihmisiä, jotka ovat valloittaneet alansa tekniikan, koko tuotantonsa, todellisen uuden kulttuurin. Ei salaisten spionien ja kaksinaamaisten hajoitustyöllä eikä raskaiden tykkien ammuksilla hajoiteta eikä saada epäjärjestykseen näitä monimiljoonaisia rivejä. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Tavattomalla nopeudella nousee esiin uusia työn sankareita, sosialistisen rakennustyömme korkealla tekniikalla varustettuja udarnikkoja, mainehikkaita stahanovilaisiamme ja stahanovilaisnaisiamme. **(Suosionosoituksia.)** Yhä uusia työläisten ja työläisnaisten, kolhoosnikkain ja kolhoosnikkanaisten, kulttuurin, tekniikan, tieteen ja taiteen ihmisten nimiä tulee tunnetuksi koko maallemme, ja jokainen tällainen nimi on signaalina yhä uusien ja uusien nimien ilmaantumiselle.

Ilman, merien ja arktikan sankareissa, luonnonvoimia vastaan käytävän taistelun sankareissa, joiden rivit kasvavat meidän silmiemme edessä, me näemme esikuvan sankareista taistelussa mitä SSSR:n vihollista vastaan tahansa. **(Myrskyisiä suosionosoituksia.)**

Meidän on tositeolla oltava varustettuja kaikella, mitä tarvitaan, jotta vihollinen tietäisi, että leikki meidän kanssamme päättyy huonosti.

Aseistuksemme mainehikkaaseen asevarastoon tulee nyt myöskin sosialismin "stalinilainen Konstitutsio". **(Suosionosoituksia.)**

Marxismin-leninismin lipun alla, Leninin-Stalinin puolueen lipun alla, stalinilaisen Konstitutsion lipun alla — eteenpäin, kommunismiin! **(Myrskyisiä suosionosoituksia. Raikuva kunnianosoitus. "Hurraa"-huutoja. Tervehdyshuudahduksia toveri Molotoville. Huudahduksia: "Eläköön stalinilainen Konstitutsio!", "Hurraa!")**

Karjatalouden mahtavaan nousuun

J. Koivu

XVII puoluekokouksessa toveri Stalin osoitti, kuinka me maatalouden sosialistisen reorganisoinnin tietä olimme jo päässeet valtaviin voittoihin maanviljelyksen useilla aloilla, mutta karjanhoidon kehityksessä meillä oli samanaikaisesti vielä laskua. Karjatalous oli eniten kyllästytetty suurkulakkiaineksilla ja heidän agitationsa karjan hävittämisen puolesta löysi otollista maaperää rekonstruoinnin vuosina. Mutta vuonna 1933, ensimmäisenä vuonna reorganisatsiokauden päätyttyä, karjakannan lasku jo supistui voimakkaasti. Sianhoidon alalla oli jo huomattavaa nousuakin. Tämän yhteydessä toveri Stalin osoitti, "että vuonna 1934 pitäisi muodostua ja se voi muodostua — käänteentekeväksi vuodeksi noususuuntaan koko karjataloudessa".

Puoluekokous kiinnitti mitä vakavinta huomiota karjanhoidon kehittämiseen. Selostuksessaan toveri Stalin mainitsi, kuinka maaelimet karjanhoidon vakavasta tilasta huolimatta eivät kiinnittäneet siihen minkäänlaista huomiota. Toivoa tämän jälkeen, että maatalousjärjestöt osaavat kohottaa karjanhoidon vaadittavalle tasolle on hiekalle rakentamista. "K a r j a t a l o u d e n a s i a o n k o k o p u o l u e e n o t e t t a v a k ä s i i n s ä, k a i k k i e n t y ö n t e k i j ö i t t e m m e, n i i n p u o l u e e n j ä s e n t e n k u i n p u o l u e e t t o m i e n k i n", osoitti toveri Stalin.

"Koko karjanhoidon kohottamistyön järjestämisessä on meidän näytettävä bolshevistinen kykymme nopeasti panna kuntoon jälkeenjääneet työalat, ja se, että pystymme takaamaan tämän mitä tärkeimmän taloudellisen tehtävän ratkaisemisen bolshevistisin tempoin", selitti toveri M o l o t o v alustuksessaan toisen viisivuotissuunnitelman tehtävistä XVII puoluekokoukselle.

Toisen viisivuotisen tehtävänä on karjatalouden alalla päästä suuren sarvikarjan määrässä lähelle aikaisempaa korkeinta, v. 1928 tasoa, jolloin meillä oli kaikkiaan 70,5 milj. päätä suurta sarvikarjaa. Lampaiden ja vuohien lukumäärä on tämän viisivuotisen aikana lähes kaksinkertaistettava. Sikojen pääluku on kohotettava melkein nelinkertaiseksi, joka merkitsee sitä, että meillä tulee sikoja olemaan v. 1937 lähes kaksi kertaa niin paljon, kuin koskaan ennen.

Ei ole epäilystäkään siitä, ettei tämä tehtävä tule täytetyksi. Me sovetti-ihmiset, jotka olemme suorittaneet niin monta suurtehtävää, kykenemme kunnolla täyttämään tämänkin tehtävän.

Monet alueet ovatkin jatkuvalla menestyksellä täyttäneet vuosittaiset karjatalouden kehityssuunnitelmat. Leningradin alueellakin ryhdyttiin innolla toteuttamaan toveri Stalin osoituksia karjatalouden kohottamisesta. Mutta tehtävässä ei ole vielä päästy sellaiseen yleiseen nousuun, jota suunnitelmien täyttäminen edellyttää siksi, että monien rajonien puolue- ja sovettielimet ovat pitäneet karjatalouden kehityssuunnitelmien täyttämistä toisarvoisempana tehtävänä kuin kylvöplaanien ja muiden tehtävien suoritusta.

Tästä johtuukin, että vuodeksi 1936 säädettyä valtioplaania karjatalouden alalla Leningradin alueella ei ole täydellisesti täytetty ja karjatalous on vieläkin epätyydyttävässä tilassa.

NKP(b):n Leningradin Aluekomitean pleenumi päätöksessään viime lokakuun 27—28 p:ltä osoitti, että perussyynä tällaiseen tilanteeseen karjatalouden alalla on se, että suurin osa rajonikomiteoista, rajonien toimeenpanevista komiteoista, maaelimistä ja huomattava osa kolhoosien hallinnoista huonosti johtavat karjatalouden asiaa eivätkä vielä tähän mennessä ole toteuttaneet kaikkia niitä käytännöllisiä toimenpiteitä, jotka johtuvat toveri Stalinin XVII puoluekokouksessa antamista ohjeista.

Monissa rajoneissa on vielä näihin asti pidetty tärkeimpänä jotain muuta, mutta ei karjatalouden kohottamista, joka tällä hetkellä on yksi suurimerkityksellisimpiä tehtäviä koko kansantaloutemme kohottamisessa. Niinpä esimerkiksi Krasnogvardeiskin rajonin johtavat työntekijät ovat asettaneet vihannesviljelyksen sellaiselle tilalle, että rehuviljelystä on sen hyväksi huomattavasti supistettu. Erikoisen suotuisista ilmastollisista olosuhteista huolimatta ei kaikissa rajoneissa huolehdittu edes rehun riittävästä hankinnasta karjalle täksi talveksi. Esim. Krasnojeselon rajoniin täytyy tänä talvena hankkia rajonin ulkopuolelta monia kymmeniä tonneja rehuja, vaikka rajonissa olivat kaikki sisäiset mahdollisuudet rehujen saantiin kesällä.

Niissä rajoneissa, joissa rajonijärjestöt ja kolhoosien hallinnot ovat kiinnittäneet riittävää huomiota karjatalouden kehitykseen, on ylittäen täytetty karjatalouden kehitysplaanit. Prisheksnan, Shmiskin, Volotovin ja Soltsin rajonit kulkevat tässä suhteessa etumaisina alueella. Ne osoittavat, että plaanien täyttäminen on kaikin puolin täysin mahdollista. Samoin on kaikissa muissakin rajoneissa kolhooseja, jotka ovat ylittäen täyttäneet vuosiplaaninsa. Yhdellekään kolhoosille plaanin täyttäminen ei olisi ollut mahdotonta.

Karjakannan lisäyssuunnitelmien täyttämiseen meillä on kaikilla farmeilla täydet mahdollisuudet. Vain vasikkojen huonon hoidon tilille on asetettava se, että kaikki kolhoosit eivät ole täyttäneet plaaniaan. Esimerkiksi kolhoosi ”Saavutuksessa” Toksovan rajonissa on puolentoista vuoden aikana säilynyt joka ainoa vasikka, kun niitä on ollut hoitamassa tunnollinen stahanovilainen Anni Lensu, vaikka hänen hoidossaan usein on ollut lähes 50 vasikkaa. Siellä taas, missä vasikkojen hoitoon on asetettu kuka sattuu, on vasikkojen kuolevaisuus ollut suuri, ja plaanit ovat jääneet täyttämättä.

Jo alusta alkaen on kolhooseissamme käyty taistelua rotukarjan kehittämisen puolesta. Monissa kolhooseissamme onkin jo luja pohja rotukarjalle. Mutta kehityksen nopeuttamiseksi määrätään Aluekomitean pleenumin päätöksessä, että v. 1937 helmikuun 1 päivään mennessä on kaikki sekarotuiset siitoskarjut vaihdettava rotueläimiin ja ensi vuoden kuluessa kaikki sekarotuiset sonnit rotukarjaan.

Krasnogvardeiskin ja monissa muissa rajoneissa, joissa on mainiot laidunmaat, on kiinnitettävä erikoista huomiota liha- ja maitokarjatalouden kehittämiseen holmogorilaisesta ja jaroslavilaisesta karjarodusta, että alueemme todella muuttuisi tälläkin alalla kuluttavasta tuottavaksi. Sikataloutta on samalla tavalla kehitettävä kaikissa kolhooseissamme ja kolhoosilaisten yksityistaloudessaan juurrutettava käytäntöön englantilainen iso, valkoinen sikarotu.

Muurmannin okrugassa on erikoista huomiota kiinnitettävä porokarjojen vartioimiseen ja porokannan parantamiseen valitsemalla parhaat uros- ja naarasporot karjan lisäämistä varten.

Leningradin NKP(b):n Aluekomitean pleenumi katsoo päätöksessään puolue- ja sovettijärjestöjen tärkeimmäksi tehtäväksi karjatalouden kehittämistä koskevan valtion plaanin täyttämisen jokaisessa rajonissa, jokaisessa kolhoosissa, jokaiseen karjalajiin nähden.

Peruskeinona tämän tehtävän täyttämisessä on stahanovilaisliikkeen laaja kehittäminen ja ohjaaminen karjanhoidon alalla puolue- ja sovettijärjestöjen taholta. On päästävä siihen, että meillä ei ainoastaan muutamat lehmät, vaan enemmistö lehmistä antaisi 3.000—3.500—4.000 litraa maitoa vuodessa.

Mutta läheskään kaikkien kolhoosien hallinnot ja rajonijärjestöt eivät ole siitä välittäneet. Parhaimpien karjatalousfarmien toimintaa ei ole asetettu toisille esimerkiksi. Rajonien puolue- ja sovettijärjestöt sekä maahallinnot ovat usein unohtaneet stahanovilaisen liikkeen kehittämisen karjatalousalalla, vaikka juuri tällä alalla on meillä monia mainioita ja esimerkiksi kelpaavia stahanovilaisia, joiden toiminnan mukaisesti työtä kehittäen olisi toisillakin farmeilla päästy loistaviin tuloksiin. Esimerkiksi Krasogvardeiskin rajonissa ovat ordeneilla palkitut kolhoosi ”Alun” farminhoitaja V. Andrejev ja lypsäjä Katri Jort päässeet työssään esimerkillisiin saavutuksiin. Lehmien keskimääräinen vuosilypsy farmeilla on lähes 4.000 litraa lehmää kohti, ja Jortin hoidossa olevat lehmät lypsävät huonoimpinakin aikoina yli 11 litraa lehmää kohti päivässä. Mutta jo naapurikolhoosissa samalla selsovettialueella lypsymäärä on puolta pienempi. Ei edes selsovetin taholta ole tehty mitään työtä kolhoosi ”Alun” karjafarmin kokemusten siirtämiseksi selsovettialueen toisille farmeille. Samallaisia tapauksia on toisissakin rajoneissa. Esimerkiksi Toksovan rajonissa kolhoosi ”Alun” farmilla on lehmien keskimääräinen päivälypsy lehmää kohti n. 11 litraa. Mutta monissa rajonin kolhooseissa lypsävät lehmät vain 2—3 litraa lehmää kohti päivässä. Karjan tuottoisuuden kohottamiseen meillä on kaikki mahdollisuudet. Siitä on todisteena mm. sovhoosi ”Belogorkan” esimerkki Krasnojeselon rajonissa. Siellä kaksi lehmää, Volja ja Asja, jotka vielä v. 1934 lypsivät 2500—3000 litraa vuodessa, lypsävät nyt jo yli 6900 litraa vuodessa.

Karjanhoidon kehittämisen taloudellisena ehtona alueellamme on rehuperustan lujittaminen. Siihen meillä on kaikki mahdollisuudet. Paljon siitä on puhuttukin, mutta vielä varsin vähän tehty. Heti XVII puoluekokouksen jälkeen puhuttiin paljon mm. kulttuurilaidunten järjestämisestä, mutta monikaan kolhoosi tässä suhteessa ei ole ryhtynyt minkäänlaisiin toimenpiteisiin, vaikka laidunten parantamiseen on mitä parhaimmat mahdollisuudet. Lukuisissa kolhooseissa ei ole huolehdittu edes niittyjen puhdistamisesta pensaista ja mättäistä. Nyt on näiden toimenpiteiden ohella huolehdittava siitä, että ensi keväänä, täytetään täydellisesti myöskin apilaskylvöplaanit, joiden täyttämistä varten meillä on riittävästi siementä. Ei yhtään hehtaaria apilaskylvöjä ole jätettävä suorittamatta.

Samallaisella huolella on suhtauduttava myöskin siilosrehukasvien viljelykseen. Tänä vuonna suhtauduttiin asiaan erikoisen rikollisesti. Siilosrehuplaania ei alueellamme täytetty läheskään kokonaan. Kolhooseissa juteltiin: saimme hyvän heinäsadon, joten siiloksesta ei tarvitse huolehtia. Tämä merkitsee kuitenkin karjan tuottoisuuden jarruttamista, sillä siilos on karjan talvilaitumena. Siksi nyt on huolehdittava ensi vuoden siilosrehukylvöistä. Siilosta varten on kehitettävä sellaisten kasvien viljelystä kuin maa-artisokka, rehukaali ja auringonkukka. Kylvöplaanien täyttäminen näiden kasvien alalla on yhtä välttämätön kuin muidenkin kasvien kylvöplaanien täyttäminen.

Karjan lypsymäärän kohottamisessa on ratkaiseva merkitys karjan ruokinnalla. Kaikissa kolhooseissa on ehdottomasti otettava käytäntöön kiinteä normiruokinta. Rehujen valmistamisella ruokintaa varten, haudonnalla, suolaamisella jne. päästään parempiin tuloksiin kuin niiden raakana syöttämisellä.

Kaikissa kolhooseissa ja sovhooseissa on karjanhoito kokonaisuudessaan järjestettävä alueen maaelimien malliprojektin mukaan.

Hevosten hoidon alalla on alueellamme edelleen ilmennyt kulakkimielialoja, joiden mukaan hevosten kasvatukseen ei enää tarvitse kiinnittää mitään huomiota, kun traktorit ovat tulleet maataloudessa käytäntöön. Aluekomitean pleenumin päätöksessä näille mielialoille annetaan murskaava isku ja osoitetaan, että hevostenhoidon parantaminen on tämän hetken ensiluokkainen tehtävä. Kolhoosit, joissa on huolehdittu hevosten kunnollisesta hoidosta, ovat aina ensimmäisinä suoriutuneet kevätkylvöistä ja muista maataloustehtävistä sekä kyenneet lisäksi hevosilla hankkimaan kolhooseille suuria lisätuloja syrjätöistä. Erikoisesti alleviivataan päätöksessä, että lespromhoosien on metsätöiden aikana turvattava hevosilla tarpeelliset rehuvarat ja kunnolliset tallit. Kolhoosien on järjestettävä hevosille kunnolliset tallimiehet ja kiinnitettävä kaikki hevoset määrätyille henkilöille, jotka ovat vastuussa hevosten kuntoisuudesta.

Harvoin kolhooseissamme vielä tavataan siipikarjanhoitofarmeja tai mehiläishoitoa. Mutta ne kolhoosit, jotka ovat näitä aloja kehittäneet, ovat niistä saaneet suuria tuloja. Esimerkiksi kolhoosi ”Punainen partisaani” Toksovan rajonissa on suurimmat rahatulonsa saanut juuri mehiläisten hoidosta. NKP(b) :n Leningradin Aluekomitean pleenumi kehoittaa kolhooseja ja kolhoosilaisia yksityistaloudessaan kehittämään erikoisesti näitä aloja.

Kun huolehdimme kaikesta tästä ja karjasuojien kuntoisuudesta sekä karjanhoitokaaderien kehittämisestä pääsemme nopeasti karjatalouden mahtavaan nousuun kaikilla aloilla. Ennenkaikkea on karjataloudessakin muistettava, että ”kaaderit ratkaisevat kaiken”. Meillä on lukuisia kaaderikouluja karjanhoitoa varten. Näiden työtä on päättävästi parannettava. Mutta samalla on muistettava, että yksinään se ei riitä. Kaikissa rajoneissa ja kolhooseissa on saatava toimimaan zooteknilliset piirit, jotka huolehtivat karjanhoitajain jokapäiväisestä kasvattamisesta ja avustamisesta työssä. Kun puolue- ja sovettijärjestömme huolehtivat stahanovilaisten ja muiden eturivin karjanhoitajain työkokemusten siirtämisestä kaikille karjafarmeille, kun niillä kaikilla vakiinnutetaan tehtäviinsä täysin pystyvät kaaderit, pääsemme karjataloudessa ennen tuntemattomaan nousuun ja täytämme kunnialla toveri Stalinin antaman tehtävän karjatalouden kehittämisen alalla. Se on nyt jokaisen kommunistin tinkimättömänä tehtävänä maaseudulla. Maaseudun jokaisen kommunistin ja puolueen ulkopuolella olevan bolshevikin on muistettava, että heidän työtään arvostellaan nyt sen mukaan, kuinka edistyy karjatalous heidän toimialueillaan. Silloin kun näin teemme, on karjatalouden mahtava nousu turvattu.

Valtiosta sosialismin vallitessa[1])

P. Judin

Jos kysymyksessä sosialistisesta valtiosta joillakin vielä on epäselvyyttä ja sekava käsitys tämän valtion luonteesta, niin vielä enemmän sekavuutta on olemassa myöskin kysymyksessä oikeudesta sosialistisessa valtiossa, sosialistisesta oikeudesta.

Spesialisessa oikeuskirjallisuudessa, varsinkin spesializhurnaalissa "Sovetskoje gosudarstvo", sosialistisen yhteiskunnan oikeus ja valtiokysymykset systemaattisesti sivuutetaan. Enintäin mitä tästä kirjallisuudesta voidaan löytää on ilmoitus, että meillä on olemassa sosialistinen laillisuus. Oikeusalan spesialisteillamme oli aikanaan muodissa "teoriat", joissa todisteltiin, että meidän valtiomme ja oikeutemme ovat — porvarillisia ilmiöitä ja siksi ei voi olla puhettakaan sosialistisesta valtiosta ja sosialistisesta oikeudesta, mitä nopeammin muka proletariaatti kykenee niistä pääsemään, sitä parempi. Tästä johtuu surullisen kuuluisa "teoria" valtion pikaisesta kuolemisesta, mikä (kuoleminen) muka alkoi heti sen jälkeen, kun proletariaatti lokakuussa vuonna 1917 valtasi vallan ja päättyi toiseen viisivuotiseen. Tov. Pashukanisin kirjassa "Yleinen oikeusteoria ja marxismi", jonka kolmas painos ilmestyi vuonna 1929, sanotaan:

> "Porvarillisen oikeuden kategorioiden (nimenomaan kategorioiden, eikä niiden tai näiden säädösten) kuoleminen ei merkitse niiden korvaamista uusilla proletaarisen oikeuden kategorioilla, samoin kuin arvon, pääoman, lisäarvon ym. kategorioiden kuoleminen kehittyneeseen sosialismiin siirryttäessä ei tule merkitsemään uusien proletaaristen arvoa, pääomaa, maakorkoa ym. kategorioiden ilmestymistä" (siv. 23). Ja vielä yksi väite:
>
> "Siis tulee ottaa huomioon, että moraali oikeus ja valtio ovat porvarillisen yhteiskunnan muotoja.
>
> Jos proletariaatti on pakoitettu niitä hyväkseen käyttämään, niin se ei ollenkaan merkitse mahdollisuutta näiden muotojen edelleen kehittymiselle sosialistisella sisällöllä täyttämisen suuntaan. Niihin on mahdoton sovittaa tätä sisältöä ja niiden täytyy kuolla sikäli kuin sitä toteutetaan" (siv. 111).

Tässä on kaikki pantu päälaelleen. Valtio, oikeus ja moraali proletariaatin diktatuurin vallitessa julistetaan porvarillisiksi kategorioiksi joihin "on mahdoton sovittaa" sosialistista sisältöä. Nämä ovat niin vanhoja ja vääriä teorioita, että myöskin itse tov. Pashukanis myöhemmin on niistä luopunut.

Tämän kaltaiset teoriat ovat saattaneet löytää sijan oikeus ja valtio kysymyksiä käsittelevässä kirjallisuudessa nähtävästi sentähden, että juridisten tieteiden spesialisteilla on olemassa jokin spesifinen juridinen dogmatismi ja formalismi. He takertuvat kirjaimeen, muotoon, sitaatteihin, mutta marxismin henkeä, dialektiikkaa he eivat ymmärrä.

Marxismi-leninismin klassikoilla on kohtia, missä he kirjoittavat, että valtio ja oikeus sosialismin vallitessa on olemassa porvarillisena jätteenä. Ja niinpä, ymmärtämättä mikä mitä varten, ymmärtämättä ydintä sosialis-

[1]) **(Jatkoa 10 numeroon).**

min opista, muutamat valtio ja oikeuskysymysten "spesialistit" alkavat puhua pötyä, mielikuvituksia, jotka tarkastettaessa osoittautuvat antimarxilaiseksi sekasotkuksi.

Me osoitamme tämän sentähden, että omalaatuista juridista dogmatismia ja formalismia on tänäkin päivänä riittävästi eräillä oikeusalan spesialisteilla. Mitenkään muuten ei voi selittää sitä, että henkilöt, jotka nimittivät itseään oikeusalan spesialisteiksi, eivät käsittele luokattoman yhteiskunnan kauden (ja SSSR on astunut tähän kauteen) oikeuskysymyksiä.

Kirjoissa ja broshyyreissa, joita oikeus- ja valtioalan spesialistit ovat kirjoittaneet, hämmästyttää poliittisten kysymysten omalaatuinen "juridinen" ratkaisumetoodi, historiallisen kannanoton puuttuminen tähän kysymykseen nähden.

Esitämme seuraavan esimerkin.

17 vuoden ajan, jonka proletariaatin diktatuuri on vallinnut, on meillä ollut olemassa eriarvoiset, välilliset ja julkiset vaalit. Juuri tämä systeemi oli oikea menneellä etapilla ja se näytteli mitä suurinta vallankumouksellista roolia turvatessa proletariaatille johtavan roolin soveteissa alhaalta ylös asti. Nyt muuttuvat vaalit meillä välittömiksi, yhtäläisiksi ja salaisiksi. Ei saa väittää, että vanha systeemi oli yleensä huono; ydin on siinä, että uudet olosuhteet — luokattoman yhteiskunnan luominen — ovat nostaneet esille uuden, näitä olosuhteita vastaavamman vaalisysteemin. Mutta mitä välittävät elävästä dialektiikan henkilöt, joilla on oma "näkövinkkelinsä", nimittäin "juridinen" formalismi? Erikoisessa kokoelmassa "Sovettikonstitutsion muutoksista" sanotaan esimerkiksi:

> "Joskus on tuotu julki mielipide, että moniasteinen systeemi helpoittaa kyvykkäiden henkilöiden, organisaattorien ja johtajien esillevetämistä työläisistä ja talonpojista, jotka kohoavat asteettain tätä asteikkoa pitkin yhä vastuunalaisimpaan valtiolliseen työhön.
>
> Tämä on oikein vissiin rajaan saakka.
>
> Porvarillisen intelligenssin edustajalla, lääkärillä, asianajajalla, kirjailijalla oli tietenkin entisaikana paljon helpompi saavuttaa itselleen laaja kuuluisuus kuin työläisellä ja talonpojalla. Työtätekevien keskuudessa kyvykäs, energinen henkilö, organisaattori ei tule näkyviin heti, hänet tunnetaan vain omassa tehtaassa, kylässä jne... Alueen tai koko valtion mittakaavassa nämä henkilöt voivat pitkän ajan pysyä tuntemattomina.
>
> Moniasteinen vaalisysteemi näytteli todella jonkinlaista roolia auttaessaan näiden kyvykkäiden henkilöiden esillevetämistä kansanjoukosta ja helpoittaessaan ylöskohoamisen mahdollisuutta, valtiollisiksi toimitsijoiksi tulemista.
>
> Mutta nyt tilanne ei enää ole sama.
>
> Nyt meillä on satoja keinoja, joiden avulla iskurit, sosialistisen rakennustyömme sankarit, sosialististen kaivoksien Izotovit tulevat nopeasti kuuluisiksi kautta maan... Välitön valitseminen asettaa valitsijain eteen konkreettisen henkilön, asettaa hänet välittömästi. Tässä ei enää ole puhe arvioinnista keskitulosten vaan luottamuksen ja auktoriteetin mukaan, jotka kyseessäoleva kandidaatti on kyennyt työllään hankkimaan". (Pashukanisin kirjoitus, siv. 20.)

Esitimme tahallaan näin pitkän otteen, jotta kävisi selväksi, kuinka paljon tässä on sotkettu mitä yksinkertaisimmassa kysymyksessä. Kuinka voidaan summakaupalla moittia moniasteista sovetteihin valitsemissysteemiä, joka ei vain näytellyt "jonkilaista roolia", kuten tov. Pashukanis vakuuttaa, vaan loistavasti osoitti oikeaksi itsensä proletariaatin diktatuurin koko menneellä etapilla? Mistä tov. Pashukanis otti "porvarillisen intelligenssin, lääkärit, asianajajat, kirjailijat", jotka käyttivät tätä systeemiä omiin tar-

koituksiinsa (ja ainoastaan tähän käsitykseen voidaan tulla tov. Pashukanisin ei aivan selvästä väitteestä)? Kuinka voidaan väittää, että moniasteinen vaalisysteemi näytteli vain "jonkinlaista roolia" joidenkin "kansan joukosta" lähtöisin olevien henkilöiden etenemisessä toimi-asteikossa jne.?

Moniasteisten vaalien systeemi, niinkuin koko vaalisysteemimme, näytteli mitä suurinta roolia. Nimenomaan vain tämä systeemi saattoikin turvata työväenluokan johtavan roolin soveteissa, ainoastaan tämä systeemi saattoikin turvata työläisten ja talonpoikien kasvattamisen sosialismin hengessä, ainoastaan tämän systeemin kautta Sovettiliitto saattoi tulla luokattomaan yhteiskuntaan, joka turvaa sosialistisen sovettidemokratian kehittymisen loppuun saakka.

Otamme käsiteltäväksi vielä yhden esimerkin sekavuudesta demokratiaa koskevissa kysymyksissä osoittaaksemme, että useat toverit systemaattisesti kompastelevat näissä kysymyksissä.

Tunnettua on, että oikeus deputaattien poiskutsumiseen soveteista on sovettidemokratian yksi tärkeimmistä prinsiipeistä. Työläiset ja talonpojat käyttävät laajasti hyväkseen tätä oikeutta. Tunnettua on myöskin, että kaupungeissa ja kylissä useiden sovettien deputaattikokoonpanossa on suurta vaihtuvaisuutta; mitään myönteistä ei ole siinä, jos vaalien välisenä aikana sovettien deputaattikokoonpano on vaihtunut 50 tai 75 %. Tämä puhuu vain siitä, että ensiksikin ei aina ole valittu niitä, jotka olisi pitänyt ja toiseksi, että on tehty huonosti työtä deputaattien kanssa eikä ole kyetty vetämään heitä aktiiviseen työhön.

Mutta henkilöillä, jotka suhtautuvat formaalisesti kysymyksiin, käy kaikki "päinvastoin". Samassa kokoelmassa "Sovettikonstitutsion muutoksista" on kirjoitettu:

> "Sovettien valitsijain oikeutta kutsua "Kaikkina aikoina" pois deputaattinsa on alettu toteuttaa laajasti kaudella, jolloin on käynnissä laaja sosialistinen hyökkäys koko rintamalla. Vuosina 1931—1933 ja vuoden 1936 ensivuosipuoliskolla sovettien valitsijat kutsuivat pois kaupunkisoveteista 18 % deputaattikokoonpanosta ja kyläsoveteista — yli 37 %. Jos tällöin otetaan huomioon, että poiskutsumisen ohella on tapahtunut deputaattien mekaanista poistumista (sairauden takia, toiselle paikkakunnalle matkustamisen johdosta jne.) ja jos otetaan huomioon, että poistuneiden ja poiskutsuttujen sijalle useimmissa tapauksissa valittiin uudet deputaatit, niin täytyy tunnustaa, että vuosien 1931—1934 kuluessa kyläsovettien deputaattikokoonpano on muuttunut vähintäin puolella ja kaupunkisovettien deputaattikokoonpano melkein ¾" (G. Shostakin kirjoitus siv. 109—110).

Heti tämän jälkeen tulee mahtipontinen vakuutteleminen, kuinka suuri merkitys on sovettien näin suurella uusiintumisella, sillä se on — "voimakas keino sovettien kokoonpanon keskeytymättömässä parantamisessa". Ennenkaikkea tässä ovat tilastotiedot epäilyttävät, siten on aivan sallimatonta näiden "tilastotietojen" johtopäätösten ulottaminen maamme kaikkiin sovetteihin. Ja jos siinä ohella olisi viitsitty suhtautua kysymykseen ei formaalis-juridisesti, niin olisi saatu oikeat poliittiset johtopäätökset. On selvää, että ei voi sanoa hyväksi sen sovetin työtä, missä vaalien välisenä aikana melkein jokainen edustaja on uudestivalittu. Mutta jos seurataan juridisen formalismin "logiikkaa", niin ihmiset asettavat vaatimuksen deputaattien poiskutsumisen yleiseen käytäntöönottamisesta (siv. 104). Sallittaneen kysyä: miten kävisi soveteille, jos ne toimisivat tällaisten "direktiivien" mukaan?

Kuten näemme, valtion ja oikeusteorian alan spesialisteilla monella heistä on paljon vanhaa teoreettista pakaasia, joka ehkäisee heitä ymmärtä-

mästä uusien kysymysten ydintä ja ryhtymästä vakavasti käsittelemään ja kansantajuistuttamaan sosialistista valtiota ja sosialistista oikeutta koskevia kysymyksiä.

Eräät luulevat, että Marxin, Engelsin ja Leninin määrittelyt siitä, että sosialismin vallitessa säilyy vielä "porvarillisen valtion" ja "porvarillisen oikeuden" jätteitä, on käsitettävä siinä mielessä, että valtio ja oikeusjärjestys ilmituovat porvariston intressejä eivätkä palvele sosialismin päämääriä. Tällainen käsitys on perin juurin väärä.

Marx, Engels, Lenin, Stalin katsovat sosialismia historiallisena prosessina. Sosialismi astuu ulos kapitalistisesta yhteiskunnasta ja siinä on paljon kapitalismin jälkiä, jotka esiintyvät historiallisesti perittyinä jätteinä. Esimerkiksi eriarvoisuus omaisuuteen nähden on yksi porvarillisen yhteiskunnan tärkeimmistä jätteistä. Sosialismin on pakko ottaa tämä eriarvoisuus historiallisena faktana ja luoda ehdot sen täydelliselle poistamiselle. Mutta niin kauan kuin tämä eriarvoisuus on olemassa, sitä suojelee valtio, ja valtio, joka suojelee tätä porvarillista oikeusprinsiippiä on tässä suhteellisessa, ehdollisessa ja muunnollisessa mielessä "porvarillinen valtio", "sillä oikeus ei ole mitään ilman aparaattia, kykyä pakoittaa oikeusnormien noudattamiseen" [1])

Siis valtio ja oikeusjärjestys eivät sosialismin vallitessa ole "porvarillisia" siinä suhteessa, että ne suojelisivat porvariston intressejä — sosialismin vallitessa porvaristoa ei yleensä ole olemassa, sen on hävittänyt valtio, josta tässä tapauksessa on kysymys, — vaan siinä suhteessa, että itse eriarvoisuusprinsiippi ja pakkokeinot tämän eriarvoisuuden suojelemiseksi ovat historiallisesti perityt porvarilliselta yhteiskunnalta, josta sosialismi on ulostullut. Enempää käsitykseen "porvarillinen valtio" ja "porvarillinen oikeus" sosialismin vallitessa, ei Marx, ei Engels, eikä Lenin sisällytä.

Lenin kirjoitti tämän johdosta:

> "Näin ollen kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisessä vaiheessa (jota tavallisesti nimitetään sosialismiksi) "porvarillista oikeutta" ei kumota täydellisesti, vaan ainoastaan osittain, vain jo saavutetun taloudellisen kumouksen mukaisesti, s.o. vain suhteessa tuotantovälineisiin. "Porvarillinen oikeus" tunnustaa ne yksityisten henkilöiden yksityisomaisuudeksi. Sosialismi tekee ne yhteiseksi omaisuudeksi. Tämän verran — ja vain tämän verran — "porvarillinen oikeusjärjestys" katoaa" [2])

Sosialistinen sovettivaltio kommunismin ensimmäisessä vaiheessa omaa hyvin rakennetun ja tarkasti harkitun oikeussysteemin, joka suojelee valtiojärjestyksessä yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta ja puolustaa sosialistisen yhteiskunnan kansalaisten intressejä.

Sosialistisen valtion oikeus ei voi olla mitään muuta kuin sosialististen tuotantosuhteiden ilmaisu.

Oikeus on aina ollut hallitsevan luokan tahdon ilmaisija: se on pyhittänyt lailla olevan omistusmuodon, palvellut tarkoitusperää järjestää yhteiskunnallinen elämä hallitsevan luokan etujen mukaan ja on nojautunut valtiovallan aparaatin koko voimaan. Oikeusjärjestys on — hallitsevan luokan tahto, laki, joka on ilmituotu juridisessa muodossa.

Kokonaismitassaan oikeusjärjestyksen päämääränä on vallitsevan järjestelmän laillistuttaminen.

Kuuluisassa teoksessaan "Työväenluokan asema Englannissa" Engels kirjoitti:

> "Tietenkin porvaristolle laki on pyhä: onhan se sen oman voimakkuuden hedelmä ja julkaistu sen suostumuksella suojelemaan sitä

[1]) Lenin, Kootut t. XXI. siv. 438.
[2]) Lenin, Koot. t. XXI siv. 435.

itseään ja sen etuja. Se tietää mainiosti, että jos joku laki olisikin sille vahingollinen, niin lainsäädäntö yleisesti suuntautuu sen intressien suojelemiseen. Se tietää ennenkaikkea, että lain pyhyys, järjestelmän koskemattomuus, mikä on pystytetty yhteiskunnan toisen osan aktiivisella ja toisen passiivisella tahdonilmauksella, esiintyy sen yhteiskunnallisen aseman kaikkein varmimpana tukena. Työläinen tietää liiankin hyvin ja tarpeeksi usein oppinut kokemuksistaan tuntemaan, että laki on hänelle — ruoska, jonka porvaristo on punonut, ja siksi hän on sen kanssa tekemisissä vain silloin, kun hänet pakoitetaan siihen." [1])

Meidän spesialistimme teoksissa, joissa kirjoitetaan oikeudesta on käsite oikeus saanut kokea paljon kaikenlaisia muutoksia. Aikanaan (esimerkiksi tov. Pashukanisin teoksessa "Oikeuden yleinen teoria ja marxismi") oikeus käsitettiin kategoriaksi, joka ilmaisee tavaranomistajien suhteita; "juridinen subjekti on — taivaaseen ylösnoussut tavaranomistaja"; "juridinen subjekti ilmenee lopullisessa muodossaan välttämättömänä ja kiertämättömänä täydennyksenä tavaralle". Puhumattakin on selvää, että tässä määrittelyssä ei ole vähääkään marxismia, ei vähääkään oikeuden luokkaolemusta.

Myöhemmissä teoksissaan oikeusalan spesialistit ovat yrittäneet tehdä parannuksia ja antaa oikeamman käsityksen. Kaikkein täydellisimmin on heidän katsantokantansa valtiosta ja oikeudesta ilmituotu kollektiivisessa teoksessa "Oppi valtiosta ja oikeudesta", joka ilmestyi vuonna 1932. Mutta tässäkin teoksessa tultiin siihen lopputulokseen, että oikeus on tuotannollisten suhteiden formaalinen ilmaisumuoto. Oikeutta pidettiin "yhteiskunnallisten ja ensisijassa tuotannollisten suhteiden formaalisena välityskeinona..."

Oikeuden määrittelyssä ei ole korostettu hallitsevan luokan aktiivisesti ilmituotua tahtoa: oikeusjärjestystä on pidetty tuotannollisten suhteiden formaalisena ilmaisumuotona ja niiden säännöstelemisenä valtioaparaatin avulla. Tämä oikeusjärjestyksen määrittely ei ilmituo sitä mitä tärkeintä faktaa, että oikeus siunaa laillа olemassaolevan järjestelmän.

"Taloudelliset suhteet määrittelevät valtion ja valtio-oikeuden. On itsestään selvää, että sama on sanottava myöskin sivilioikeudesta, jonka rooli todellisuudessa johtaa lainsäädännöllisesti siunaamaan olevat, näissä olosuhteissa normaaliset eri henkilöiden väliset taloudelliset suhteet" [2])

Proletaarinen vallankumous hävittää, murskaa perustuksia myöten porvarillisen yhteiskunnan koko oikeussuhteiden systeemin ja heittää pois sen yhdessä porvarillisen valtion kanssa. Porvarillisen valtion sirpaleiden päälle luodaan proletariaatin valtio. Proletaarinen valtio on valtio, joka prinsipiaalisesti eroaa porvarillisesta valtiosta.

"Sovettivalta on valtiojärjestyksen uusi muoto, joka on prinsiipiltään erilainen kuin vanha, porvarillis-demokraattinen ja parlamenttaarinen muoto, uusityyppinen valtio, jonka tehtäväksi ei ole asetettu työtätekevien joukkojen riistäminen ja sortaminen, vaan heidän täydellinen vapauttaminen kaikesta sorrosta ja riistosta, proletariaatin diktatuurin pystyttäminen [3])

Prinsipiaalisesti uutta on myöskin oikeus proletaarisessa valtiossa. Oikeus sellaisessa valtiossa kuin sovettivaltio on kokonaan, alusta loppuun saakka koko systeemiltään suunnattu riistoa ja riistäjiä vastaan, työtätekevien suojelemiseen.

[1]) Marx ja Engels, Koot. t. III, siv. 508—509.
[2]) Marx ja Engels, Koot. t. XIV, siv. 672.
[3]) Stalin. "Leninismin kysymyksiä", siv. 32.

Sovettioikeuden tarkoitusperänä on ollut sen syntymäpäivästä saakka (ja se syntyi yhdessä sovettivaltion kanssa) kapitalismin kukistaminen ja sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen. Sisällöltään, suunnaltaan on sovettioikeus aina ilmaissut proletariaatin diktatuurin politiikan, proletariaatin tahdon hallitsevana luokkana. Sovettioikeus on kehittynyt oikeussuhteiden systeemiksi ja on muuttunut proletaarisen valtion eri kehitysetapeilla ja sen mukaisesti, kuin sosialististen ainesten voimistuminen on saanut yhä suuremman välittömän sosialistisen sisällön taloudellisissa suhteissa. Elokuun 7 p:vän 1932 laki, jossa julistetaan yhteiskunnallinen, sosialistinen omaisuus, sosialistisen yhteiskunnan perustana pyhäksi ja koskemattomaksi, on kirkas ilmaisu jo muodostuneesta sosialistisesta oikeudesta. Valtiomme muuttuessa sosialistiseksi on oikeusjärjestyskin tullut sosialistisen valtion oikeudeksi, s.o. sosialistiseksi oikeudeksi.

Sosialistinen oikeus on vapaa juridisesta mystifikatsiosta, joka on ominaista porvarillisille oikeusmuodoille, ja sillä on selvästi ilmaistu proletaarinen, sosialistinen luonne.

Luokattomassa yhteiskunnassa tuotannolliset suhteet ovat selvät ja läpinäkyvät. Tuotantovälineet kuuluvat valtiolle, koko yhteiskunnalle. Tuotannollisten suhteiden yksinkertaisuus ja selvyys tekevät mahdottomaksi myöskin oikeusnormien kaikenlaisen verhoamisen. Oikeus muodostuu yksinkertaiseksi ja ymmärrettäväksi. Se suojelee sosialistisen omaisuuden ja sosialistisen järjestyksen prinsiippien järkkymättömyyttä. Sosialistisen yhteiskunnan oikeusnormit ilmaisevat sen yksinkertaisen totuuden, että meidän maassamme ihmisen riistäminen toisen ihmisen taholta on mahdotonta, että meidän maassamme jokaisen täytyy tehdä työtä ja saada korvaus työnsä määrän ja laadun mukaan.

Sosialistisen valtion koko elämänjärjestystä vastaavasti on yhtenäinen sosialistinen oikeus jakaantunut eri aloille täsmällistyttäen järjestöjen ja yksityisten henkilöiden suhteita, oikeuksia ja velvollisuuksia. Tätä vastaavasti on olemassa siviilioikeus, talousoikeus, rikosoikeus jne.

Marxismi-leninismin klassikkojen tunnettu määrittely siitä, että sosialistisen yhteiskunnan oikean kehityksen perusehtona on luettelointi ja kontrolli työn määrään ja kulutuksen määrään nähden ja että täydelliseen kommunistiseen yhteiskuntaan siirtymiseen asti valtio tulee horjumattomasti toteuttamaan elämässä tätä prinsiippiä, — määrittelee oikeuden kehityksen perussuunnan sosialismin vallitessa.

Sosialistisen yhteiskunnan vallitessa on vielä olemassa omaisuuseriarvoisuus yhteiskunnan jäsenten välillä. Siviilioikeus ilmaisee ja puolustaa johdonmukaisesti sosialistisen yhteiskunnan työntekijöiden intressejä, heidän oikeuttaan saada osuus yhteiskunnallisista tuotteista sen mukaisesti. miten he osallistuvat ja minkälainen rooli heillä on työssä sosialistisissa laitoksissa, kolhooseissa ym. — heidän henkilökohtaista omaisuuttaan.

Kolhoosilaisilla on olemassa, paitsi yhteiskunnallista omaisuutta, myöskin henkilökohtainen aputalous. Sovettioikeus tulee edelleenkin täydellisesti suojelemaan kolhoosilaisen henkilökohtaisia omaisuusintressejä hänen oikeudellista asemaa vastaavasti.

Sovettivallan laitosten taloudellisen toiminnan muodot ja metoodit ovat muodostuneet määrätynlaisten keskinäisten suhteiden systeemiksi. Sellaiset taloudellisen toiminnan metoodit kuin sopimussuhteet eri laitosten ja järjestöjen välillä, itsekannattavaisuus, kauppa, krediitti ym. löytävät sijansa sosialistisessa oikeudessa ja tulevat kehittymään edelleen tehtäviä vastaavasti, joita sosialismin kehitys tuo esille.

Kokonaismitassaan oikeus ilmaisee sosialismin vallitessa sosialistisen yhteiskunnan yhteiskunnallista elämänjärjestystä, suojelee sosialistista omaisuutta, valtiojärjestelmää, kansalaisten henkilökohtaista omaisuutta ja koskemattomuutta.

Sosialistisella oikeudella on aktiivinen organisoiva rooli kansan kaikilla elinaloilla. Sosialistisen yhteiskunnan kaikki intressit on lujitettu oikeudellisissa suhteissa valtioomme.

Oikeus on pakon — ilmaisu- ja sovelluttamismuoto. Valtiollinen laki nojautuu valtioaparaatin koko mahtavuuteen. Sosialistinen sovettivaltio tulee oikeutensa kautta edelleenkin suojelemaan yhteiskunnallisen, sosialistisen omaisuuden koskemattomuutta, sovelluttaen sovettilain auktoriteetin koko voimaa kaikkiin niihin, jotka yrittävät sitä rikkoa.

Sosialismi ei hävitä yksityisten ihmisten henkilökohtaista koskemattomuutta eikä se tuhoa henkilökohtaista omaisuuttakaan. Ainoastaan sosialismi on pystyttänyt todellisen sana-, paino- ja kokoontumisvapauden; sosialismi on turvannut todellisen henkilökoskemattomuuden ja henkilövapauden, joita yhteiskuntamme kansalaiset nauttivat. Sosialistinen oikeus suojelee ja turvaa sovettivaltion kansalaisten monipuolisia poliittisia vapauksia ja henkilökohtaista koskemattomuutta.

Luotuaan sosialistisen omaisuuden ja julistettuaan sen pyhäksi ja koskemattomaksi on sovettivaltio samalla sovelluttanut oikein yhteen yhteiskunnallisen ja henkilökohtaisen omaisuuden intressit. Ainoastaan kansan viholliset voivat puhua, että sosialismi riistää ihmisiltä henkilökohtaisen omaisuuden. Riittää, kun lukee kolhoosin säännöt tullakseen vakuutetuksi miten huomaavaisesti ja huolellisesti suojellaan kolhoosilaisten henkilökohtaisen omaisuuden intressejä. Sosialistinen oikeus puolustaa kansalaisten henkilökohtaisen omaisuuden koskemattomuutta ja suojelee sitä yhteiskuntavastaisten, rikollisten ainesten hyökkäyksiltä.

Sosialistisen, luokattoman yhteiskunnan luomisen yhteydessä valtio muodostuu sosialistiseksi ja tässä valtiossa oikeus muodostuu luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan oikeudeksi. Sosialistisen oikeuden historiallisena tehtävänä on sosialistisen tuotantotavan edelleen lujittaminen ja kehittäminen, sosialistisen työkurin saavuttaminen mitä nopeimmin työtätekevien miljoonajoukoissa, työn muuttaminen tottumukseksi ja sosialistisen yhteiskunnan kaikkien solujen kehittäminen ja lujittaminen.

Mitä johdonmukaisemmin ja täydellisemmin sosialistista oikeutta toteutetaan käytännössä, mitä aktiivisempi on sen rooli sosialistisen yhteiskunnan elämässä, sitä nopeammin tulee luotua ehdot siirtymiselle kommunismin korkeimpaan vaiheeseen — täydelliseen kommunistiseen yhteiskuntaan, sitä nopeammin oikeus suoritettuaan historiallisen tehtävänsä, tulee kuolemaan ja kuolee lopullisesti yhdessä valtion kanssa kehittyneessä kommunistisessa yhteiskunnassa.

Oikeus tulee tarpeettomaksi, kun valtio tulee tarpeettomaksi. Ja sen mukaisesti, kuin valtion poliittinen rooli on yhä vähemmän ja vähemmän välttämätön kommunistiselle yhteiskunnalle, kuolee oikeuskin.

Mutta se on vielä kaukana. Toistaiseksi on olemassa valtio, tulee olemaan myöskin oikeus. Sentähden lykkäämättömänä ja jokapäiväisenä tehtävänä on sosialistisen valtion ja sosialistisen oikeuden kaikinpuolinen lujittaminen ja kehittäminen sosialistisen omaisuuden ja sosialistisen järjestyksen lujittamiskeinona suuressa ja mainiossa valtiossamme.

Sosialistisen sovettivaltion historiallisena tehtävänä on kaikkien ehtojen valmistaminen kommunismin korkeimpaan vaiheeseen siirtymiselle.

Toveri Stalin puheessaan Ensimmäisessä stahanovilaisten yleisliittolaisessa neuvottelussa esitti äärimmäisen tarkasti sen työn sisällön, jonka kansan sovettivaltion on suoritettava ehtojen valmistamisessa kommunismiin siirtymiseksi.

Stahanovilainen liike, joka on saanut koko kansaa käsittävän luonteen, on kansanjoukkojen sosialistisen luomistyön — historiallinen muoto, joka turvaa tuotantovoimien kehityksen, sosialistisen työkurin muodostamisen ja työn muuttumisen ensimmäiseksi elämän välttämättömyydeksi.

Stahanovilainen liike on tie koko työväenluokan kulttuuris-teknillisen tason kohottamiseksi insinööri-teknillisen työn työntekijöiden tasolle.

Taistelussa Suuren proletaarisen vallankumouksen voiton puolesta ja vallan valtaamisen jälkeen — taistelussa sosialismin voittamiseksi maassamme — työväenluokka on saavuttanut mitä suurimpia kokemuksia vallankumouksellis-organisatoorisesta, taloudellisesta ja valtiollisesta työstä. Sosialistisessa yhteiskunnassa työväenluokka pysyy avankaartina ja koko kansan johtajana. Itse työläiset ovat osa kansasta ja lisäksi etumainen osa siitä. Tietoisuudeltaan ja kulttuuriltaan työläiset ovat sosialistisen yhteiskunnan etumaisia ihmisiä. Heidän vertaisiksi pyrkivät kaikki muut työtätekevät.

Ainoastaan kommunistisen puolueen lujalla johdolla, sen kautta, että puolue aina osoitti työväenluokalle oikean tien, — onnistui kapitalistisen orjuuden kukistaminen ja sosialismin rakentaminen.

Sosialistisessa yhteiskunnassa kommunistinen puolue on edelleenkin johtava puolue. Ainoastaan puolue, joka johti työläisten taistelua kapitalismia vastaan ja on johtanut sosialismin rakentamista, kykenee turvaamaan luokattoman yhteiskunnan kukoistuksen.

Leninin-Stalinin suuri puolue johtaa järkkymättömästi ja varmasti maamme kansan täydellisen kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseen.

("Bolshevik" N:o 8 v. 1936)

KOMMUNISTIN V. 1936 SISÄLTÖ

TOIMITUS: P. Hyppönen, vastaava toimittaja — puh. 4-49
J. Puro, vastaavan toimittajan sijainen — puh. 9-12
I. Antipina, toimitussihteeri — puh. 1-68

Отв. редактор П. Хюппенен. Техн. редактор И. Антипина

Уполн. Главлита Карельской АССР № В—114 Формат бум. 72×110 4 ав. лист. 3 1/8 п./л. кол. зн. на п/л 69.188
Тираж 1000 Заказ 4366 Сдано в набор 9/XII-36. Подписано к печати 13/I-37 г.

Гос. тип. им. Анохина, Петрозаводск, Пушкинская, 7

Издательство Карельского Обкома ВКП(б) ◇ Петрозаводск 1936

PAINOVIRHEITÄ

Sivu	*Rivi*	*On*	*Tulee olla*
494	25 ylh.	eläämn	elämän
514	29 „	myskin	myöskin
519	4 alh.	nykyaikaisten	nykyaikaista

зак. 4366

LEHTIEN TILAAJILLE
LEVITYSTYÖNTEKIJÖILLE

NKP(b):n Karjalan Aluekomitean Kustannusliikkeen kustantamina tulevat vuonna 1937 ilmestymään seuraavat sanomalehdet ja aikakausjulkaisut:

Lehden nimi	Millä kielellä	Montako numeroa vuodessa	Tilaushinnat			
			kuuk.	3 kk.	6 kk.	1 v.
Krasnaja Karelija	Venäjänk.	300	2:50	7:50	15:—	30:—
Punainen Karjala	Suomenk.	300	2:50	7:50	15:—	30:—
Komsomolets Karelii	Venäjänk.	180	1:50	4:50	9:—	18:—
AIKAKAUSJULKAISUT						
Kommunisti	Suomenk.	12	1:—	3:—	6:—	12:—
Rintama	”	12	1:—	3:—	6:—	12:—
Punavartio	”	24	1:—	3:—	6:—	12:—
Krasnyi Strazh . .	Venäjänk.	24	1:—	3:—	6:—	12:—

Tilauksia ottavat vastaan kaikki Postin ja Sojuzpetshatin konttorit ja niiden valtuuttamat tilausten ottajat kaikkialla Sovettiliitossa, myös Sojuzpetshatin valtuutetut ”Kirjan” myymälöissä, tuotantolaitoksissa ja järjestöissä AKSSR:n alueella.

Tehkää tilauksenne seuraavalle vuodelle ajoissa. Turvatkaa säännöllinen lehtien tulo pitempiaikaisilla tilauksilla.

NKP(b):n Karjalan Aluekomitean Kustannusliike
Petroskoi AKSSR.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Издательство Карельского Обкома ВКП(б)
Петрозаводск 1936